

Jumissa Karhulassa

Omistettu äidilleni: Outi Jäppiselle.

Kirjan henkilöt ja tapahtumat ovat fiktiivisiä. Ikävää, jos jonkun mielestä näin ei ole.

1. LUKU - POIKKEUSTILA

Aamu alkoi krapulasta heräämisellä niin kuin sunnuntaiaamupäivät aina muulloinkin. Ensin tajutaan, että ollaan hereillä ja sitten toivotaan, että oltaisiin kuolleita. Olo oli hirveä, vaikka en ollut edes noussut sängystä ylös.

Päätä särki ja kun yritin nousta ylös, meinasin oksentaa ja minun oli pakko palata makuutilaan. Kolmannella kerralla onnistuin nousemaan istumaan. Heti kun olin joten kuten päässyt tolpilleni, piti avata ikkuna, koska löyhy oli valtava.

Olin oksentanut vähän sinne ja tänne, ympäri kämppääni. Oksennusta oli peitollani ja myös itseni päällä - huomasin sen peiliin katsoessani. Nirvana-paitani oli oksennuksessa, makkaran pala roikkui Curt Cobainin nenän päällä.

Tyhjiä pulloja oli nurkissa ja lattia oli täynnä chipsejä, jotka eivät olleetkaan menneet suuhuni edellisenä iltana, vaan olin kännipäissäni tiputellut niitä pitkin lattiaa ja sen jälkeen vielä astunut niiden päälle.

Avasin ikkunan ja virkistävä tuuli osui kasvoilleni - syksy oli saapunut. Olo alkoi piristyä, kunnes huomasin vastakkaisen talon naapurini huomanneen minut.

- Mene töihin helvetin juoppo!

Naapurini, eläkkeellä oleva poliisi vahtasi minua jatkuvasti. Naapurini oli päättänyt mielessään, että minä olin häviäjä ja muutenkin kriminaaliainesta.

En ollut koskaan joutunut poliisin kirjoihin, eikä minulla ollut koskaan ollut suurempia ongelmia lain kanssa. Kuitenkin naapurini oli päättänyt olla pitämättä minusta, koska elämäni ei noudattanut sitä kaavaa mitä hän piti normaalina elämänä.

Ammattikoulun metallilinjan jälkeen meikäläinen ei ollutkaan saanut töitä ja minulla oli enemmän kokemusta työttömyydestä kuin työelämästä.

Naapurini mielestä kaikki työttömät olivat automaattisesti rikollisia. Naapurini oli eronnut ja eläkkeellä, toisin sanoen hänellä oli paljon ylimääräistä aikaa. Hän oli turhautunut, kun ei voinut enää olla hyödyksi yhteiskunnalle, eikä hän tiennyt mitä olisi vapaa-ajallaan tehnyt. Hänellä ei ollut harrastuksia.

Niinpä hän oli ottanut minut harrastuksekseni. Hän seuraili minua jatkuvasti ikkunastaan ja jutteli naapureitteni kanssa ja oli varma, että jos en ollut vielä tehnyt rikosta, josta en ollut jäänyt kiinni, tulisin takuulla vielä tekemään sellaisen.

Minulla ei todellakaan ollut lämpimiä tunteita naapuriani kohtaan. En pitänyt hänestä, enkä edes tiennyt hänen nimeään. Mieleni olisi tehnyt vastata naapurini huuteluun, mutta en uskaltanut huutaa rivoja lauseita takaisin tai näyttää hanuriani, koska minulla oli kyseisistä asioista jo kaksi varoitusta taloyhtiöltä ja kolmas tietäisi lähtöä.

Kun ikkuna oli auki ja naapurin huutelut kuunneltu, menin jääkaapille ja otin sieltä nelos-oluen, koska mikään ei ole niin vastenmielinen tunne kuin se, että alkoholi alkaa haihtua kehosta. Yritän välttää sitä tunnetta tai ainakin yritän pitkittää sitä mahdollisimman pitkään.

Oluen siemaisen mahdollisimman nopeasti, jonka jälkeen otan uuden oluen ja menen olohuoneeseen ja istun tuoliini. Se on pehmeä kunnollinen tv-tuoli, jonne voisi vajota, eikä se ollut halpa. Edessäni aukeaa pyhättö, henkilökohtaisen uskontoni temppeli.

Tuolin edessä on pöytä jonka takana on 32-tuumainen Sonyn laajakangasstereotelevisio, johon on yhdistetty DVD-soitin, hifivideot, maksullinen tv-paketti 60 kanavalla, vahvistin ja neljä kaiutinta. Teatterini äänimaailma on täydellinen.

Pyhättöni pitää minut järjessäni ja rukoulen sitä päivittäin, että se pitäisi minut mahdollisimman kaukana reaali maailmasta - arjen helvetistä - ja sen se tekee päivittäin.

Todellisuus on hirveää paskaa, jossa laskut erääntyvät ja ne pitää maksaa. Inhottavia naapureita on pakko sietää. On pakko selittää työvoimatoimistolle miksei ole töissä ja ylipäättään pitää huolehtia ja murehtia asioista, jotka ovat merkityksettömiä loppupeleissä, viimeisellä tuomiolla.

Onneksi televisio vie taikamaailmaan, jossa kouluin nössöin poika voi saada koulun kauneimman tytön. Televisio voi myös luoda maailman, missä ihmiset ovat tasavertaisia toisiinsa nähden, eikä mikään paha jää palkitsematta, vaan hyvyys, reilumeininki ja tasaveroinen toveruus vallitsee hierarkiattomassa balanssissa.

Ymmärrän arjen ja televisiomaailman eron, enkä haluaisi olla arkimaailman kanssa missiään tekemisissä, mutta minun on pakko. Valitettavasti television maailma ei ole totta, vaan kaunista illuusiota ja valitettavasti minulla ei ole todettu mielisairautta, jotta voisin pitää tuota illuusiota totena.

Edessäni olevalla pöydällä, johon olen laskenut olueni, on kolme erillistä videokasettikasaa. Yksi nippu koostuu televisiosta nauhoitetuista tai kavereilta lainatuista leffoista ja tv-ohjelmista, joita en ole vielä nähnyt.

Toinen nippu on arvokkain nivaskoista, se koostuu elokuvista, joita minä pidän klassikkoina. Mielestäni klassikkoelokuviin kuuluu Stanley Kubrickin Kellopeliappelsiini, Danny Boylen Trainspotting, Sam Mendesin American Beauty, David Fincherin Fight Club ja Terry Gilliamin Pelkoa ja inhoa Las Vegasissa - vain muutamia nykyajan klassikoita mainitakseni.

Sunnuntaisin en koskaan koske klassikoihin, koska ei ole mitään syytä. Ainoa asia, mitä sunnuntaisin haluan, on se, että se katoaa samaten, kuten toivon, että krapulakin tulisi päivän aikaan haihtumaan.

Kolmas pino on sunnuntaita varten. Se koostuu ainoastaan Steven Seagalin ja Van Dammen pätkistä. Kertaalleen nähtyjä tai näkemättömiä, sillä ei ole merkitystä, koska kyseisten herrojen tekeleillä ei ole merkitystä yhdenkään sivistyneen ihmisen elämään. On ihan sama onko ne tullut nähtyä vai ei. Krapula-aamuun ne sopivat kuin nyrkki silmään niiden yksinkertaisten juonirakenteiden takia.

Ensin on hyvä, Van Damme tai Steven Seagal. Tämä hyvä kohtaa pahan, joka on rainan alussa vahvempi ja näyttää mukamas voittamattomalta. Noin tunnin verran herra Damme tai herra Seagal teurastaa pahan miehen pahoja kätyreitä mahdollisimman väkivaltaisesti ja sen lisäksi on luvassa räjähdyksiä noin 10-20 miljoonan dollarin edestä.

Ei kuitenkaan sen enempää, koska kyseiset herrat eivät saa tätä isompia tehostebudjetteja käyttöönsä. Kun budjetti on räjäytetty ja avustajat teurastettu, herra Seagal tai herra Damme tappaa pahan pojan ja puolitoista tuntia krapulapäivästä on käytetty. Sitten vain seuraava leffa koneeseen, joka on miltei identtinen äsken katsotun elokuvan kanssa ja yleensä se on edellä mainitun jatko-osa.

Katsottuani Äkkikuolema nimisen hirvityksen, ovikello soi. Siellä oli ystäväni Jouko. Jouko haisi vanhalle viinalle ja hän vapisi aivan helvetisti. Hiki, jota hänen päästään valui kertoi sen, että hänellä oli kunnan krapula.

- Terve, miten eilinen meni?

- No, eipä hullummin, Erkki. Samanlaista kuin aina ennenkin.

- No, sait sie?

- Tyhmä kysymys, totta kai mie sain.

Tietenkään Jouko ei ollut saanut, toisin sanoen hän ei ollut päässyt pukille. Sitä, että Jouko saa, tapahtuu nykyään todella harvoin, valitettavasti niin kyllä minullekin.

Syynä taitavat olla säännöllisesti jatkuvat dokauputket, amerikkalaiset elokuvat ja lihottava ruoka, tyyliin HK:n sininen ja Raision alennuksessa olevat ranskanperunat ja minimiin jätetty liikunta. Eikä se varmaankaan auta asiaa, että meikäläinen on työtön, enkä oikein osaa hävetäkään sitä.

Tavallaan olen joutunut kierteeseen, jonka takia naiset tuppaavat karttamaan ravintoloissa meikäläisen seuraa. Kun ei ole naista ei tarvitse välittää ulkonäöstä tai siitä syökö terveellisesti vai ei. Koska ei huolehdi kunnostaan ja ulkonäöstään, ei myöskään saa naista.

Meidän kirouksemme Joukon kanssa oli se, että me tiesimme, ettemme olleet Jumalan siunaus kotkalaisille naisille. Meidän olisi ollut paljon helpompi elää, jos edes me olisimme luulleet humalassa olevamme kaikkien naisten miehiä. Olen huomannut, että realiteettien taju ei välttämättä tee elämää onnellisemmaksi.

Jouko oli ammattikoulun aikaisia ystävyksiä ja koulun jälkeenkin huomasimme pitävämme yhä yhtä. Ammattikoulun jälkeen menimme yhdessä Kirkonmaahan ja puimme päällemme armeijan harmaat. Armeija oli minulle rankempi paikka kuin Joukolle, mutta armeijan jälkeen osat kääntyivät.

Kumpikaan meistä ei edelleenkään päässyt työelämään, mutta Jouko tipahti pahemmin tyhjän päälle kuin minä. Vaikka olin ollut pitkään työttömänä, en ollut rahaton. Minulle oli käynyt niin, että olin 90-luvun alussa perinyt nipun osakkeita isovanhemmiltani ja noissa osakkeissa Nokia oli hallitseva.

90-luvun puolivälin jälkeen kansallinen vessapaperi- ja rengasyhtiömme teki muodonmuutoksen ja siitä tuli maailman suurin matkapuhelinten valmistaja ja se tarkoitti Nokian osakkeiden arvon moninkertaistumista. Minulla siis oli rahaa - ei miljoonia, mutta en tarvinnut myöskään sosiaaliavustusta, pelkän päivärahan kylläkin.

Joukolla ei ollut apunaan Nokian osakkeita ja hän joutui pahemmin äitinsä kontrollin alle kuin minä. Minun kämpästäni sitten tuli Joukollekin se turvapaikka, minne hän joka päivä tuli paskaa elämäänsä karkuun.

Se oli meidän rutiineissamme vakio, että dokausviikonlopun jälkeen Jouko tuli heti herättyään kämpilleni. Jouko tuli aamupäivän puolella ja hänellä oli aina mukanaan sixpäkki Lapin kultaa.

Jouko toi poronkusta, koska hän tiesi, etten minä voi sitä sietää ja että hän saa juoda ne rauhassa. Tietenkin Jouko aina tarjosi minulle, mutta tietäen, etten minä juo yhtä enempää. Joskus kun olin inhottavalla tuulella ja kaikki ärsytti - jopa rakas ystäväni - juon Joukon kiusaksi kaksi Lapin kultaa.

Otin Joukon tarjoaman oluen. Jos en olisi ottanut olutta, olisin loukannut Joukoa ja kahden oluen juominen olisi puolestaan ollut röyhkeyttä, joka olisi saanut ystäväni huolestumaan.

- Mie pidän lapin kullasta. Jouko sanoi ja istuutui sohvalle joka oli videokasettipöydän vieressä.

- Oon huomannut, musta Legenda on parempaa.

- Joo, onhan se ihan hyvää. Onkos jatkista kuulunut mitään?

- Eiköhän ne oo tulossa.

Sanoin ja jäin odottamaan Karia ja Tuomoa liittymään seuraamme.

2. LUKU - KIMPASSA

Heräsin omassa vuokrakämpässäni siihen, että naapurini vei koiran kävelylle ja tietenkin pauskasi oven aivan liian kovaa kiinni. Se oli yksi merkittävä syy miksi vihasin kerrostaloasumista - muut ihmiset häiritsivät omaa elämää ihan liian paljon. Nytkin jouduin heräämään jo kello yksitoista.

Ei voinut rauhassa hoitaa edes krapulaa, ettei ovi olisi käynyt tai ihmiset olisi rampanneet rappusia pitkin edestakaisin ja joskus naapureiden äänet kuuluivat omaan kämpppääni. Ihan kuin minua kiinnostaisi lyökö isä äitiä vai ei. Ainoastaan jos äidin huutaminen ja kirkuminen hengenhädässä herättää minut, silloin naapureiden asioista tulee minun asioitani.

En olisi halunnut asua kerrostalossa, mutta minulla ei ollut varaa ostaa omakotitaloa. Muutenkin rahatilanteeni ei ollut hyvä, vaikka ulkopuolisesta se saattoi sellaiselta vaikuttaa. Minulla oli oma talo, oma auto ja työpaikka.

Autosta ja talosta oli velkaa, asuminen ja oman ulkonäön ylläpito maksoi rahaa ja lisäksi viikonloppujen remuaminen veivät kaikki ne rahat, joita voisi laittaa säästöön. Ja Suomi on verotuksellisesti mitä on. Täällä työntekijää rangaistaan verotuksellisesti siitä, että hän käy töissä.

Niinpä 1600 euron palkasta ei yleensä jäänyt mitään jäljelle ennen seuraavaa palkkapäivää. Taloudellinen tilani oli niin veitsenterällä velkojen takia, ettei se sietänyt yhtään taloudellisia takapakkeja.

Auton oli syytä kestää, koska budjetti ei yksinkertaisesti kestäisi korjauskuluja. Tietenkin voisin lopettaa viikonloppuriennot, mutta yhtä hyvin voisin hakea rautakaupasta narua ja lopettaa elämäni siihen, koska viikonloppu elämähän on elämää.

Darra oli paha, vaikka pahempiakin oli koettu. No, sillähän se lähtee millä on tullutkin ajattelin, kun menin kaapilleni ja otin pullon Dry Vodkaa. Katsoin peiliin. Näytin hyvältä tai oikeastaan tosi hyvältä, kun ottaa huomioon, että olin juonut pari päivää putkeen.

En tiedä miksi, mutta ryypääminen ei näkynyt koskaan minusta. Ihailin vielä hetken itseäni. Jos olisin ollut nainen, olisin hypännyt itseni kanssa sänkyyn. Vaikka näytin, etten ollut krapulassa, niin minä olin. Vetäisin raakaa viinaa lärviini suoraan pullon suusta - eiköhän se olo kohta helpottuisi.

Huomenna olisi taas työpäivä Stora Enson Karhulan tehtailla, jossa teimme kertakäyttöastioitten raaka-ainetta, mutta sitä ennen pitäisi tämä yksi saastainen sunnuntai saada katoamaan. Minä todellakin vihasin sunnuntaita sydämeni pohjasta. Ne olivat täysin turhia päiviä.

Sunnuntaisin kaikki tuntui olevan kuollutta - kaupat olivat kiinni, telkasta ei tullut mitään ja joutui tapaamaan samat kaverit, joita oli nähnyt koko elämänsä ajan. Minä todella vihasin sunnuntaita, mutta olin varma, että sunnuntaitkin vihasivat minua.

Ajattelin, että olisin voinut käydä vanhempieni luona, mutta he vain kyselisivät, että miksi minä en tuntunut vakiintuvan ja koska aikoisin aikuistua, milloin menisin naimisiin ja missä vaiheessa hommaisin perheen.

Se ei ollut aikomukseni. En pidä vastuusta ja siitä, että joutuisin huolehtimaan muista, kuten vaikkapa vaimosta tai lapsista. Sitä paitsi en voinut sietää lapsia, jotka olivat aina sotkemassa ja möykkäämässä.

Vihasin myös nykyistä elämääni, mutta en keksinyt parempaakaan tilalle. Niinpä päätin tehdä ne normaalit kuviot, kuten aina ennenkin ja heitin nahkarotsin päälle ja lähdin ulos, kun vodka oli alkanut imeytyä verenkiertooni ja oloni oli huomattavasti kohentunut.

Omasta kämpästäni oli muutama kilometri Karille, jota pidin parhaimpana kaverinani ja sieltä oli pari kilometriä Erkin kämpälle, joka kuului myös lapsuusaikojen ystävien piiriin. Ei Erkki mikään sydänystävä ollut, mutta kaveri kuitenkin.

Soitin Karin ovikelloa, mitään ei kuulunut ja soitin uudestaan. Mitään ei kuulunut edelleenkään, joten otin kännykän ja soitin sillä Karin numeroon. Kuulin oven takana kuinka puhelin pirisi - joko kaveri oli unohtanut puhelimen eilen kotiin tai sitten Kari oli vielä nukkumassa. Hetken puhelin vielä pirisi ja sitten kuulin askelia ja puhelimeen vastattiin.

- Vittu, kuka?

- Mie täällä tuu avaamaan ovi.

Kuulin kävelyä ovelle ja Kari avasi oven alushousuisillaan.

- Ai sinä. Kari sanoi ja piti puhelinta vielä korvansa juurella.

- Hyvää huomenta, Heräsitkö just? Kysyin.

- Joo, käy istumaan, otatko oluen?

- Joo mielellään.

Karilla näytti olevan pahempi pulteri kuin mitä minulla oli, mutta pahempiakin olimme yhdessä kokeneet. Karin kämpppä muistutti paljolti omaani. Tosin se oli vuokrakämpppä ja sisustuksesta huomasin, että myös hän oli poikamies.

Vaatteita lojui hujan hajan, eikä kämpppää ollut varmaan siivottu kuukauteen.

Kari oli samantyyppinen kuin minä. Ei olisi itse halunnut aikuistua, mutta tajusi, ettei ikuisesti voinut 16-vuotiaaskaan olla.

Elämä oli jatkuvaa ristiriitaa siitä, mitä itse halusi ja toisaalta siitä, mitä yhteisö ja vanhemmat vaativat. Onnellisuutta ei vain millään tuntunut löytyvän. Ainoa asia, mitä itse tunsikin koko ajan, oli ristiriitaisuus maailman kanssa ja olotila siitä, että oli täysin ulkopuolinen kaupungissa, jossa oli asunut lähes koko ikänsä.

Kari joi oluen loppuun ja kaivoi itselleen vaatetta. Olin jo oman olueni ehtinyt juoda. Sitten päätimme lähteä Erkin luokse, koska emme keksineet mitä muutakaan olisimme sunnuntaina tehneet. Kävelimme samaa tietä, jota joka sunnuntai tuli käveltyä samaan paikkaan. Se ahdisti minua, mutta en millään löytänyt mitään vaihtoehtoa tälle kuviolle.

Rööki syttyi palamaan. Tarjosin Karillekin, joka kuitenkin kieltäytyi kunniasta. Marlboro tappaa tietenkin, mutta maailma on niin ahdistava ja turhauttava ympäristö, ettei sitä ilman myrkkyjä, kuten tupakkaa, alkoholia, huonomoraalisia naisia tai kahvia ilman selviä.

Olimme hyvin lähellä Erkin taloa, enää vain muutama metri. Erkki osasi ottaa aivoon vaikeaksi olisikaan tehnyt mitään väärää. Kaveri oli työtön, eikä edes yrittänyt tulla sosiaalisesti hyväksytyksi. Hän oli aikanaan perinyt vähän rahaa sekä osakkeita ja niiden ansiosta tuli nipin napin toimeen ilman sosiaaliavustuksia.

Minusta jopa tuntui, ettei hän edes halunnutkaan parempia elinolosuhteita, vaan hyväksyi nykyisen elämäntilanteensa. Itse joutui perse ruvella tekemään työtä, jota inhosi inhoamassaan työyhteisössä ja toiset saivat toimeentulon, vaikka eivät tehneet päivisin muuta kuin katsoivat televisiota ja masturboivat. Kyllähän se vitutti.

No minkäs sille voi, elämä ei ole tasapuolista, eikä ainakaan reilua. Usein jopa tuntuu, ettei se edes ole siedettävää. Kari soitti Erkin ovikelloa.

Ovikello rimpahti, joten menin avaamaan oven. Siellä oli Tuomo ja Kari. He ovat toisenlaisia ihmisiä kuin minä ja Jouko - he käyvät töissä. Siihen eroavaisuudet sitten loppuvatkin.

Kari ja Tuomo saapuvat joka sunnuntai pari tuntia Joukon jälkeen ja he ovat puolittain humalassa ja puolittain krapulassa niin kuin heidän normaaliin sunnuntaikuviioon kuuluukin. Toki omasta mielestään pojat ovat täysin selvinpäin niin kuin minä ja Joukokin koemme olevamme.

Pojat istuutuivat kuluneelle sohvalle. Tuomo tuntuu olevan meistä eniten järjissään tai vähiten krapulassa. Toisaalta Tuomo on mestari peittämään sen, että on kännissä. Hän näyttää aina niin skarpilta ja kunnolliselta, mutta Karista kyllä näkee, että on kaksi päivää tullut juotua.

- Mitäs myö katsotaan? Tuomo kysyi.

- No mitäköhän myö voitaisiin katsoa? Tänään on pulttipäivä, joten mitäs sie luulet?

- Aina vaan Dammea tai Seagalia. Sullahan on kaikkea hyvää, mitä me voitaisiin katsoa - Trainspotting, Full Metal Jacket, American Psycho ja vaikka mitä.

Tuomo yritti aina saada minut katsomaan krapulasunnuntaina jotain muuta kuin herroja Seagal tai Damme, vaikka hän hyvin tiesi, että kyseiset herrat tappavat helvetin tehokkaasti krapulani ja valmistavat minua inhottavaan viikkoon.

Ärsyttävintä Tuomon tyyliässä oli se, että hän sai myös Karin innostumaan ja minä en missään nimessä halunnut rikkoa herkkää sunnuntairutiinia. Tuomo halusi vaihtelua elämänsä, kun minusta piti pysyä jatkuvissa rutiineissa. Tosin rutiinejakin piti aina silloin tällöin rikkoa ja toimia ristiriitaisesti ja oman idealogiansa vastaisesti. Se näes järkytti lähiympäristöä.

- Niin mistä on ylipäättään tullut tavaksi se, että sunnuntaisin katsotaan aivotonta toimintaroskaa ja vieläpä huonosti tehtyä? Kysyi Kari.

Kari ei erityisemmin pitänyt kyseisistä elokuvista, mutta parempaakaan paikkaa hän ei tiennyt pulttisunnuntaina kuin minun kämpppäni, joten hän joutui alistumaan minun omapäisiin mielenoikkuihini.

Yritin selittää Karille, että uutuuksiin ja klassikoihin tarvittiin aivan toisenlainen mielentila. Toisin sanoen krapulaton olotila, jota meillä kellään ei ollut. Seagal ja Damme tekivät niin aivotonta roskaa, että se sopi täysin krapulapäiviin.

Klassikoihin, kuten vaikkapa Francis Ford Coppolan Kummisetään, piti pystyä keskittymään. Ei niitä voinut vain katsoa, niitä piti pystyä hengittämään. Tuomolle ja Karille elokuvat eivät olleet henki ja elämä, kuten ne olivat minulle.

Tuomoon ja Kariin olin jo tutustunut aikaisemmin kuin Joukoon. He olivat peruskouluajan ystäviäni jo ala-asteelta lähtien. Itse asiassa minulla ei ollut ala-asteella, eikä peruskouluajanakaan kovinkaan montaa ystävää, mutta vihamiehiä vaikka muille jakaa, enkä edes tiedä miksi.

Kai se johtuu siitä, että itse olin heikko, ja ihmiset käyttäytyivät kuin hait - he hyökkäävät sinne, missä haistavat veren. Kari ja Tuomo olivat ystäviäni silloin ja se merkitsi minulle paljon nykyäänkin. Karin ja Tuomon lisäksi oli ollut yläasteaikana yksi Jari, joka oli ollut totaalinen sekopää.

Kaveripiirini oli hyvin suppea, mutta ystävyys oli kestänyt todella kauan. Kun koulu loppui ajattelin, että myös meidän elämiemme eroaisivat, kun minä lähdin ammattikoulun metallilinjalle ja Jouko ja Kari omille teilleen.

Tuomo katosi lukioon. Sen jälkeen vuoden insinööriopiskelujen jälkeen Lappeenrannassa hän palasi Kotkaan tai siis Karhulaan. Lisäksi hän luki muutamassa vuodessa teknikon paperit itselleen tekussa.

Lappeenranta ei sopinut Tuomolle. Hänellä oli nainen siellä, jonka kanssa hänellä meni välit poikki ja niinpä ei ollut syytä jäädä Lappeenrantaan. Töitä Tuomo toki sai Enson - nykyisin Stora Enson karhulan tehtaalta - mutta hän vihasi elämäänsä aivan, kuten kaikki me muutkin huoneessa olijat.

Kari kävi lukion yhdessä Tuomon kanssa, jonka jälkeen hän käsittämättömistä syistä ajautui tulliin töihin ja tulli koulutti hänestä tullimiehen, siis perinteisen suomalaisen virkamiehen.

Opiskeluaikoina me kaikki bailasimme kotkan saarella, joka on alueen keskus ja kiersimme eri porukoissa niin Puikot, Populukset, Jack Upit kuin Marinerot, Seurahuoneet ja Balloon Balloonitkin eli kaikki sen aikaiset paikalliset baarit, joista osaa ei enää ollut ja osa oli ajan mukana muuttunut.

Paitsi tietenkin Kairo, joka on varmaan kaikille muille legendaarisin kotkalainen ravintola, paitsi tietenkin kotkalaisille. Baarikierroksilla näin Tuomoa ja Karia, mutta tapasimme vain satunnaisesti ja morjestimme toisiamme vain nopeasti ja siirryimme opiskeluaikaisten kavereittemme pöytiin.

Näytti siltä, että Tuomo ja Kari kasvoivat minusta eroon, mutta olin väärässä. Laman ja työttömyyden ollessa päällä me Joukon kanssa säälimme itseämme paikallisessa karhulalaisessa juottolassa, Mesikämmenessä, kun yhtäkkiä kuulin tuttuja ääniä takanani. Käännyin katsomaan ja nurkkapöydässä istuivat Kari ja Tuomo, joita en silloin ollut nähnyt muutamaan vuoteen.

He olivat jämähäneet Kotkaan niin kuin minä ja Jouko. He vihasivat maailmaa yhtä paljon kuin mekin ja niinpä päätimme yhdistää voimamme, koska näytti siltä, että tänne peräreikään me kaikki juutumme loppuiäksemme.

Niinpä legendaarinen nelikko oli syntynyt - melkein kuin Ratpack, mutta valitettavasti Kotka ei vain ole mikään Las Vegas, enkä minä ole rehellisyyden nimessä edes itseni mielestä Frank Sinatra.

Vaikka Tuomo ja Kari olivat tehneet, kuten heiltä oli odotettukin, eli menneet töihin ja luoneet uran, jokin tökki silti. Tajusin myös sen, että he vihasivat elämäänsä ja itseänsä sen takia, että elämä oli mitä oli, aivan samalla tavalla kuin minä ja Jouko vihasimme omaa säälistävää räpeltämistä päivästä toiseen.

Valtaosa miehistä tajuaa viimeistään 25 vuoden jälkeen, ettei heistä tule monimiljonäärejä, huippunäyttelijöitä tai megaluokan rokkistaroja. Me joudumme töihin tehtaaseen, rekkaan tai ravintolaan ja se eroaa täysin siitä, mitä me olemme lapsena unelmoineet tekevämme elantomme eteen.

Vain harvoista tulee veturinkuljettajia tai palkkasotureita ja vielä harvemmat pääsevät elämään unelmaansa, kuten elokuvaohjaajat.

Työ on paskaa, eikä siitä nauti ja palkasta valtaosan vie verottaja. Meitä on paljon ja meitä vituttaa. Meitä on kusetettu, me tiedämme sen ja se saa meitä vituttamaan vielä enemmän. Me emme vain tiedä, mitä tehdä asian hyväksi ja miten saada vitutus loppumaan.

Kari ja Tuomo olivat juuri näitä nuoria miehiä. He olivat tehneet niin kuin järjestelmä oli heidän halunnutkin tekevän, mutta he olivat helvetin onnettomia ja tunsivat itsensä huijatuiksi. Varsinkin Tuomo tunsivat olevansa kusetettu, mutta Kari sen sijaan tuntui hyväksyvänsä kohtalonsa.

Kari oli hyväksynyt sen, että hänestä oli tullut pieni valtion virkamies. Siis yksi osa valtavaa koneistoa, jota kutsuttiin byrokratiaksi ja kieltämättä hänestä oli tullut byrokraatin malliesimerkki: Teki niin kuin käskettiin, eikä yrittänyt yhtään enempää kuin mistä maksettiin. No, niinhän se on, että oma-aloitteisuus ei kuulu byrokraatin hyveisiin.

Tuomosta taas huokui, että hän oli lapsena varannut itselleen suuren suunnitelman ja kun se oli epäonnistunut, hän ei pystynyt sopeutumaan tavallisen työläisen elämään. Tuskin hän itsekään enää tiesi, mikä tuo suunnitelma oli alun alkujaan ollut. Sen hän tiesi, ettei sitä enää ollut.

Huomasin Karin syventyneen herra Dammeen. Hän vihasi näitä toimintapätkiä, mutta katsoi aina ne keskittyneesti loppuun. Jouko oli vessassa oksentamassa ja Tuomo yritti leikkiä sosiaalista ystävää.

- Onkos ihmeellisempää suunnitelmaa alkavalle viikolle?
- Itse asiassa on. Pitäisi käydä työpaikkahaastattelussa. Sanoin.
- Ohoh, mitä helvettiä?

Huomasin Karin havahtuneen keskusteluun ja Joukokin tuli vessasta pois hämmentynein mielin. En ollut niitä ihmisiä, jotka juoksivat etsimässä töitä kivien ja kantojen alta. Minua se maailma ei ollut saanut ostettua ja tuskin tulisi ostamaan. Olinhan viallinen tuote tehtaasta, jota ei edes ollut tarkoitettu sarjatuotantoon, vaan ainoastaan koe-eräksi.

Hunter S. Thomsonia lainatakseni, Luojan luoma mutantti, liian outo elämään, liian harvinainen kuolemaan. Kari tiesi kuitenkin kuvion ja kuinka se toimi.

- Ihan omasta vapaasta tahdosta vai?
- No ei tietenkään, mutta jos en käy, niin päivärahan tulo loppuu Kelalta tai ainakin vaikeutuu.
- No sehän on selvä. Kari sanoi.
- No, entäs sie ja Tuomo? Miltäs teidän viikkosuunnitelmanne näyttää?

- Sitä samaa rutiininomaista paskaa. Pomoa ja mulkkuja työkavereita joutuu sietämään enemmän kuin aihetta olisi.

- Mutta aihettahan on vai mitä? Sanoin virnistäen.

- No totta munassa on. Jos myö oltaisiin jotain vitun neroja, niin ei kai me oltais jumiuduttu tähän tuppukylään, eikä tehtäisi tällaisia hommia, joita apinatkin pystyvät tekemään täysien idioottien alaisuudessa. Tuomo sanoi ja sai Karin nyökkäämään.

Tuomo ei todellakaan sietänyt elämäänsä, vaikka osasikin peittää sen hyvin, mutta pinnan alla kyti, kuten sain huomata. Ja vaikka Kari oli hyväksynyt joutuneensa loppuelämäkseen tullin osaseksi, ei hän ollut sinut tuon päätöksen kanssa ja ymmärsin kyllä miksi.

Tulli, siinä missä valtion ja kuntien virastot ylipäänsäkin, ei ollut työilmapiirin kannalta kaikkein virikkeellisin paikka. Yleensä kunnat ja valtio saavat työntekijöikseen ne ihmiset, joita liike-elämä ei halua. Ja se näkyy sekä työvoimatoimistossa, että kaikissa muissakin laitoksissa ammattitaidon puutteena tai välinpitämättömyytenä omaa työtään kohtaan.

Kolmannen patkan katsottuamme Tuomo ehdotti, että menisimme istumaan baariin.

- Mennään istumaan jonnekin. Ei täälläkään jaksa koko päivää viettää.

- No minnes myö mennään? Mitä oli mielessä? Vastasin.

- Kumpaan mennään, Punaiseen Härkään vai Hovipubiin? Tuomo ehdotti lähialueeni paikallisia kuppiloita.

- Mennään Hovipubiin. Ei oikein Härkä innosta. Erkki sanoi ja sai halveksunnan jälleen nousemaan häntä kohtaan. Onneksi olin hyvä hymyilemään ja osasin piilottaa oikeat tunteukseni.

Erkki oli hölmöillyt Härässä ja niinpä emme voineet sinne mennä. Kari ja Jouko eivät välittäneet siitä minne menisimme, kunhan menisimme. Oloni heikkeni ja tuntui, että tarvitsisin oluen selvittääkseni tästä krapulapäivästä ja ehkä paikan vaihto tosiaan voisi piristää mielialaani.

Erkki meni vielä kuselle, laitoin röökin huulieni väliin ja menin pihalle odottamaan. Minua vastaan tuli Erkin naapurin rouva. Tervehdin häntä kohteliaasti ja hän vastasi tylyn kohteliaasti. Erkki ei ollut kovassa huudossa tässä talossa ja Erkin kaverit saivat samanlaisen kohtelun kuin Erkkikin, tylyn asiallisen.

Naapureita ei voi edes syyttää inhosta Erkkiä kohtaan, koska Erkki osasi olla selvinpäin inhottava ihminen ja kännissä hän oli sitä sataprosenttisen varmasti.

Lisäksi olin varma, että Erkin naapureita otti päähän se, että he tienasivat vuodessa verojen jälkeen saman verran kuin Erkki, joka ei tehnyt muuta kuin möi vuodessa muutaman Nokian osakkeen, jotta pystyi rahoittamaan elämisensä. Ymmärsin sen, koska minuakin se otti päähän.

Naapurin rouva oli ihan pantavan näköinen, sellainen yli 50-vuotias runsasmuotoinen nainen, jolla oli muhkea peffa ja hyvät ryntäät. Minun olisi tehnyt mieli tutustua lähemmin tähän naapurin rouvaan.

Erkin puheista olin saanut sellaisen kuvan, että rouva antoi koko kylälle paitsi miehelleen ja tietenkin Erkillä, mutta kaikkia Erkin puheita ei voinut ottaa vakavissaan. Mutta totta puhuen pano tekisi hyvää, vaikka sitten joutuisi sekstaamaan vähän iäkkäämmän naisen kanssa.

Viime kerrasta oli jo yli kaksi viikkoa. En ollut enää varma miltä se tussu edes tuntui. Kuitenkin minulla oli asiat paremmin kuin Erkillä ja Joukolla, joista näki - vaikka he sen kielsivätkin - että jätkät eivät olleet saaneet ainakaan puoleen vuoteen. Ajatukseni katkesivat, kun jätkät saapuivat Erkin asunnosta.

- Lähdetään menemään. Erkki sanoi.

Ja me lähdimme kohti Hovipub nimistä ravintolaa. Kävelimme neljä rinnakkain ja minusta tuntui kuin olisimme olleet Quentin Tarantinon elokuvassa Reservoir Dogs. Erkki otti myös siinä suhteessa päähän, että hänestä todellisuus oli paskaa ja että parempi elämä oli televisiossa.

Kaveri oli 12-vuotiaan tasolla, vaikka oli 27-vuotias ja hän tiesi sen. Hän ei käyttäytynyt kakaramaisesti tietämättä muiden nauraessa taustalla, vaan hän oli tietoisesti valinnut kakaramaisen käytöksen ja sen, että hän joutuisi sen johdosta olemaan yhteiskunnan ulkopuolella. Minulle se ei sopinut.

Saavuimme Hovipubiin. Se oli tyypillinen suomalainen ravintola niin hyvässä kuin pahassakin. Se oli keskellä kivitaloaluetta ja sen syövereistä löytyivät ne sankarit, joista Irwin lauloi - eli toisin sanoen ihmisiä, jotka eivät saaneet elämälleen suuntaa tai sitten se suunta, jota kohti he kulkivat, ei sopinut heille millään. Siispä meidän nelikko sulautui vaivattomasti ravintolan sisustukseen.

Menimme istumaan ja otimme isot tuopit. Huomasin, että Erkki ei taaskaan hallinnut alkoholin käyttöään. Erkillä olisi huomenna työpaikkahaastattelu. Siitä huolimatta Erkki oli juonut jo kaksi nelos-olutta ja kaksi tuplakossu-vissyä kämpillä sinä aikana, kun me olimme Karin kanssa saapuneet ja nyt hän ”tasoitteli krapulaansa” tuopilla nelos-olutta.

Minä ja Kari otimme vain yhden oluet. Samaten Jouko joi vain yhden oluen. Jouko oli todellinen häviäjä, pahempi kuin Erkki, mutta sai olla kaveripiirissä, kun parempaakaan seuraa ei ollut tarjolla ja sehän oli sitä paitsi Erkin opiskelukaveri.

Jouko olisi takuulla juonut enemmän, jos hänellä olisi ollut rahaa tai joku olisi tarjonnut - helvetin pummi. Jouko katsoi minuun - mitähän se musta haluaa?

- Oisko siulla vipata röökiä?

- Joo toki. Vastasin. Piti ainakin leikkiä kohteliaasta, vaikka en kaverista enemmälti pitänytkään.

- Kiitti. Tuomo kiitti kohteliaasti ja oli aina olevinaan reilu, mutta hänestä aisti, että hän halveksi minua. Tuomo on olevinaan parempi ihminen kuin minä. Luulenpa, että hän piti itseään parempana kuin Erkkiäkin. Vittu, luulin, että se pitää itseään Kotkan valioyksilönä, jota on tehty vain yksi kappale - Ferrari Toyotien joukossa.

Luulen, että jopa masturboidessaan Tuomo ajatteli vain itseään. Aluksi ajattelin, että se on vain ohimenevä kesäromanssi, mutta nyt luulen, että siitä on kehittymässä vakavampaa.

Tuomo on ärsyttävä kusipää, mutta meikällä ei ole oikein valinnanvaraa valita ystäviään, vaikka eihän Tuomo ja Kari edes käytännössä ole minun kavereitani, vaan Erkin. Kari on ihan ookoo, mutta Tuomo ei.

Tuomo ja Kari olivat Erkin peruskouluajan ystäviä ja mikäli oikein ymmärsin, se laitos oli Erkillä 9-vuotista helvettiä. Joten amis- ja inttikaverini ystäviä piti pystyä sietämään - varsinkin, kun asuin itse vielä kotona ja ainoa paikka, jossa saatoin tuntea eläväni, oli Erkin kämpä.

Erkillä näytti olevan hyvä veto päällä ja huomenna olisi työpaikka haastattelu. No, ei Erkki työtä halunnutkaan. En sen puoleen minäkään. Jos Erkki ei tietoisesti halunnut juoda kolmatta päivää, niin luulen, että Erkin alitajunta halusi hänen varmasti ryssivän huomisen työpaikka haastattelun.

Kello näytti lähestyvän kymmentä, joten päätin lähteä kotiin, ettei tulisi taas sanomista, hyvästelin kaverit. Mieleni olisi kyllä tehnyt juoda enemmän kuin yhden oluen, mutta minulla ei ollut enää yhtään rahaa ja tuskinpa kukaan minulle tuoppia tarjoaisi - tuskin Tuomo ainakaan. Niinpä lähdin baarista.

Kävelin tylyjä ja ahdistavia Karhulan katuja. Lähestyin vanhempieni omakotitaloa, jonka yläkerrassa asuin. Olin 27-vuotias mies ja asuin yhä vanhempieni luona. Kauko Röyhkää lainatakseni, se oli sääliä keskinäistä. Ongelma oli se, etten päässyt siitä eroon.

Jostain olisi keksittävä joku keino tai keikka, josta saisi kerralla niin paljon rahaa, että elämänmuutos olisi mahdollinen. Lottovoitto tai mafian omistama rahalaukku. Joku kikka, jolla pääsisi onnen oikotielle ja nopeasti.

Parisataa metriä ennen kotiovea vastaan tuli paikallinen pultsari. Olin hänet jossain

nähty, mutta en tiennyt nimeä. Vaikka Karhula ja Kotka ovatkin pieniä paikkakuntia, eivät ne onneksi ole aivan pieniä tuhannen ihmisen maalaiskylä, jossa kaikki tuntevat toisensa ja kyttäävät toisiaan. Täällä pystyy sentään joten kuten anonyymisti elämään.

Ja sehän sopi minulle. Olin häviäjä - väliinputoja - joten epäsosiaalisuus oli enemmän hyödyksi kuin haitaksi. Eipä tarvinnut selvittää omaa elämäänsä kenellekään kelle se ei kuulunut. Kaveri alkoi lähestyä minua kohti.

- Olisko sulla pistää mulle euro, että saisin ostettua kupin kahvia?

- Ei ole penniäkään ja vaikka olisikin, niin sie et sitä sais. Sanoin ja uhkuin halveksuntaa.

- Sie olet röyhkeä nulikka. Pultsari vastasi.

- Mitä vittua se siulle kuuluu, millainen mie olen, helvetin juoppo. Sanoin ja oikein toivoin ongelmia tälle päivälle.

- Mun pitäisi antaa sulle opetus.

- Niinkö?

Yksi asia, mitä en voi sietää, ovat juopot. Aina ruinaamassa rahaa ja aina häiriköimässä kunnollisten ihmisten arkea. Tämäkin juoppo luuli olevansa kova jätkä, joten päätin katsoa kuinka kova se oikeasti oli. Tiesin, ettei hän olisi halunnut riitaa, mutta minä halusin ja osasin kyllä ärsyttää toista ihmistä niin paljon, että tappelu saatiin aina aikaiseksi, kun se minulle sopi.

- Sie tekisit yhteiskunnalle palveluksen, jos kuolisit omaan oksennukseesi. Sanoin.

Kaveri suuttui ja yritti lyödä minua. Tein väistöliikkeen ja kaveri sujahti ohitseni. Kaveri oli hämmentynyt ja kun hän kääntyi minuun päin, iskin kovan oikean koukun kaverin leukaan. Kaveri tipahti maahan polvilleen.

Pamautin toisen iskun nenään ja hän tipahti maahan kokonaan jotain käsittämätöntä ulisten. Sen jälkeen vetäisin monolla pari kertaa kylkeen. Kaveri oli aivan sekaisin ja mölisi jotain täysin käsittämätöntä. Päätin tehdä selväksi, että tämä oli minun katuni, enkä halunnut nähdä tätä tyyppiä enää koskaan.

- Jos sie tulet miua vastaan tällä kadulla, niin seuraavalla kerralla siulle käy todella huonosti. Sanoin ja tartuin häntä rinnoista kiinni.

Kaveri sönkötti edelleen jotain käsittämätöntä, mutta nyökkäili minulle aina välillä, joten kai hän tajusi, ettei kannattaisi tulla minua vastaan. Laskin otteeni kaverista ja käskin sen häipyä.

En edes katsonut taakseni kävellessäni kohti kotia - tai pikemminkin se oli vanhempieni

koti - minä vain asuin siellä kaksikerroksisen omakotitalon yläkerrassa. Menin sisään ja hyvien tapojen mukaisesti minun piti ensin käydä alakerrassa vanhempieni luona. He olivat iltakahvilla.

- Jaaha Jouko saapui, oliko kiva ilta Erkin luona? Isäni kysyi.

- Kyllä oli.

- Laitapas Muori Joukollekin kuppi.

Äiti laittoi minulle kahvia ja voileipää. Juttelin vanhempieni kanssa niitä näitä ja sanoin, että ensi viikolla olisi monta työpaikkahaastattelua ja että olin nyt varmempi kuin koskaan siitä, että saisin työpaikan.

Tietenkään en ollut hakenut mihinkään, mutta sitä vanhempieni ei tarvitsisi tietää. En ollut huomannut, että minulle oli jäänyt voita poskeeni. Äitini tuli ja pyyhki talouspaperilla sen pois. Olin todellinen äidin poika tai aikamiespoika ja se alkoi ahdistaa minua.

Poistuessani keittiöstä kuulin isäni sanovan:

- Ihan hyvä poika se on. Se tarvitsee vain elämänsä suunnan.

- Mielellään naisen. Kuulin äitini sanovan.

Nainen tekisi kyllä meikäläiselle ihan hyvää, enkä nyt tarkoita pelkästään seksuaalisia tarpeita varten, vaan myös kumppanuutta silmällä ajatellen. Kyllähän sitä joskus toivoo, että jostain löytäisi oman prinsessan, jota voisi palvoa ja jonka kanssa perheen perustaisi.

Toisaalta meikäläinen ei pysty pitämään edes itsestään huolta saati sitten toisista ihmisistä - ja miten äitini suhtautuisi, jos alkaisin seurustella? Kyllähän hän sanoo, että toivoisi pojalla naisen olevan, mutta naisista kun ei koskaan tiedä - he kun sanovat toista kuin mitä tarkoittavat.

Menin yläkertaan omaan huoneeseeni ja laitoin oven lukkoon. Sen jälkeen menin sänkyyni makaamaan ja otin uuden Suosikin mukaani pöydältäni, jonka olin aikaisemmin viikolla kirjastosta varastanut. Löysin artikkelin Britney Spearsista.

Tyttö sanoi haluavansa seksiä vasta kun on naimisissa, mutta tytön laulujen sanat ja asustus viittasi siihen, että tyttö tarvitsi kipeästi munaa välittömästi ja täällähän sitä olisi tarjolla.

Sen jälkeen napitin housuni ja aloin ajatella kaikkia niitä säädyttömyyksiä, joita tekisin Britneyle ja mielellään vielä väkisin ilman hänen suostumustaan.

- Tanssis vähän isille. Sanoin ja samalla käteni oli sujahtanut housujeni sisään.

3. LUKU - GLADIAATTORI

Heräsin poikkeuksellisesti klo 8.00, koska minulla oli työpaikkahaastattelu Puti Oy:n tiloissa klo 9.00. Normaalisti en käyttänyt herätyskelloa ollenkaan ja edellisenä iltana oli mennyt hyvän aikaa, ennen kuin olin edes löytänyt sen.

Ihme ja kumma minulla kyllä oli sellainen, mutta sekin oli peruja siltä ajalta, kun olin vielä opiskellut. Nousin ylös sängyltäni. Jokaista kroppani kohtaa kolotti. Painuin vessaan ja aivan ensimmäiseksi oksensin - taisi olla flunssa tulossa tai sitten se johtui jostain muusta. Oksentamisen jälkeen pesin hampaani ja katsoin peiliin. Mörkö katsoi takaisin.

- Aaargh. Huusin ja täräytin peiliin kovan oikean vasurin. Peili hajosi ja kädestäni alkoi vuotaa verta. Tunnistin pian mörön itsekseni. Turvotus näkyi naamallani. En voinut syyttää ketään. Olin itse sen aiheuttanut kahden päivän ryyppäämisellä ja epäonnistuneella korjailupäivällä.

Eilinen krapulahoito ei ollut täysin onnistunut, vaan se oli muuttunut kolmanneksi juopottelupäiväksi. Olin nauttinut alkoholia aivan liikaa kuin mitä oli ollut tarkoitus ja se tuntui vieläkin kehossa.

Dokaaminen on aina hauskaa, mutta sunnuntaina dokaamisen lopettaminen on hankalaa. On aina olevinaan niin hauskaa, ettei osaa lopettaa, kuten Kolmas Nainen jossain laulussaan jotain sinne päin sanoo.

Laitoin itseni niin siistiksi kuin vain oli mahdollista. Siisti pusakka, parta ajettu ja helvetisti dödöä. Vaikka en halunnutkaan töitä, ei se saanut näkyä olemuksesta. Katsoin peilistä itseäni, kun olin siistinyt itseni ja laittanut parhaimmat vaatteeni päälle.

Ei hyvä, mutta menetteli. Läimäytin oven kovaa kiinni ja lähdin kävelemään rauhallisina askelin Turvalasta kohti Karhulaa. Vaikka kävelin rauhallisesti, hikoilin kuin sika ja pumppuni hakkasi hullun lailla.

Vanhemmat ihmiset vetivät lapsiaan sivummalle ohittaessani heidät. Kuulin nimeni mainittavan hiljaa aina, kun ohitin muutaman keskenään juttelevan paikallisen vanhuksen. Ohitin vastapäisen talon ja näin naapurini katsovan minua verhon takaa.

- On se kiva, että ihmisillä on harrastuksia. Ajattelin katsoessani naapuriani.

Olin häviäjä ja tiesin sen. En vain piitannut siitä, niin kuin en piitannut näistäkään paskiaisista, joita jatkuvasti tuli vastaan. Eläkkeellä olevia kusipäitä, joiden mielestä kaikki oli ennen paremmin ja nykynuorisosta ei ollut mihinkään, vaikka 28-vuotiaana sitä ei enää tainnut edustaa nuorisoa.

Tämä raihnaisten sukupolvi itse kiilaili kassajonoissa ja pelasi RAY:n pelejä kahta yhtä aikaa, mutta kaikki vika ja ongelma oli uusissa sukupolvissa. Heissä itsessään ei ollut

mitään vikaa.

Enemmän kuin kerran päivässä olisin halunnut mennä markettiin RAY:n pelien ääreen automaattiaseen kanssa ja ampuu nuo kaikki vitun parasiitit, jotka ovat olevinaan muita ihmisiä ylempänä, mutta enhän niin tee, koska Suomen laki kieltää sen, eikä minulla ole sitä paitsi automaattiasettakaan.

Lähestyin Karhulan teollisuusaluetta. Teollisuusalueen vieressä oli suhteellisen uusi kauppakeskus, jossa oli myös Alko. Oltuani hetken oven takana, tajusin liikkeen aukeavan samaan aikaan kuin minulla piti olla työpaikkahaastattelu.

Koska en halunnut palavasti töihin ja minulla oli pulteri, odotin, että kauppakeskus avataan. Se avattiin tasan klo 9.00 ja painuin välittömästi Alkoon. Ostettuani muutaman nelosoluen, päätin mennä haastatteluun muodikkaasti myöhässä.

Koin kuitenkin, että haastattelu onnistuisi paremmin pienessä sievässä kuin, että menisin täysin tärinöissäni vaatimaan itselleni töitä. Otin kaksi nelos-olutta hyllyltä ja painuin Alkon tiskille.

- Olet sie kännissä? Myyjä kysyi minulta, kun kaivoin hikisen kymmenen euron setelin vapisevin käsin.

- Pientä tärinää, mutta kyllä se tästä.

En ajatellutkaan sitä, ettei minulle myytäisi. Niin ei ollut vielä koskaan käynyt. Välittömästi Alkon vierailun jälkeen, painuin ovesta ulos marketin taakse, missä ei ollut ihmisiä ja vetäisin nopeasti molemmat pullot Koffin nelosta naamaani ja sen jälkeen suu täyteen Mint-pastilleja, ettei hengitys haisisi haastattelussa.

Sitten vain rauhallisesti tien toiselle puolelle. Sieltä suunnistin Karhulan teollisuusalueelle. Aikanaan aluetta oli hallinnut Ahlströmin perheen Ahlström-yhtymä, mutta enää se ei alueella hallinnut.

Yhtiö omisti Karhulassa kuitulasitehtaan ja sekään ei sijainnut suoraan teollisuusalueella, vaan olin sen ohittanut paljon aikaisemmin joen toisella puolella. Sen lisäksi Ahlströmillä oli hylsykartonkitehdas Korkeakoskella, toisella puolella Karhulaa kuin missä nyt olin.

Vai olikohan vanha suku myynyt toisesta tehtaasta osuuden jollekin ulkomaalaiselle? Helvetti, oli edes vaikea tietää, mikä 2000-luvun vuosi oli. Paljon oli muuttunut Ahlströmillä ajan kuluessa. Edes logo ei ollut entisensä, eikä Ahlström ollut enää Ahlsröm, vaan Ahlsrom. Pullotehtaan omisti nykyään Karhulan Lasi Oy, joka nimestään huolimatta kuului amerikkalaiselle Owens-Illinois-yhtymielle, pumpput omisti sveitsiläinen Sultzer, teollisuuskattiloita teki amerikkalainen Foster Wheeler ja sellujärjestelmät oli myyty itävaltalaiselle Andritzille.

Myös teollisuusalueella oleva vanha Valmetin paperikonetehdas, josta Ahlström oli

aikanaan omistanut puolet, oli ajettu alas samaten. Myös hieno ja vanha nimi oli muutettu uudeksi ja typeräksi Metsoksi, joka ei kertonut yhtiön toimialasta yhtään mitään.

Teollisuusalueella toimi myös muutama pienempi yritys. Osa niistä oli äsken mainittujen yritysten alihankkijoita. Matkatessani monikansallisen pääoman alueelle, matkani tyssäsi äkisti teollisuusalueen portilla.

- Hei älypää, minne matka? Kysyi isokokoinen kaveri, jolla oli vartiointiliikkeen vaatteet päällään.

- Minulla on haastattelu Puti Oy:llä. Vastasin ja toivoin, ettei kolmen päivän dokaaminen ja kaksi juotua Koffia paistaisi minusta läpi.

- Joo varmaan. Vartija vastasi ja pelkoni osoittautui aiheelliseksi.

- On, on. Usko pois.

Näytin paperilappua portin vartijalle, joka katsoi minua epäluuloisesti. Hän ei uskonut lupalappua, vaan soitti ja kysyi minusta. Minulla oli oikeus olla alueella ja tarkistussoiton jälkeen tämä tonyhalmemainen vartija laski minut menemään tehdasalueelle - tosin päätään pudistellen.

Jos en ole ihan väärässä, taisin kuulla sanan luuseri selkäni takana. No, ehkä se oli vain mielikuvituksen tuotetta. Vastaani tuli monia haalareihin pukeutuneita ihmisiä. Tiesin heidän katsovan minua huvittuneesti, ehkä jopa säälivästi. Minusta näkyi selkeästi ryypäämisen merkit, mutta en välittänyt siitä.

Minusta vastaan tulevat ihmiset olivat itse surullisen näköisiä. Lama oli tehnyt tehtävänsä ja ne ihmiset, joilla oli töitä, oli työtä paljon. Kaikki vastaantulijat näyttivät siltä, että he polttivat itseään loppuun koko ajan tietämättä minkä takia. En halunnut vaihtaa heidän kanssaan osia mistään hinnasta.

Minulla ei ollut lasta, joka olisi pitänyt elättää, eikä naista, jonka olisi voinut viedä teatteriin. Asunto- ja autovelkaa en halunnut, eikä uraputki kiinnostanut. Minkä takia minä siis lähtisin tappamaan itseni tämän päivän julmassa työelämässä, kun siinä olevat ihmisetkin vihasivat sitä?

Tämän päivän työyhteisöt ovat suoraan sanottuna perseestä. Lojaalisuutta yhtiötä ja työtovereita kohtaan ei ole. Sen tilalle ovat tulleet selkään puukotus ja perseennuoleminen, jotka tähtäävät ainoastaan oman edun tavoitteluun ja oman uran luomiseen.

Harmi vain, ettei Jari Sarasvuo puhu tästä. Hänestä meissä jokaisessa asuu sisäinen sankari ja kun sen löytää, matka maineeseen ja rikkauksiin voi alkaa. Voi olla, että Sarasvuo on oikeassa, mutta enpä välitä siitä.

Kaikkien ei tarvitse olla sankareita. Kaikkien ei tarvitse muuttaa historiaa tai päästä 7 päivää -lehden kanteen. Olen valinnut sen, etten ole sankari, enkä edes yhteiskuntakelpoinen ja maksan siitä hinnan, mutta minä hyväksyn sen. Katsokaas, vapaudella kun on hintansa.

-Vittuun sisäinen sankari. Eläköön sisäinen antisankari, joka asuu meissä jokaisessa suomalaisessa mieheissä. Sanoin ääneen lähestyessäni rakennusta, jossa luki Puti Oy.

Pian olin Puti Oy:n tiloissa. Huoneessa oli jonkinlaiset odotustilat sekä pöytä, jonka takana oli iäkäs nainen. Hän katsoi minua paheksuvasti, mutta käyttäytyi minua kohtaan kuitenkin tylyn asiallisesti.

- Olkaa hyvä ja istutukaa, teidät kyllä kutsutaan sisään. Hän sanoi ja viitteli minut istumaan.

Tiesin mitä hän ajatteli minusta, mutta toisaalta en takuulla ollut ensimmäinen juoppo, joka haki töihin kyseiseen firmaan, joten en osannut pitää itseäni kummajaisena. Olotilani alkoi vakiintua ja mitään tärinöitä ei ilmennyt, vaikka niitä oli ollut aikaisemmin.

Olut alkoi imeytyä vereen ja olotilani alkoi kohota. Pian minut kutsuttiin sisään. Haastattelija istui pöydän takana. Hän oli reilusti yli keski-ikä ylittänyt mies, joka oli lounasaikaan ollut kotona. Olin varma, että olin pidempi kuin hän. Olin tullut siihen tulokseen, kun olimme kätelleet, mutta istuessani tuoliin huomasin, että nyt hän tuntui pidemmältä.

Nerokas kikka sinänsä laittaa haastateltavalle pienempi tuoli. Näin kaverilta otettiin luulot jo heti alussa pois. Siis, jos on sellainen johtaja, joka omaa huonon itsetunnon ja joutuu sitä saadakseen turvautumaan tällaisiin typeriin kikkoihin.

Pyysin heti myöhästymistäni anteeksi. Kerroin, että matkalla oli joku vastaantuleva iäkäs rouva saanut sairaskohtauksen ja minun oli pitänyt soittaa ambulanssi ja koska olin joutunut odottamaan ambulanssia, olin myöhässä.

Kaveri ei sanonut mitään vaan alkoi katsoa ansioluetteloani ja hänen kulmakarvansa kipristyivät niin, että olin varma, ettei siitä mitään hyvää seuraisi minulle. Se olisi vain hyvä asia.

- No niin, hmm, te olettekin ollut jo hyvän aikaa poissa työmarkkinoilta.

Voisittekohan kertoa syyn miksi ette ole ollut työelämässä pitkään aikaan?

- Syitä olisi vaikka kuinka paljon senkin ylipainoinen, kalju paskaläjä, joka olet juuttunut tähän helvetin persläpeen, etkä pääse täältä pois. Yksi syy on vapaus. Kukaan ei määrää minun päivärutiinejani ja saan tehdä mitä haluan. Entäs sinä?

Toisekseen, vaikka itse sanonkin, minulla on hieno kotiteatterijärjestelmä ja kunnioitusta

herättävä elokuvakirjasto. Todellisuus on paskaa ja - luoja tähden - minun ei tarvitse elää siinä. Ja kohta kolme, katso peiliin, senkin molo. Ajattelin, mutta en sanonut ääneen. Ääneen tokaisin vain.

- Niin mie ymmärrän kyllä, että ansiotodistukseni näyttää rumalta, mutta tosiasia on se, että Kotka on kuoleva kaupunki ja...

- Sanoitteko kuoleva? Hän kysyi kulmat kovemmin kurtussa.

- Sanoin. Tarkoitin sitä, että kotkan teollisuuden selkäranka on pitkälti savupiipputeollisuutta ja...

- Sanoitteko savupiipputeollisuutta? Voisittekohan täsmentää mitä tuo sana savupiipputeollisuus pitää sisällään?

- Tarkoitin siis vanhoja perinteisiä teollisuusyrityksiä lähinnä metalli- ja metsäteollisuutta, kuten Stora Enso ja Metso. Vastasin.

- Ja mikähän niissä on vikana?

- Niissä ei sinällään ole mitään vikaa, mutta ulkomaalaiset jättiyritykset ostavat ne ja sulkevat niiden toimipisteet Suomessa ja etenkin täällä Karhula-Kotka -alueella ja siirtävät tuotannon halvan työn maihin. Valitettavasti korvaavia työpaikkoja ei ole, kuten niitä on Oulussa ja Espoossa, jossa teknologiayhtiöt ja korkeakoulut pitävät paikkakunnan vireänä.

- Siis teissä itsessä ei ole mitään vikaa, vaan Kotka ympäristönä on huono?

- Näin juuri. Tätä ajoin takaa. Vastasin ja en voinut itselleni mitään, kun aloin vienosti virnuilla.

Tämä oli ehdottomasti yksi parhaimmista työpaikkahaastatteluista, jotka tulisin ryysimään. Missään nimessä ei saanut antaa kuvaa, että juuri nyt halusin lähteä kotiin katsomaan Danny Boylen Beachia, jota oltiin kovasti haukuttu siitä, ettei se muistuttanut Alexander Carlandin huippuhienoa romaania juuri ollenkaan.

Danny Boyle oli muuten ohjannut yhden ehdottomasti rakastamistani elokuvista, Trainspottingin. Myös Irvine Welshin kirja oli ollut mahtava kokemus ja juuri siitä olin oppinut miten työpaikkahaastattelut mokataan. Tosin haastattelu ei ollut ohi, mutta hyvältä näytti.

- Te ette siis vieroksu työntekoa? Haastattelija kysyi.

- Hyvänen aika. En tietenkään. Tämän kaupungin olosuhteet ovat vain niin huonot. Vastasin.

- Niin, meillä täällä Puto Oy:llä....

Olin varma, että seuraavaksi tulisi ihana litanian siitä miksi he eivät voisi palkata minua ja olin varma, että pääsisin pikkuhiljaa lähtemään tallustamaan kotia kohti, mutta turvotuksestani huolimatta haastattelija alkoi puhumaan aivan käsittämättömiä sanoja, joita en ollut koskaan aikaisemmin kuullut ollessani työpaikkahaastattelussa.

- ...On tapana antaa ihmisille toinen mahdollisuus ja minusta sinä ansaitset toisen mahdollisuuden, joten eiköhän meiltä jotain löydy, että pääset työelämään kiinni ja että sinusta tulisi osa tätä yhteiskuntaa.

- Hmm, no sepäs hienoa. Vastasin häkeltyneenä.

- No, sepäs hienoa. Eihän tämän nyt näin pitänyt mennä. Ajattelin.

Homma näytti kusevan ja pahasti. Kaverilla oli joku laupias samarialainen -vaihe menossa ja hän halusi purkaa sitä minuun. Onneksi on aina olemassa keinoja, jolla voi pelastautua, vaikka tilanne näyttäisi olevan kuinka paha tahansa.

Jokainen, joka on ollut työpaikkahaastattelussa, tietää sen, että haastattelija ei voi koskaan olla kysymättä, mitä haastateltava tietää kyseisestä yrityksestä. Silloin pitää kehua yhtiötä ja sanoa kuinka edelläkävijä yhtiö on alallaan, vaikkei se sitä olisikaan.

Yhtiötä pitää kehua ylierinomaiseksi, koska se saa haastattelijan tuntemaan itsensä ylierinomaiseksi, koska onhan hän sentään valinnut tuon ylierinomaisen yrityksen työpaikakseen. Siis näin pitää sanoa, jos haluaa töitä.

- Muuten, mitä sinä tiedät Puto Oy:stä?

- No, se on suomalaisen perusteollisuuden yksi suurimmista alihankintayrityksistä, joka on toiminut samoilla periaatteilla jo useita vuosikymmeniä ja on kotkalaisia vanhoja perusyhtiöitä. Kyllä me olemme puhuneet järjestössä myös Puto Oy:stä.

- Mitäköhän järjestöä sinä mahdat tarkoittaa? Haastattelija kysyi varovaisesti. Hän madalsi ääntään ja laskelmoidi sanojaan.

- Niin, mie olen Greenpeacen aktiivijäsen ja usein porukassa jutellaan siitä miten tunteettomat teollisuusyritykset tuhoavat kaunista Suomea. Jotkut jopa puhuvat suomineidon raiskaamisesta, mutta minusta se on hivenen liioittelua.

- Sinä siis kuulut Greenpeaceen?

- Kyllä ja tässä yhteydessä on kai hyvä mainita, että minut on pari kertaa pidätetty, kun olen kahlinnut itseni tehtaan portille. Muistatteko, kun Sunilan sellutehtaalla, aivan tässä lähellä oli muutamia vuosia sitten mielenosoitus, niin minut pidätettiin silloin ensimmäisen kerran.

- Hmm, taisin luvata sen äskeisen työpaikan aivan liian nopeasti. Hän vastasi hivenen hermostuneesti.

- Ei kai teitä hermostuta se, että kuulun Greenpeaceen, koska eihän se tarkoita ollenkaan sitä, ettenkö minä voisi olla hyvä työntekijä ja yksi luotettava koneiston osa Puto Oy:ssä? Eikös kansalaisaktivismi ole hyvä asia vai...?

- Ei, ei. Tarkoitan, että meillä kyllä on avoin työpaikka ja aioin henkilökohtaisesti ehdottaa sinua siihen, mutta Kotkan pääkonttori vahvistaa kaikki nimitykset, joten se ei ole minusta kiinni.

- Hienoa, mie lähen nyt kotiin ja odotan kovasti teiän soittoanne. Sanoin ylinnostuneesti.

- Oli hienoa, että pääsit käymään täällä. Muista kuitenkin, että me soitamme sinulle, joten älä sinä soita meille. Haastattelija sanoi ja sain hänestä sen kuvan, että hän halusi minusta mahdollisimman nopeasti eroon.

- Tuskin maltan odottaa, että pääsen Puto Oy:lle töihin.

Sulkiessani oven en voinut kuin huokaista syvästi. En ollut koskaan ollut näin lähellä sitä, että olisin joutunut oravanpyörään ja kokemus säikäytti minua perkeleesti. Vedin henkeä ja häivyin nopeasti Puto Oy:n tiloista ja toivoin, etten ikinä joutuisi kyseisen yhtiön kanssa tekemisiin.

Onnekseni tiesin sen, että haastattelijat eivät ota töihin ihmisiä, joilla on luottotietorikkeitä, koska heidän mielestään ihmiset, jotka eivät osanneet hoitaa raha-asioita eivät ole luotettavia, vaikka he eivät kyseisillä listoilla olisikaan omaa syytään. Minulla niitä ei ihme kyllä ollut, vaikka maksoinkin laskut viikon verran myöhässä viimeisestä eräpäivästä.

Eivätkä yritykset ota rikosrekisterin omaavia ihmisiä, eivätkä kiihkouskovaisia ja missään nimessä he eivät ota ääriliikkeisiin kuuluvia ihmisiä, joihin he Greenpeacekin lukevat, vaikka eivät sitä julkisesti sanokaan.

Kun tiesi sen, mitä he eivät halunneet ja käytti sitä räikeästi hyväkseen, oli lähes sataprocenttisen varmaa, ettei tarvinnut pelätä töihin joutumista. Tosin aatteilla tai järjestöihin kuulumisella ei tänä päivänä enää ollut mitään merkitystä, koska oli olemassa vain yksi aate, jota kaikki tunnustivat - jopa Suomen yhdessä punaisimmassa kaupungissa, Kotkassa - nimittäin omanedun tavoittelu.

Kävelin teollisuusalueelta ripeästi takaisin markettiin ja ostettuani makkaraa, ranskanperunoita, voita, leipää, leivänpäällysmakkaraa, juustoa, chipsejä, tonnikalaa, kuusi puolen litran olutta, päätin käydä vielä kerran Alkossa ostamassa europullon Koskenkorvaa viikonloppua varten.

Kuntoni alkoi taas heiketä ja minusta tuntui, että pitkin päivää joutuisin vielä korjailemaan olotilaani. Tullessani kotikulmille, huomasin Joukon tulevan minua vastaan.

- Terve jätkä, mitens meni haastattelu?

- Vittu, meinasin joutua töihin. Vastasin ja huomasin Joukon kalpenevan.

- Älä, helvetissä, mutta et kai joutunut?

- En, olin innokas ja kun meinattiin palkata sanoin, että kuulun Greenpeaceen.

- Siihen on hyvä vedota, mie olisin varmaan sanonut olevani saatananpalvoja tai sitten mie olisin vetänyt hatusta niin järjettömän syyn, että haastattelija olisi halunnut päästä miusta eroon.

Näin Joukosta, että hän oli myös säikähtänyt puolestani sitä, että olin meinannut joutua töihin. Jouko vihasi oravanpyörää yhtä paljon kuin minä. Jouko oli ollut amiksen aikoinaan Ahlströmin konepajalla työharjoittelussa - silloin, kun se vielä oli kuulunut Ahlströmiin - mutta hän oli hyvin pian joutunut vaikeuksiin.

Minun laillani Jouko oli vapaa - toisin kuin Tuomo ja Kari, vaikka heidän mielestään he ovatkin meitä ylempiarvoisia.

- Otatko lakua? Jouko kysyi.

Jouko oli mitä todennäköisemmin varastanut lakritsipussin, jostain lähikaupasta. Ei se minua häirinnyt. Siinä kävellessäni kotia kohti hyvän ystäväni kanssa katsomaan Beachia, tajusin auringon osuessa kasvoilleni, että olin onnellinen.

Ei sen elämän tarvitse tämän kummempaa olla. Tällaisena päivänä varastettu laku maistui todella hyvälle.

4. LUKU - COPLAND

Työ Suomen tullissa voi kuulostaa hohdokkaalta ainakin, jos on 12-vuotias, mutta sitä se ei ole. Kuulostaahan se hienolta, kun päättäjät sanovat, että tullit on toimeenpaneva viranomaisjärjestelmä, joka kerää tehokkaasti sen määrättäväksi annetut verot, maksut ja tullit noudattaen tasapuolisuutta ja yhdenmukaisuutta.

Ja vielä paremmalta kuulostaa se, että tullimies ei ole virkamies, vaan viranomaisjärjestelmä, joka suojelee yhteiskuntaa rikollisuudelta ja muilta väärinkäytöksiltä. Eli tullimies on melkein päin kuin poliisimies, jonka jokainen päivä on yhtä suurta seikkailua ja armasta isienmaatamme uhkaavien vaarojen kohtaamista.

Vaan kun ei ole. Tullimies voi juridisesti olla viranomaisjärjestelmä, mutta henkisesti hän on aivan samanlainen pikkuvirkamies, kuten kaikki muutkin valtion virastoissa työskentelevät ihmiset. Pelkkää papereiden pyörittystä ja pilkun pikkutarkkaa nussimista.

Täysin jokapäiväistä rutiinia, jossa jokainen päivä on lähes identtinen katoavan päivän kanssa. Kello oli herättänyt minut vartin yli viisi ja kuudelta alkoi työ. Aamuisin oli tosi vaikea motivoida itseään lähtemään töihin.

Varsinkin kun huolitsijat tulivat töihin vasta klo 9.00, eikä ennen heidän tuloaan rekkaliikennettä käytännössä ollut. Oli vain satunnaisia kuskeja, joista jotkut jopa yöpyivät autoissaan Hietasen satama-alueella.

Olin saanut itseni ulko-ovelle ja kun olin hakenut kellarista pyörän, olin pian polkemassa kohti Hietasen satama-alueita, joka toimi henkitoreissaan. Mussalon uusi satama oli melkein nielaissut kaikki sen toiminnot.

Aikanaan Hietanen oli ollut Kotkan ylpeys, mutta nyt Kotka kehuskeli uudella ja teknisellä Mussalon satamalla. Myös Kotkan tullit toimi valtaosin Mussalossa.

Siellä oli sen kaikki keskeiset toiminnot. Hietasessa oli piste ja se oli pelkkä sivukonttori. Valtaosin tullin henkilökunta karttoi sitä, mutta minä viihdyin siellä.

Tullipiste oli syrjässä, eikä siellä näkynyt pomoja, jotka päättivät ylennyksistä tai uusista nimityksistä. Joten kukaan ei halunnut työskennellä siellä, koska siitä ei ollut omalle urakehitykselle hyötyä.

Oikeastaan ketään muuta kuin minua ei kiinnostanut sellainen pieni seikka, että siellä sai olla rauhassa toisin kuin Mussalossa, jossa toisten ihmisten syöminen, selkään puukottaminen, perseen nuoleminen ja oman edun tavoittelu oli maantapa.

Kun saavuin perille, ulko-ovella oli tupakalla Kilpeläinen, työtoverini. Kilpeläinen oli mulkuin työkaveri, joka minulla oli ikinä ollut. Kilpeläinen oli pahemman luokan pyrkyyri ja hyvä sellainen, sillä kaikki tiesivät hänen olevan Kotkan tullin johtajan, Mikkosen, luottomies ja mitä todennäköisemmin seuraava ylennettävä.

Kilpeläinen käytti kovaa kyynärpää-taktiikkaa ja hän taktikoi kaikki tekemisensä. Koska Kilpeläinen oli pomon luottomies, hän sai useimmiten erikoisvapauksia, mitä muu tullinhenkilökunta ei saanut ja niihin kuului se, ettei tarvinnut olla Hietasessa, mutta nyt hän oli täällä. Miksi?

Tietenkään en aikoisi kysyä sitä häneltä, vaan yrittäisin olla häntä noteeraamatta. Vihasin tätä pyrkyriä sydämeni pohjasta ja jos olisin voinut, olisin työntänyt tämän kusipään mereen tuhannen kilon betonilohkareet jaloissa, mutta koska henkirikoksesta tulisi aivan liian paljon paperitöitä asianomaiselle, on parempi jättää asia sikseen.

Parempi edes olla miettimättä moisia, koska kiusaus voisi käydä ylivoimaiseksi. Laissa pitäisi olla, että elämänsä aikana saisi listiä yhden kusipäätyökaverin.

Suomalaiset työympäristöt saisivat sen jälkeen takuulla eurooppalaisen laatupalkinnon. Ainakin niissä voisi käydä töissä, toisin kuin tänä päivänä.

Laitoin pyöräni telineeseen ja ihmettelin minkä takia Kilpeläisellä oli niin maireaa hymyä kasvoillaan. Olikohan kaveri käynyt vesassa vetämässä käteen oman nimensä mukaan.

Sitten huomasin, että autopaikalla oli aivan tuliterä Honda, johon en ollut aiemmin kiinnittänyt huomiota. Uusi Honda ja Kilpeläisen itseriittoinen ilme tarkoittivat varmaan, että Kilpeläisellä oli uusi auto.

- Huomenta. Sanoin kuivan asiallisesti.
- Huomenta Kari. Sie se jaksat, joka aamu tulla pyörällä töihin.
- Mie pidän pyöräilemisestä. Kunto kasvaa.
- Sillä ei ole siis mitään tekemistä sen kanssa, että siulla ei ole rahaa?
- Ei tietenkään. Kenenkäs uusi auto on tossa parkissa?
- Se on miun. Mitäs pidät? Kilpeläinen vastasi ja hymy ylettyi melkein korviin saakka.
- En pidä, se ei ole BMW.
- Sie olet vaan kateellinen. Kilpeläinen vastasi nyreästi.
- Voitpa olla oikeassa. Muuten Kilpeläinen, mitä eroa on maksalaatikolla ja Hondalla?
- En tiedä.
- Maksalaatikossa on enemmän rautaa kuin Hondassa.

Kilpeläinen murahti ilkeästi, mutta en välittänyt siitä. En edes halunnut kaverin pitävän minusta. Kaveri oli vielä omaa egoaan lisätäkseen hommannut rekisterikilven KMK-1, siinä oli Kilpeläisen nimikirjaimet. Hänen etunimensä oli Markku - Kalevi.

Pukuhuoneessa vaihdoin itselleni tullin vaatteet, sinisen paidan ja syvänsiniset housut sekä krakan, jossa oli tullin logo. Virkamiehen näköisenä, kyllästyneenä ja väsyneenä menin kahvihuoneeseen. Otin kupin kahvia.

Oli turha pitää kiirettä, koska kuskeja ei tulisi vielä vähään aikaan. Kahvin jälkeen ehdin vielä käydä paskalla, jonka jälkeen menin tiskille. Epäsuhta oli melkoinen. Tullin vakinaisia työntekijöitä oli kaksi, minä ja Kilpeläinen, sekä kolmantena lombapoika Hyvärinen, jota ei kuitenkaan lasketa varsinaiseksi tullin työntekijäksi ja vastapuolella oli noin kaksikymmentä venäläistä kuskia.

- Missä vitussa sie kuppasit? Kilpeläinen kysyi, joka oli jo hyvän aikaa joutunut yksin tekemään töitä.

- Mulla oli paperitöitä, joita Mussalo haluaa. Valehtelin.

- Niin kai.

Olin antanut ruuhkan kasvaa liian isoksi. Vaikka Mussalo oli vetänyt paljon Venäjän liikennettä, kyllä sitä tuntui riittävän Hietaseenkin tai todennäköisempää oli, että tullilla ei ollut sen tarvitsemaa työvoimaa, vaan kaikki työt Hietasessa hoidettiin alimiehityksellä. Seurauksena oli ruuhkaa.

Venäläisiä kuskeja on Kotkassa paljon, koska paikallisten kuljetusliikkeiden on halvempaa palkata heitä kuin suomalaisia. Muutenkin kotka tuntui muuttuneen Venäjän alusmaaksi. Venäläiset omistivat huolintayhtiöitä ja rekkaфирmoja Kotkassa, johon palkattiin venäläistä henkilökuntaa.

Melkein kaikki rekkakuskit tai ainakin 75% kuskeista oli venäläisiä ja muutenkin Kotkan rahtiliikenne oli itäpainottunutta. Olisi varmaan hyvä ollut osata venäjää, koska venäläiset kuskit harvemmin osasivat suomea tai edes englantia, mutta ei minua ollut huvittanut opetella, vaikka siitä kuulemma sai kielilisää.

Katsoin Kilpeläistä, joka ei edes keskittynyt työntekoon, vaan oli omassa maailmassaan, jota hallitsi nyt upouusi Honda. Virkamiestyö on siitä mukavaa, että siinä ei tarvitse ajatella. Katsoo vaan, että numerot on oikein ja lyö tarvittavat leimat paperiin.

Aamupäivän ruuhka tuntui kadonneen parin tunnin työnteon jälkeen. Vielä muutama TIR-asiakirja ja sitten olikin kahvitunti. Kahvitunnin jälkeen tuli Mussalosta soitto, että he tarvitsivat lisää porukkaa. Pomoni, kuljetus- ja tavararyhmien johtaja Ihalainen kyseli, josko Kilpeläinen voisi tulla Mussaloon.

- Mie meen, mie meen. Huusi Kilpeläinen innoissaan. Hyvä, ettei kaveri lauennut

housuihinsa.

Kaveri oli totaalinen perseennuolija ja halusi olla siellä missä pomotkin. No, minä soin sen hänelle mielelläni. Minua ei olisi edes huvittanut lähteä Hietasesta pois. Varsinkin, kun nyt jäisin käytännössä yksin sinne. Tietenkin Hyvärinen lombamiehenä jäisi, mutta olisin ainut vakituisesta tullihenkilökunnasta täällä. Se taas tarkoitti rauhaa ja omiin asioihin syventymistä.

Kilpeläinen lähti kohti Mussaloo ja Hyvärinen taas lähti ulos tupakalle. Hyvärinen oli hyvä jätkä lombamieheksi. Lombamies on työvoimatoimiston määräämä pitkäaikaistyötön, joka on määrätty tullin riesaksi puoleksi vuodeksi.

Lombamies hoitaa tullimiehen likaisemman työn eli tavara- ja kuljetusliikenteen valvonnan - eli käytännössä katsoo, että konttien korkeus on sallittu sekä sen, että rekkojen pressut ovat ehjät ja ettei kuljettaja ole täysin umpijuovuksissa. Ylipäätään likaista ja ärsyttävää ulkohommaa.

Tullin sisätila oli tyhjentynyt, eikä uusia asiakkaita ollut näköpiirissä ja Hyvärinen oli ulkona. Oli siis hyvää aikaa omistautua omimmalle harrastukselleni. Menin tietokoneelle ja otin internet-yhteyden nettisaittiin, jonka olin löytänyt, kun oli ollut loppoaikaa, enkä ollut halunnut töitäkään tehdä. Menin pornosivulle, joka koostui lähinnä nuorten tyttöjen hyväksi käytöstä.

Moraalitonta ehkä, mutta minkäs sitä mielihaluilleen voi. Tietokoneeseen oli yhdistetty huipputehokas laserprintteri ja jälki oli upeaa. Tulostin muutaman kuvan omaa kokoelmaani varten ja vein ne Ilta-Sanomien välissä pukukaapilleni.

Avasin kaappini ja otin yhden kansioni. Kansioita oli useita ja ne olivat täynnä tullin löpinää. Tulli tykkää kovasti kurssittaa omaa henkilöstöään ja minäkin olin käynyt useammalla kurssilla ja niistä muistoina oli monta kansiota, jotka pitivät sisällään ohjeita palavien aineiden tarkistukseen, ohjeita autojen ylipainojen ja pituuksien mittaamiseen ja muutenkin pikkutarkkoja ohjeita siitä miten tullitöitä piti hoitaa.

Mutta tämä kansio oli muiden kansioden takana piilossa ja se koostui yksinomaan yksityiskäyttöön tarkoitetuista kuvista. Lisäsin kansiooni kuvat ja olin ylpeä kokoelmastani, josta kukaan muu ei tiennyt yhtään mitään.

Suljin kaapin ja lähdin kävelemään palvelutiskiä kohti. Matkan varrella oli kopiokonefaksi, johon oli tullut huolitsijoiden ennakkoilmoituksia siitä mitä rekkoja ja lasteja oli tulossa. Faksien joukossa oli myös Helsingistä tullut ilmoitus, jossa oli konttien numeroita, jotka piti pysäyttää tarkastusta varten.

Näissä konteissa oli yleensä jotain epäselvää ja ne olivat yleensä niitä kontteja, joita näytettiin uutisissa, jossa kontin ovet ovat auki ympärillä tullimiehiä ja puhutaan suuresta tupakkatakavarikosta tai jostain vastaavasta. Palasin tiskille, jonne oli saapunut venäläinen kuski.

Aloin täyttää TIR-asiakirjaa, kun Hyvärinen tuli sisään.

- Tuliko hommat hoidettua? Kysyin.

- Tuli ja mie ennakoin tän jätjän, joka on tiskillä.

Tullimiehen tehtäviin kuuluu tarkastaa autot sen jälkeen, kun TIR-asiakirja on tehty, jotta auto on asianmukaisessa kunnossa. Joskus tullimiehet tarkastavat autot, ennen kuin TIR-kirjoja on tehty. Näin ei tarvitse ravata sisään ja ulos jatkuvasti, näin ennakoidaan.

Ja näin Hyvärinen oli tehnyt. Hän oli hivenen mietteissään, kun viimeistelin venäläisen kuskin Carneeta.

- Mikä mieltä painaa?

- Toi äskeinen auto.

- Mitä siitä? Sieähän tarkistit sen.

- Kun mie en ole varma.

- Joko se on hyväksytty tai se ei ole.

- Siinä oli paikkoja ja mie laskin sen läpi, mutta pikkaisen jäi kaivelemaan.

- Oliko siinä reikiä tai huonoja paikkoja? Kysyin ja kiroilin itsekseni, että mitä todennäköisemmin joutuisin menemään ulos. Se olisi täysin oma vikani. Olin sanonut Hyväriselle, että jos tulee ongelmia, niin kysyy minulta.

- Siinä oli paikkoja, mutta kun mie kokeilin niiden kestoa, niin ne lähti irti.

- Sitten se ei kelpaa ja kaveri saa Carneen vasta, kun pressu on asianmukaisessa kunnossa.

- Mutta kun ne näytti ihan hyviltä paikoilta.

Sanoin tulevani näyttämään mikä paikoissa oli vikana. Tiesin jo mistä oli kysymys ja asia varmistui, kun olimme ulkona auton luona. Kuski oli vaiti. Kysymys oli liimapaikoista, jotka vain peittävät reiän, mutta eivät estä sen olemassa oloa. Otin liimapaikasta ja repäisin sen irti, reikähän siinä paistoi.

- Njet Harasoo. Sanoin kuskille.

- Reparerar Moscow. Hän selitti ja huitoi kovasti käsillään.

Kuskit halusivat mielellään hoitaa ongelmatapaukset kotimaassaan. Se oli siellä halvempaa, mutta ongelma oli se, että jos ne laski läpi rikkinäisellä pressulla, he eivät välttämättä viitsineetkään korjata pressua, vaan he yrittäisivät uudestaan samalla motiivilla ensi kerralla.

- Reparerer Kotka. Sanoin.

Kuski poistui autoonsa, mutta minulla oli TIR-asiakirja, eikä hän ylittäisi rajaa, ennen kuin minä olisin hyväksynyt auton. Tämä oli parasta virkamiehenä olossa - sai vittuilla ihmisille ihan laillisesti. Sitten aloin selittää Hyväriselle miksi liimapaikka ei käy. Sehän ei käy sen takia, että reikä pressussa ei katoa ja jos pressussa on reikiä, voi sinne laittaa tavaraa, kuten heroinia, jota sinne ei saisi laittaa.

Kun auto on tarkastettu, sen tavaratila sinetöidään eli siihen laitetaan niin sanottu lomba. Jos auto on sinetöity, mutta tavaratilaan pääsee, niin ei ole mitään takeita, ettei sinne laitettaisi luvaton materiaalia.

Kaiken lisäksi Vaalimaan tai Venäjän rajaviranomaiset eivät välttämättä enää tarkista autoa, vaan he katsovat onko autossa oikea sinetti ja jos on, se riittää. Täytyy muistaa, että virkamiehillä on vastuu ja työ täytyy tehdä hyvin. Kyllä Hyvärinenkin sen tulisi ajan kanssa oppimaan.

Hyvärinen oli hyvä tyyppi ja jos hän hakisi tulliin töihin, hänestä tulisi oiva tullimies, kuten minusta. Venäläinen kuski tuli autosta ja hänellä oli kaksi kymmenen euron seteliä.

- Okei, okei. Hän sanoi.

- Jumalauta, kaverihan yrittää lahjoa meidät.

- Mitäs nyt tapahtuu? Kysyi Hyvärinen.

Sanoin kuskille, että asia ei ole harasoo ja menimme takaisin tullin tiloihin. Sen jälkeen soitin huolitsijalle ja kerroin, että heidän kuljettajansa oli yrittänyt lahjoa tullimiehen. Sanoin, että nyt antaisin asian olla, mutta ensi kerralla seuraukset olisivat vakavammat.

Huolitsija halusi puhua kuskin kanssa ja en ole koskaan nähnyt niin kalpeaa miestä kuin miksi kuljettaja meni. Venäläiset kuljettajat halusivat ajoja Suomeen, koska palkka tuli länsivaluutassa.

Yksi kuljettaja voitiin korvata heti. Kuski lähti nopeasti. Kaverin käytöksestä arvelin, että kuski oli ajanut kaksi ajoa Suomeen yhtä aikaa. Ensimmäisen ja viimeisen.

- Näin täällä tullissa asiat hoidetaan. Sanoin Hyväriselle.

Kuskin lahjontayritys oli loukkaus. Kieltäydyin kunniasta, koska en todellakaan riskeeraa työpaikkaani pikkurahan takia.

5. LUKU - PÄÄTÖN RATSUMIES

- Me tarvitaan ne raportit välittömästi. Nuori naisääni puhelimen toisessa päässä tivasi vaativasti.
- Mie en millään kerkiä tehdä niitä tälle päivälle. Sanoin.
- Yhtiön säännöissä sanotaan, että ne pitää jättää päivittäin. Nainen jankkasi.
- Eihän niitä ennenkään ole vaadittu. Vastasin.
- No nyt ne vaaditaan. Minä odotan raportteja vielä tämän päivän aikana. Muuten minä itse teen raportin, joka ei ole sinua kohtaan mairitteleva. Nainen vastasi ja tässä alkoi olla jo jankkaamisen maku suussa.
- Saatanan lehmä. Mie tulen kohta puhelinlankoja pitkin ja tungen puhelimen sun hanuriisi. Ajattelin, mutta ääneen kuitenkin sanoin.
- Hyvä on. Raportti tulee vielä tämän päivän aikana, mutta mie haluaisin edelleen huomauttaa, että sitä ei ole ennen vaadittu päivittäin. Sanoin.
- Nyt kun Enso on osa Stora Ensoa, moni asia tulee muuttumaan. Parasta vaan tottua siihen. Hyvää päivän jatkoa. Naisääni sanoi.

Mieleni olisi tehnyt heittää puhelin seinään. Päivä oli ollut kaikkea muuta kuin loistava. Se oli alkanut sillä, että olin nukkunut myöhään ja aamupala oli jäänyt syömättä. Olin hosunut kovasti ja ajanut tuhatta ja sataa töihin liikennesäännöistä piittaamatta ja olin ihmeekseni vain puoli tuntia myöhässä.

Pomoni, R. Juvonen, oli hyvä, mutta kova johtaja, eikä hän pitänyt myöhästelyistä. Juvosen kohtaaminen oli kuitenkin ollut pienin ongelmista, mitä päivä oli tuonut tullessaan.

Eikä Juvonen edes ollut vihainen, koska tulin yleensä ajoissa töihin ja tein työni aina kunnolla. En edes ymmärtänyt miksi. Päivä oli lähtenyt menemään päin helvettiä noin kello 11.00 alkaen, kun Mikkelistä oli soitettu. Mikkeli oli vaatimalla vaatinut jotain tyhjänpäivästä raporttia, jota tuskin koskaan ennen oli tarvinnut lähettää.

Mikkeli oli väittänyt, että nyt kun oltiin ruotsalaisten kanssa yhdessä, raporttoimisen piti olla tarkempaa, koska ruotsalaiset niin vaativat.

- Totaalista paskapuhetta, sanon minä.

Mikkeliin oli nimitetty uusi aluejohtaja ja tämä paska-aivo halusi näyttää voimansa kaikille alaisilleen, joihin piruparkoihin minäkin kuuluin. Olin lukenut yhtiön sisäisestä lehdestä, että Mikkeliin oli tullut uusi johtaja - nainen vielä kaiken lisäksi - ja heti kun

nimitys oli vahvistettu, oli alettu vaatia raportteja, joita entinen Mikkelin johtaja ei ollut vaatinut.

Karhulan tehtaasta vastasi R. Juvonen, mutta Mikkelin yksikköön oli keskitetty valtaosa Enson tehtaiden teknisestä tietämyksestä, joka taas kuului minun vastualueeseeni Karhulassa ja nyt kun Mikkelissä oli uusi herra, tarkoitan neiti, niin minuakin pompotettiin, jotta ymmärtäisin valta-asemat.

Jumalauta, jos Jumala olisi armollinen, Ahstrom tarjoaisi minulle duunipaikkaa. Siihen asti minun pitäisi sietää näitä vitun ääliöitä ja Mikkelin paska-aivoja, jolle pitäisi tehdä jälkiabortti. Siis viedä saunan taakse ja laittaa 9-millinen laulamaan.

Vihdoin ja viimein löysin kaavakkeen, johon tein tyhjänpäiväisen raportin ja faksasin sen Mikkeliin. Toivottavasti se ämmä jättäisi minut nyt rauhaan. Raportin tehtyäni menin tupakalle. Ottaessani röökin esiin, takistani tipahti Ahlstromin käyntikortti. Vähitellen aloin muistaa miksi työpaikan vaihdos Ahlstromin puolelle oli kummitellut koko ajan mielessäni.

Olin tavannut viime viikonloppuna - vai olikohan ollut sitä edellinen viikonloppu yhdessä paikallisessa baarissa - Jäppinen nimisen kaverin, joka oli kyseissä yhtiössä töissä. Puhetta oli tullut duuneista ja hän oli sanonut, että heillä saattaisi olla teknikon paikka auki. Tosin se paikka ei tulisi julkiseen tietoon ja hän oli hyvää hyvyttään kertonut sen minulle.

Suomessa on todella paljon avoimia työpaikkoja, joita ei ilmoitella julkisesti, koska ilmoittelulla saataisiin myös kaikki idiootit ja työhön kelpaamattomat ihmiset haastatteluun ja silloin yhtiöllä kuluisi turhaa aikaa ja vaivaa näiden ihmisten hakemusten ja haastattelujen hoitamiseen.

Mutta minä en kuulunut tähän kategoriaan, vaan oli palkattu ammatti-ihminen. Otin puhelimen esiin ja soitin Jäppiselle. Hän muisti minut ja hänet oli laitettu hankkimaan kyseiseen virkaan sopiva henkilö.

Minulla oli pullat hyvin uunissa. Olin tarjonnut hänelle oluen ja muutenkin meillä oli ollut hauskaa, kun yhdessä olimme kilvan haukkuneet työpaikkojamme. Olin antanut hänen voittaa minut.

- Pääsisitkö sä käymään meillä? Hän kysyi.

- Koska sulle sopisi?

- No mulla menee tänään myöhään, ainakin kuuteen, että olisiko sulla mahdollisuuksia päästä tänään ennen kuutta?

- Multa loppuu neljältä duuni. Mie voisin sen jälkeen tulla käymään.

- Sovitaan varttia yli neljä ja tiedät vissiin paikan?

- Heh, joo tiedänpä hyvinkin.

Katselin juuri Stora Enson Karhulan tehtaalta Ahlstromin Karhulan tehtaan aluetta. Tehdasalueet olivat nimittäin toisiaan vastapäätä Korkeakoskella. Juuri kun olin lopettanut puhelun, Juvonen tuli ulos yhdessä tyttärensä Liisan kanssa, joka oli myös tehtaalla töissä.

- Jaaha, Tuomo pitää tupakkataukoa. Juvonen sanoi.

- Joo, mutta täytyy tästä lähteä tekemään töitä.

En kiinnittänyt sen enempää huomiota pomooni, enkä hänen hyvänäköiseen tyttäreensä, sillä nyt mielessä iti uusi mahdollisuus päästä täältä pois. Nimittäin olin kuullut sitkeän huhun, että Ahlstromillä eteni nopeammin kuin Stora Ensolla ja siellä oli mahdollisuus päästä ulkomaan komennuksille helpommin.

En tiennyt pitikö huhu paikkaansa, mutta sen tiesin, että minulla ei ollut täällä tulevaisuutta. Elämä on aivan liian lyhyt siihen, että odottaisi ihmeen tapahtuvan. On parempi tarttua tilaisuuteen kuin kuolla pystyyn samaan ja toistuvaan rutiiniin.

Painuin sisälle duuniin ja mietin miten helvetissä poistuisin tehdasalueelta Ahlstromin alueelle niin, ettei tämän tehtaan väki saisi tietää, että aioin loikata.

Juvonen hymyili minulle kun katsoin häneen, ennen kuin menin sisälle tehtaaseen. Juvonen oikeasti luuli, että minä kunnioitin häntä, vaikka oikeasti olisin halunnut tuikata tämän tehtaan palamaan, kun Juvonen olisi sidottuna lipputankoon ja joutuisi katsomaan kun hoitelisin hänen tyttärtään takaapäin ja kovaa.

6. LUKU - HIIPIVÄ TIIKERI, PIILOTETTU LOHIKÄÄRME

Kello lähestyi puoli kahtatoista. Tähän asti menee yleensä maanantaisin. Katsomme yhdessä Kolmosen elokuvan jonka jälkeen lähden yleensä kotiin. Onneksi maanantai veteli jo viimeisiään. En pitänyt maanantai päivistä. Ja onneksi Erkki ei ollut saanut töitä. Missä minä sitten aikaani tappaisin, jos Erkki ei olisi päivisin kotona?

Yksi vaihtoehto olisi tietenkin hankkia Playstation 2. Tiedän, että se kuulostaa säälistävältä. Lähes kolmekymppinen kaveri asuu vanhempien luona ja pelaa videopelejä. Se voi olla säälistävää, mutta se ei ole syy miksi en ole hankkinut plaikkaria. Syy on se, että olen dokannut ne rahat jo aikapäiviä sitten.

Erkillä oli kunnon vapina. Hänen piti eilen hoitaa krapulaansa, mutta hän olikin vain pitkittänyt ja pahentanut sitä, joten krapulapäivä oli siirtynyt täksi päiväksi. Olisin ollut aivan samanlaisessa tilassa mikäli rahavarani olisivat sallineet minun jatkaa juomista.

Lähestyin kotia, kun huomasin, että edessäni näytti tulevan pultsari pumppaamaan rahaa. Käteni menivät automaattisesti nyrkkiin.

- Heitä kaveri vito.... Ai se olet sie. Sori. Hei, en mie tiennyt, että se olet sie. Älä lyö.

- No, olkoon tämän kerran. Häivy. Vastasin ja tunsin itseni tosi cooliksi. Väkivalta antaa kummasti itsevarmuutta miehelle. Varsinkin jos on itse antavalla puolella.

Annoin kaverin mennä kotiin. Eiköhän tämä tyyppi ollut jo eilisestä oppinut, että minut kannatti kiertää kaukaa. Piruparka oli rahaton ja Kotkassa. Eiköhän maailma ollut kaveria jo ihan tarpeeksi murjonut.

Menin kotiin. Alkoi satamaan. Vanhempani olivat jo nukkumassa, mutta tiesin kokemuksesta, että uni ei ihan heti tulisi silmään. Elämäni oli säälistävää paskaa, eikä se ollut vielä ohi. En tiedä tarkalleen kuinka vanhaksi keskiverto suomalainen mies elää - arvelisin noin 70-vuotiaaksi. Se tarkoitti, että minulla oli peliaikaa noin 40 vuotta, ennen kuin pääsisin haudan rauhalliseen lepoon.

Olin häviäjä Kotkassa, mutta en aikonut antaa periksi. En todellakaan, vaikka olosuhteet eivät olleet parhaat mahdolliset. Työelämä ei minua halunnut ja rahaa minulla ei ollut, kuten sitä oli Erkillä. Kaiken lisäksi asuin kotona.

Olin siis todella säälistävä pelle ja tiesin sen. Tietoisuus on joskus kauhea asia. Joskus olisi parempi olla tietämättä omaa huonoa asemaansa. Tosin minulla oli suunnitelma, jolla ajattelin päästä Kotkasta pois.

Olin jo jonkun aikaa kirjoittanut kirjaa - tosin se ei ottanut luonnistuaakseen. Idean olin saanut oltuani Erkin luona. Hän oli lukenut Harry Potteria ja minä olin nauranut räkäisesti kaverille ja haukkunut kaveria idiootiksi, kun hän lukee lastenkirjoja. Erkki oli katsonut minua vihaisesti.

- Lastenkirjoja. Vittu. Musta ei ainakaan ole mitään naurettavaa siinä, että tienaa miljardia dollaria kirjoittamalla. Hän oli sanonut vihaisesti.

J. K. Rowling oli ollut alle 30-vuotias yksinhuoltaja äiti, kun hän oli luonut Harry Potterin. Nyt hän oli tienannut aivan helvetisti tarinoillaan ja Harry Potter -hahmoillaan, joista tehdään elokuvia, kahvimukeja, leluja, pelejä ja ties mitä. Ja kaikesta, missä lukee Harry Potter, neiti Rowling saa oman provikkansa.

Erkki tiesi helvetisti televisiosta, elokuvista ja ylipäättään viihdeteollisuudesta., kun olin kuunnellut hänen juttujaan ja todennut niiden pitävän paikkansa. Olin käsittänyt minkälaiset mahdollisuudet viihdebisneksessä oli olemassa jopa Suomessa.

Jos kirja menestyy, siitä tehtäisiin elokuva. Kun elokuva tulee levitykseen, se lisää kirjamyyntiä. Jos kirja ja elokuva osoittautuvat menestyksiksi, sinusta tulee julkkis. Kun olet julkkis, pääset mainoksiin ja sen jälkeen ovet aukeavat yritystilaisuuksiin, jonne päästään luennoimaan ja kaiken kruunaa oma televisio show, kuten vaikkapa Uutisvuoto.

Sitten vain uusi kirja ja sama kuvio uudestaan isommilla hinnoilla. Päätin tehdä kirjan. En aikonut kirjoittaa kirjaa, vaan tehdä sellaisen. En halunnut parantaa maailmaa, enkä tutkia maailman epäkohtia, enkä edes purkaa pahaa oloani. Halusin tehdä kirjan, jolla voisin lyödä rahoiksi ja mitä suurempiin rahamääriin pääsisin, sen parempi. Rahaa ei näet koskaan ole liikaa.

Aloin ajatella ideoita. Harry Potter tyyppinen satumaailma tuskin menisi läpi täällä ja maailmalle oli tullut jo niin helvetisti uusia Harry Pottereita, että niille tuskin olisi markkinoita. Vaikka toisaalta suomen Harry Potteria ei ollut vielä tehty. No, pidetään harkinnassa, ajattelin.

Entäs kauhu? Stephen King nyt ainakin tienaa hyvin, mutta en keksinyt tarinaa, johon olisin voinut iskeä aaveita, demoneita tai saatanan. Sitten oli olemassa teknotrillerismi, tuo Tom Clancyn keksimä dekkarin muoto, joka perustuu tarkkoihin teknisiin detaljeihin enemmän kuin tarinaan. Mistä helvetistä minä saisin teknistä tietoa? Ei minulla ollut kontakteja Pentagoniin tai Supoon. Remes tosin oli tehnyt itsestään varsin varakkaan veijarin.

Olin ajatellut myös kirjoittaa F1:stä - tuosta lajista, jossa Mika Häkkinen oli tuonut kaksi MM-mestaruutta. Ajattelin, että koska F1-kisat saivat yli miljoonan katsojamääriä ja yli 20 000 ihmistä lähtemään Unkariin, niin täällä takuulla olisi tilaa edes yhdelle fiktiiviselle F1-kirjalle, mutta mistä helvetistä minä saisin tietää lajin yksityiskohdista?

Olimme katsoneet tänään Erkillä Danny Boylen Beachin. Sitten idea valtasi mieleni aivan kuin uskonnollinen herätys tai vahva viina, joka tuntuu, ettei se tunnu missään ja aivan yhtäkkiä se iskee takaraivoon. Trainspotting.

Miten ihmeessä se tuli mieleeni vasta nyt? Tarina neljästä kaverista, jotka ovat häviäjiä,

jotka eivät pääse Karhulasta pois. Siinähan on tarina. Sitä paitsi kukaan ei ole vielä kirjoittanut Suomen Trainspottingia ja jos jostain lajista minä tiedän jotain, niin se on ilman muuta häviäminen.

Olin löytänyt isäni vanhan kirjoituskoneen ja kiroilin itsekseni tarvitsevani tietokoneen, mutta köyhän on pelattava niillä korteilla jotka on, vaikka ei olisikaan hyvä käsi. Aloin hakata kirjoituskoneella sanoja paperille - sanoja siitä miltä tuntuu, kun herää krapulassa sunnuntaiaamuna.

Tästä tulisi vielä iso juttu ja tämän kautta minä valtaisin itselleni Uutisvuodon kapteenin paikan. Jari Tervo ei tulisi tajuamaan mitään, kun minä veisin hänen asemansa suomalaisen häviäjän kuvaajana.

Tietenkään kavereille en kertoisi tästä projektista mitään. Vittu, en edes haluaisi nähdä noita tyyppejä, jos pääsisin isoihin rahoihin käsiksi ja pääsisin Karhulasta vihreämmille metsästysmaille.

Ensimmäinen rivi: Aamu alkoi krapulasta heräämisellä niin kuin sunnuntaiaamupäivät aina muulloin.....

7. LUKU - KAURIINMETSÄSTÄJÄ

PRIING, PRIING. Herätyskello huuti.

Löin sen hiljaiseksi ja palasin makuuasentoon. Mieleni olisi tehnyt nukkua vielä viisi minuuttia, mutta niin ei voinut tehdä. Olin eilen myöhästynyt, enkä antaisi itsestäni hyvää kuvaa, jos tulisin tänäänkin myöhässä. Pakotin itseni nousemaan.

Painuin vessaan ja aamutoimien jälkeen menin keittiöön. Olin herännyt ajoissa ja minulla oli tänään aikaa kunnon aamiaiseen. Aamupalan jälkeen kaadoin itselleni kahvia ja päätin keskittyä aamun lehteen.

Minulle oli tullut sellainen tapa, että aamukahvin kanssa piti lukea sanomalehti ja koska Hesari oli aivan liian kallis, Kymen Sanomat sai kelvata. Katsoin kelloon, olin aikataulussa.

Painuin ulos autolleni ja ajoin tehtaan parkkipaikalle. Minulla oli vanhin kärry tehdasalueella ja vaikken olisi halunnut myöntää, se oli itsetunnolleni kova paikka.

Tunsin itseni heikommaksi mieheksi sen takia, että minulla oli vanhin ja halvin auto. Rahavarani olivat niin kireällä, että sain olla kiitollinen, että minulla ylipäättään oli auto ja jo sen ylläpito tuntui kiristävän käyttörahani äärimmilleen. Vaihtoehto olisi tietysti käydä päivittäin pyörällä töissä niin kuin Kari teki ja hänellä oli pitempi työmatka kuin minulla, mutta pyörällä?

- Ei, tosimiehellä oli aina auto. Ajattelin, kun löin autoni oven kiinni ja painuin tehtaan sisuksiin.

Yhteenotto Mikkelin kanssa otti vieläkin voimille. Toisin sanoen se vitutti vieläkin. Jumalauta joku itseni ikäinen ämmä yritti määräillä minua - eihän se kävisi päinsä. Tosin jos kaikki menisi putkeen, en aikoisi viipyä täällä kauaa.

Ahlstromin työhaastattelu oli mennyt hyvin ja Jäppinen oli sanonut, että hänestä minussa oli ainesta kyseiseen virkaan. Hän suosittelisi minua, mutta se ei riittäisi. Ahlstromilla oli huono maine siinä, että yhtiö suosi hävyttömästi omien työntekijöiden lapsia tai tuttuja.

Eikä minulla ollut mitään siteitä yhtiöön. Tosin haastattelu oli mennyt hyvin ja aioin häipyä täältä, jos se vain olisi mahdollista, mutta en tietenkään aikonut huudella siitä. Mahdollisuuteni päästä Ahlstromille olivat noin fifty-fifty.

Morjestin muita työntekijöitä ja menin keittiötiloihin. Aina ensin töihin tuloa, menin keittiöön ja laitoin rahaa kahvirahastoon. Jos oli aikaa, join kupin kahvia. Pidin visusti huolta siitä, että niin työtoverini Juvonen kuin Mikkelikin saisivat minusta hyvän kuvan, mutta sisälläni kiehui.

Jos olisin voinut aiheuttaa tälle yhtiölle mahdollisimman paljon vahinkoa ilman, että

minua olisi voitu mitenkään yhdistää siihen, olisin tehnyt niin välittömästi. Minä vihasin nykyistä työpaikkaani. Olin tosiaan kyllästynyt olemaan töissä Stora Ensolla ja olin kyllästynyt näihin naamoihin, joita näin päivittäin.

Keittiössä ei ollut ketään muuta kuin Liisa, pomon tytär. Laitoin vitosen kahvirahastoon ja otin kupin kahvia. Liisa ei huomannut minua. Vaikutti siltä kuin hän olisi ollut unessa.

- Otats sie? Kysyin kohteliaasti Liisalta.

-Anteeksi mitä? Liisa tuntui heräävän omasta maailmastaan.

- Kahvia?

- Ei kiitos.

Liisa oli todella hyvännäköinen nainen - ei edes nainen, vaan pelkkä teinivosu. Juuri lukioista valmistunut ja oli päättänyt pitää välivuoden isänsä, minun esimieheni, järjestämässä työpaikassa. 19-vuotias, todella kurvikas ja povekas tyttö.

Liisa oli jotenkin surumielinen ja aloin aavistella mistä oli kysymys. Tätä tilaisuutta ei viitsinyt jättää käyttämättä. Se on kuin seitsemäs aisti - tunne siitä, että nainen on heikoimmillaan ja sen voi iskeä. Ja vaikka itse sanonkin, niin minua on siunattu tuolla kyvyllä.

- Onks kaikki hyvin? Kysyin, ihan niin kuin se olisi kiinnostanut minua. Katsoin tytön povea. Sen päälle olisi kiva laueta.

- Kyllä, kyllä, ei tässä mitään hätää. Liisa vastasi silmät yhä punaisina ja ääni väristen.

- No, ei ihan siltä näytä.

- Miten niin?

- Sun silmäsi ovat punaiset, ilmeisesti itkemisestä ja roskis on täynnä nenäliinoja.

- Mitä se sulle kuuluu mitä mulle on tapahtunut? Hän sanoi, mutta ymmärsin hänen äänestään epävarmuuden ja halun löytää ihmisen, jolle hän voisi purkaa sydäntään ja tässähän minä olin.

- Periaatteessa ei se ole minun asiani, mutta voisi ihan sinua itseäsi helpottaa, jos saisit purkaa sydäntäsi.

Kala tarttui koukkuun. Tyttö oli itkenyt sen verran, ettei noin paljon kyyneliä valuteta sen takia, että joku työkaveri on inhottava tai, että vanhemmat eivät ymmärrä. Ei, tyttö oli mitä todennäköisemmin joutunut riitoihin poikaystävänsä kanssa.

Tällaiset tytöt ovat kaikkein helpoimpia saalistettavia. Leikit muka ymmärtäjää ja olet kärsivällinen, niin matka pikkupöksyihin ja niiden sisältöön voi alkaa.

- Et sie voi ymmärtää. Liisa sanoi.

- Onks joku työkaveri ollut inhottava?

- Miehän sanoin, ettet sie mua ymmärrä.

- Sitten se on sun poikaystävä. Se on tehnyt jotain inhottavaa, eikö niin? Sanoin ja erektio alkoi nostaa päätään.

Liisa oli hetken hiljaa ja katsoi sen jälkeen minuun. Bingo. Liisa alkoi nyyhkyttää entistä kovempaa. Hän tuli luokseni ja halasi minua. Liisa kertoi, että hänen poikaystävänsä ei ymmärtänyt häntä, eikä hän ymmärtänyt mitä oli nähnyt siinä idiootissa.

Minä kyllä tiesin. Tiesin nimittäin sen, että kyseinen idiootti oli nyrkkeilijä ja hyvärunkoinen mies. Kauniit ihmiset tuppaavat hakeutua kauniiden ihmisten seuraan, ettei heidän jälleenmyyntiarvonsa romahda.

Haukuin kaveria paskiaiseksi ja sanoin, että maailmassa oli paljon parempia miehiä, jotka olivat kunnollisia. Vaikka tiesin, ettei Liisaa rehelliset ja kunnolliset miehet kiinnosta.

Liisa oli pinnallinen nainen ja häntä kiinnosti vain muiden ihmisten mielipide hänestä. Ja erityisesti olin iloinen, ettei hän ollut huomannut seisokkiani.

- Sie olet Kotkan parhaimman näköinen mimmi. Se paskiainen ei ole sun arvoinen.

- Oletko sie tosiaan sitä mieltä?

Laitoin käden hänen poskelleen hellästi ja pakotin kasvoilleni mitä herttaisimman hymyn, jonka sain itsestäni irti. Tämä oli vähän liiankin helppoa. Minua melkein hävetti kuinka helppoa tämä olikaan.

Nainen oli kuin sulaa vahaa, kun tätä kosketti kädellä poskelle. Tietenkin käden piti olla puhdas. Se ei saanut haista kullille, eikä kädessä saanut olla pahempia rupia tai muita arpia. Muuten systeemi toimi kuin häkä. Olin oppinut sen Juice Leskiseltä.

- Oon.

Liisa katsoi minua kysyvästi kirkkailla sinisillä silmillään. Hän oli selvästi hämillään, eikä tiennyt mitä nyt tapahtuisi. Otin tilanteen hallintaani.

- Häivytään täältä.

- Mutta kun on työpäivä ja...

- Jätä se mun huolekseni, sulla on nyt suruja ja murheita. On paljon tärkeämpää hoitaa ne kuin työtehtävät. Sanoin.

Sitten kerroin suunnitelmani, jolla pääsisimme luistamaan töistä ja annoin Liisalle tarkat ohjeet, ennen kuin menimme pomoni, Liisan isän, huoneeseen. Liisa meni ennen minua, mutta kuulin heidän keskustelunsa.

- Isä, mulla on kauhea päänsärky.

- Oletko ottanut asperiinia? Juvonen kysyi selvästi huolestuneena.

Sitten saavuin minä, mukamas kysymään johonkin paperiasiaan lupaa esimieheltäni. Katsoin hetken isää ja tytärtä ja annoin ymmärtää, ettei mokoma paperi nyt niin tärkeä ollutkaan.

- Minusta Liisan olisi hyvä käydä terveyskeskuksessa.

- Onkohan se välttämätöntä? Juvonen kysyi.

- Niin mustakin. Se voi olla vähän ylireagointia. Liisa sanoi.

- Päänsäryistä ei koskaan tiedä onko se ohimenevää vai onko vakavaakin. Jos kyseessä on aivoverenvuoto se voi vaikuttaa pelkältä tavalliselta päänsäryltä. Sanoin ja huomasin Juvosen huolestuvan, niin kuin kunnon isän kuuluukin.

- Niin Tuomo, olet varmaan oikeassa. Lähde vaan Liisa ja hoida itsesi kuntoon. Juvonen sanoi.

- Päästä särkee ja mie näen kaiken kahtena. Mie en kyllä uskalla ajaa.

- Voi kun minä en millään pääsisi lähtemään täältä sinua kускаamaan.

- Mie voin viedä Liisan.

- Voisitko? Sinua kyllä tarvittaisiin täällä. Juvonen sanoi. Sitten hän katsoi tytärtään ja minua. Tiesin minkä päätöksen hän oli tehnyt.

- Hyvä, jos voit viedä Liisan. Kyllä minä järjestän niin, että tehdas pyörii ilman sinuakin.

Koska olin luonut maineen, että tein mitä sanottiin ja että Stora Enso oli omaa elämäni tärkeämpi ja kaikille teoilleni oli syy, Juvonen ei edes epäillyt, että aioin lusmuilla töistä ja viettää mukavan tiistaipäivän ilman työntekoa hänen tyttärensä viehättävässä seurassa.

Stora Enso ei tietenkään merkinnyt minulle paskaakaan, mutta pomojen ei sitä tarvinnut tietää. Eikä pomojen tarvinnut tietää sitä, että olin hakenut töihin Ahstromille ja jos

palkka olisi parempi, niin hei hei Stora Enso. Kuten Sprite ajattelee: Thirst is nothing, image is everything.

Menimme Liisan kanssa ulos ja muutamat työkaverini katsoivat minua tuimasti - selvästi minua inhoten - kun häivyin keskellä päivää pomon tyttären kanssa. Siinähan katsoivat. Minä vietin palkallisen vapaapäivän yhdessä pomon tyttären kanssa ja minulla ainakin tulisi olemaan hauskaa. Avasin Liisalle auton oven ja sanoin.

- Mennään meille, niin sie saat puhua ihan rauhassa.

- Hyvä on. Liisa sanoi istuessaan autooni ja minulla ei ollut ikinä seisonut niin kovaa kuin nyt seiso. Onneksi kukaan ja varsinkin Liisa eivät sitä huomanneet.

Vein Liisan asuntooni ja soitin töihin ja sanoin, että terveyskeskuksessa menisi loppupäivä. Juvonen oli kiitollinen, että uhrasin omaa aikaani hänen tyttärelleen ja sanoin, että se nyt oli vähintään mitä saatoin tehdä.

Helvetin hyvä päivä, työt jäisi tekemättä ja ne nakitettaisiin muille. Lisäksi saisin hyvän jätjän maineen, kun olin niin huolissani Liisasta ja varsinkin Liisan isä, joka oli pomona, antaisi teolleni arvoa.

Pääpalkinto kuitenkin oli Liisa. Homma täytyi kuitenkin hoitaa niin ettei Liisa tajuaisi, että ajoin ainoastaan käyttää häntä hyväksi. En halunnut vaarantaa uraani tehtaalla, ennen kuin olisi aivan varmaa, että saisin duunin Ahstromilta.

Laitoin Liisalle paukun ja sanoin, ettei meidän enää tänään tarvinnut mennä töihin, mutta terveyskeskuskäynti kannattaisi muistaa huomista varten, ettei töissä tulisi vaikeuksia. Tai ettei Juvoselle edes tulisi mieleenkään mitkä minun todelliset aikomukseni hänen tyttärensä suhteen olivat.

- Sie olet hyvä tyyppi, Tuomo.

- Mie olen ihan tavallinen kaveri, mutta sie olet ainutlaatuinen.

Uskomatonta miten kliseet toimivat yhä tänäkin päivänä. Annat vain ihmisten kuvitella, että he ovat jotain uskomatonta sinun silmissäsi, niin maailma on sinulle avoin ja saat mitä haluat. Istuin Liisan viereen ja yritin näyttellä ujoa. Liisa katsoi minua.

Liisa suuteli minua ja vastasin suudelmaan. Laitoin käden hänen polvelleen ja aloin hieroa säärtä. Meni niin kuin pitikin, mutta varovainen piti olla. Jatkoin suutelemista ja pidin käden hänen reidellään, varauduin siihen, että Liisa saattaisi haluta lopettaa, mutta halusin silti pitää tahdin kovana.

- Sie olet Kotkan kaunein nainen. Kuiskasin hänen korvaansa.

Se riitti. Liisa alkoi riisua vaatteitaan ja minäkin heitin paidan pois. Olin aika

hyvännäköinen, kun katsoin itseäni peilistä. En ollut romuttanut omaa ulkonäköäni liiallisella dokaamisella, enkä roskaruuilla, kuten Erkki ja Jouko.

Lihavat miehet saavat kauniita naisia ainoastaan, jos heillä on rahaa - paljon rahaa. Köyhien miesten pitää olla hyvännäköisiä jos he haluavat naida kauniiden naisten kanssa. Liisa kävi makaamaan sängylleni. Hänelle oli hyvännäköiset rinnat. Ajattelin, kun heitin alushousuni lattialle.

Jostain syystä kun tilanne oli päällä, minulle tuli vaikeuksia erektion saamiseen, joten vedin Liisaa tukasta ja käskin häntä imemään. Tyttö imi hyvin. Hän käytteli kieltään ja otti patukan syvälle suuhunsa. Melkein teki mieli laueta Liisan naamalle, mutta päätin malttaa mieleni.

Seuraavaksi näytelmässä oli vuorossa sukeltaminen sisään. En tuntenut Liisaa vielä hyvin ja tyydyin leikkimään lähetyssaarnaajaa, vaikka mieli tekikin ottaa tyttö takaapäin samalla, kun olisin ulvonut mielipuolisesti. Tapa jolla muutamat tytöt olin saanut olemaan jatkossa soittamatta minulle.

Annoin mielihaluilleni vallan ja vähät välitin muusta maailmanmenosta, saati Liisasta mitään. Liisa valitti, että häntä sattuu, mutta jatkoin tikkaamista. Nyt oli kysymys minusta ja minun mielihaluistani. Minä, minä, minä.

Ajattelin Janina Frostellia sidottuna ja alistettuna ja se auttoi minut laukeamaan. Sen jälkeen lysähdin Liisan viereen, eikä minua kiinnostanut oliko tyttö saanut vai ei. En ollut pitkään aikaan päässyt puikottamaan nuorta tyttöä ja se teki hyvää niin itsetunnolleni, kuten myös pikkuveitikalleni.

Olin saanut Kotkan A-luokan lihaa, eikä minun tarvinnut edes ajatella niitä hirvityksiä, joita Erkki ja Jouko joutuivat naimaan, kun muutakaan ei ollut tarjolla. Liisalla oli kyynel silmässä.

- Onkos joku vialla? Kysyin, ihan kuin sillä nyt olisi ollut jotain väliä.

- Miks sie olit noin raju?

- Anteeksi, jos mie satutin. Se ei ollut tarkoitukseni, mutta toi tilanne aina vie mukanaan.

Yritin kuulostaa vilpittömältä ja tiesin, että Liisa halusi uskoa vakuutteluni. Tiesin, ettei hän ollut nauttinut seksistä ja hän halusi minusta enemmän kumppania, joka lohduttaisi ja jakaisi ilot ja surut hänen kanssaan. Liisa oli valinnut väärän miehen.

- Tuomo, mitäs tämän jälkeen? Liisa kysyi toiveikkaana ja osin hämmentyneenä.

- Mitäs luulet, tyttö pieni? Tämän jälkeen mie panen sua aina, kun mua huvittaa ja jos sie luulet, että mie alan leikkiä jotain ihmissuhdeleikkiä, niin sie olet tosi väärässä tyttöpieni. Sie et kiinnosta mua ollenkaan, ainoastaan sien tussu, perse ja rinnat on mun mielessäni.

Sie olet tyhmä ja naivi teinityttö, joka on luotu panemiseen, eikä mihinkään muuhun. Ajattelin itseseni, mutten tietenkään sanonut ääneen.

- Mitä sie tarkoitat?

- Aiotko sie soittaa mulle enää tämän jälkeen? Liisa kysyi ja äänessä kuului toiveikkaus.

- Haluaisitko, että mie soittaisin?

- Haluaisin.

- No sitten mie soitan.

Liisa hymyili minulle. Oli turha katkaista välejä, vaikka hän ei kiinnostanut minua mitenkään muuten kuin fyysisesti. Olin päässyt nuoren teinitytön makuun ja halusin pitää tästä revasta kiinni niin kauan kuin se olisi mahdollista - tai niin kauan, kun seksi Liisan kanssa tuotti nautintoa.

Nousin sängyltä ja menin keittiöön laittamaan kahvit. En halunnut palata enää tänään töihin. Liisa pukeutui ja tuli keittiöön. Hän otti tuolin ja istuutui minua vastapäätä. Hän katsoi minua.

- No mitä?

- Kuinka vanha sie olet? Ei, älä sano. Anna mie arvaan. Sie olet 22.

- En oo. En ymmärtänyt mitä Liisa ajoi takaa.

- 23?

- Mie olen vanhempi.

- Mie en mene koskaan yli 25-vuotiaitten kanssa sänkyyn. Niiden kanssa paneminen vanhentaa.

- No, mie olen just täyttänyt 25. Sanoin ja katsoin Liisaa.

Olin juuri keväällä täyttänyt 27 vuotta, mutta jos sen sanoisin, se voisi vaarantaa jatkossa saamiseni.

- No, just rajalla, mutta ei se haittaa. Sie olet mukava mies. Ja hän alkoi hymyillä.

- Miks sie hymyilet?

- Koska mulla on nyt uusi poikaystävä!

- AAARGGHHH

Aloin karjumaan kovaa ja Liisa vetäytyi taaksepäin pelokkaasti. Karjunta johtui siitä, että kuumaa kahvia alkoi valumaan paljaille jaloilleni. Liisa oli iskenyt minua nivusiin ja kovaa – tosin verbaalisesti ja nyt minun täytyisi miettiä miten pääsisin tästä ongelmasta eroon.

- Älä säikähdä, poltin vain jalkani.

Menin Liisan vierelle ja suutelin häntä. Sen jälkeen aloin hieroa häntä rinnoista ja pian olimme sängyssä vaaka-asennossa. Liisa oli loistava sängyssä ja tällä kertaa minun oli otettava hänetkin huomioon, jos halusin jatkaa näitä tapaamisia.

Huomasin toimivani ristiriitaisesti. Olin häkeltynyt. Halusin tytöstä eroon, todellakaan mikään poikaystäväleikki ei kuulunut suunnitelmiini. Mutta, mutta, tyttö oli täydellinen pano.

- Mun olisi varmasti viisasta viedä sut kotiin?

- Nytkö jo?

Sain Liisan kuitenkin nousemaan sohvaltani ja laittamaan takin päälleen. Ajoin Liisan kotiin ja vastassa oli pomoni, Liisan isä R. Juvonen. Hän oli tullut hakemaan muutamia papereita, joita oli unohtanut kotiinsa. Hän oli huolissaan Liisasta.

- Ei kai ollut mitään vakavaa?

- Ei. Hyvin se sinne upposi, vaikka luulin, että voisi tehdä kipeää. Ajattelin itseni.

- Kuulemma migreeni. Mulle määrättiin jotain lääkkeitä. Liisa sanoi, hän valehteli aika hyvin.

- Hyvä, hyvä, olehan loppupäivä kotona varmuuden vuoksi. Juvonen sanoi ja sitten hän katsoi minuun. Hän hymyili minulle, eikä tietenkään tiennyt mitä olimme tehneet. Liisa juoksi sisälle, katsoin hänen keinuvaa askeltaan.

- Kiitos, että pidit pikkutyöstäni huolta.

- Voi molo, kunpa vain tietäisit. Ajattelin, mutta en sanonut ääneen. Ajattelin, että loppupäivä jäisi vapaata, kun kello ei ollut vielä edes kolmea. Juvonen katsoi minuun. Pelkäsin, että hän aavistaisi mitä olin tehnyt hänen tyttärensä kanssa, mutta ei.

- Kuule Tuomo, me ei pärjätä töissä. Voisitko tulla tekemään kakkosvuoroa. Hän sanoi.

- Mulla piti olla torstaihin asti aamut.

Yritin kuulostaa siltä kuin en vastustelisi töihin joutumista ja että ikään kuin en voisi tulla tänään enää töihin olosuhteiden pakosta. Juvonen vetosi, että he todellakin tarvitsivat minua ja olin jo alistumassa menemään illaksi töihin, kun puhelimeni soi. Huomasin näytöstä, että se oli Kari. Vastasin puhelimeen.

- Hei äiti. Puhelimen toisessa päässä tuli hiljaista, mutta sillä ei ollut väliä, mitä Kari ajatteli. Tämä show oli ainoastaan pomoani varten.

- Onko isä sairaalassa? Onko se vakavaa? Totta kai mie lähden tulemaan heti. Sanoin ja sammutin puhelimen. Sitten käännyin Juvosen päin ja yritin saada niin huolestuneen ilmeen kasvoilleni kuin se vain oli mahdollista.

- Mun... mun isä on joutunut sairaalaan. Äiti sanoi, että se tippui autotallin katolta. Sanoin.

- Totta kai sinun pitää lähteä sairaalaan.

Häivysin Juvosen pihalta ja päästyäni kauemmas soitin Karille.

- Mitä helvetin paskaa sie jauhoit, kun mie soitin sulle?

- Sori mun pomoni oli siinä vieressä ja meinasin joutua takaisin töihin.

- Etkö sie sitten ole tänään ollut duunissa? Kari kysyi.

- En, tänään on ollut uskomaton päivä. Mie kerron myöhemmin. Kai myö mennään tänään Erkin luo?

- Jos sulla on parempia ideoita miten tiistai saadaan kulumaan, niin mie otan niitä vastaan.

- Sepä se, kun ei ole mitään muutakaan paikkaa.

Sovimme, että hakisin hänet illansuussa. Sepä se, kun aikuinen ihminen ei saa päivää kulumaan, vaan sitä pitää tappaa luuseriystävien luona. Pitäisi kai hankkia harrastus ja minusta tuntui, että olin keksinyt lajin mistä pidin. Nimittäin nuoret teinitytöt ja niiden paneminen.

8. LUKU - PUHALLETTU 60 SEKUNNISSA

Unohdamme Kotkansaaren kaupat ja jäämme Karhulaan. Karhulassa on muutama kauppa, joissa voi käydä ja joissa on hyvä videovalikoima. Näihin kuuluvat Jumalniemen marketit - Citymarket ja Anttila.

Sitten on pari pienempää kauppakeskusta - sekä Sutelassa, joka on noin 5 kilometrin päässä Jumalniemestä, on Prisma. Jumalniemestä vie tie Karhulaan, jota kautta menin edellisenä päivänä työpaikkahaastatteluun. Matkan varrelta löytyy Ahlstromin Kuitulasitehdas, jonka jälkeen tulee silta ja sen takana on Sokos, jossa on Alko.

Tässä taisi sitten Karhulan kohokohdat ollakin. Toki olihan Karhulan keskusta, jossa oli baarit, tori ja muutamat erikoisliikkeet sekä tietenkin kirjasto. Olin ottanut Citymarkettiin mukaan Joukon, koska yksin on aika turhauttava marketteja kiertää.

- Hei katos, uusin Arskan pätkä on tullut. Jouko sanoi pitäessään käsissään uusinta Arnold Schwarzeggerin videoleffaa.

- Voi Jouko, Jouko. Yli 20 euroa on Arskasta ihan liikaa, kun James Cameron ei ole puikoissa.

Jouko katsoi minua hölmistyneenä. Oli aivan turha alkaa puhua siitä, että Arnold Schwarzeggerin ura oli jo kauniistikin sanottuna pohjalla. James Cameronin mahtavat Terminator-elokuvat olivat tehneet Arskasta aikanaan maailman eniten ansaitsevan tähden, mutta aika muuttui, eikä Arnold enää saanut apuun John McTiernania, kuten Predatorissa, eikä Paul Verhoevenia, kuten Total Recalissa.

Nyt hänen piti tehdä sääliittäviä hanttihommia, kuten johtaa Kaliforniaa. Jouko katsoi minuun ja sen jälkeen ympärilleen. Tiesin, että kohta mentäisiin ja kovaa.

- Sie et siis aio ostaa tätä leffaa? Hän kysyi.

- En, mutta älä silti tee sitä mitä aiot. Ei se kuitenkaan niin hyvä leffa ole.

Seuraavaksi näin Joukon laittavan elokuvan povitaskuunsa ja seuraava muistikuva onkin se, kun juoksimme kovaa ovesta ulos vartijat perässämme. Huono puoli asiassa oli se, että minut ehkä tunnistettiin ja poliisit saattoivat olla kotiovella, kun sinne palaisimme.

Ainakaan muutamaan päivään Citymarkettiin ei olisi mitään asiaa ja se otti minua aivoon, sillä paikat, joissa aikaa voi Karhulassa tappaa, ovat kortilla. Karhula ei ole mikään New York, jossa jokainen sekunti eletään kiihkeässä rytmissä. Karhulan rytmi muistuttaa enemmän koomapotilaan aivokäyrää.

Toisaalta olin huomannut, että sekä kassalla, että vartijoissa oli pelkkiä sijaisia, jotka tuskin tunsivat minua ja jo todennäköisesti kuukauden kuluttua saattaisin turvallisesti palata Citymarkettiin.

Ei ollut ensimmäinen kerta, kun Jouko varasti marketista ja olin varma, ettei se tulisi jäämään viimeiseksi, mutta kumma kyllä sekä minä, että Jouko olimme aina jotenkin selvinneet vastaavista tilanteista. Ehkäpä Jumala katsoo suopeasti häviäjiä.

- Mitens toi äskeinen tilanne tuntui niin tutulta, olikohan se déjà vu? Jouko kysyi, kun olimme karistaneet vartijat kintereiltämme.

- Ei ollut, et sie muista? Katsottiin viime viikonloppuna Trainspotting. Tää oli sen elokuvan alku sijoitettuna vain tosielämään.

- No niinpäs olikin.

Iltapäivä meni rauhallisesti, emmekä joutuneet viranomaisten kanssa tekemisiin ja se oli hyvä se, sillä mikään ei pilaa hyvää myymälävarkautta kuin se, että siitä jää kiinni. Tiistai oli jälleen tavanomaista ajantappamista elokuvien kanssa. Jäimme Joukon kanssa odottamaan Karia ja Tuomoa.

- Tietenkin mie tulen häihin ja vielä kerran onneksi olkoon. Sanoin veljelleni.

Työpäivä tullissa oli ohi ja olin saapunut kotiin. Heti kotiin päästyäni oli veljeni soittanut ja kertonut menevänsä pitkäaikaisen tyttöystävänsä kanssa naimisiin. Olin varma, että heti, kun veljeni oli soittanut äidilleni, äitini soittaisi ja kertoisi, että tiesinkö, että veljeni oli menossa naimisiin.

Tietenkin äiti tiesi, että minä tiesin, eikä hän edes soittaisi sen takia, että halusi kertoa, että veljeni oli menossa naimisiin. Hänen soittonsa sisältö oli se, että hän halusi tietää miksi veljeni meni naimisiin, mutta minä en ja miksei minulla edes ollut kunnollista seurustelusuhdetta.

Tietenkään äitini ei suoraan kysyisi mitä tosiaan aikoi kysyä, mutta ylipäätään se oli hyvä kysymys. Menin kirjahyllylleni ja avasin lukitun kaapin. Otin sieltä kansioni esiin, joka käsitteli nuorten teinityttöjen alistamista. Se kiihotti minua suunnattomasti.

En kai seurustellut sen takia, että minä halusin nauttia elämästä, tuumin. Halusin harrastaa rajua seksiä nuorten tyttöjen kanssa, ennen kuin kuolisin, eikä se onnistunut Karhulassa. Tietenkin pidin sen omana tietonani, sillä tiesin ettei äitini, kaverini tai yhteiskunta ymmärtäisi intohimojani

- Hitto en edes itse ymmärtänyt niitä. Tiesin vain, että ne olivat olemassa, mutta mitä siitä?

En ollut rikkonut lakia. En ollut lähennellyt nuoria teinityttöjä oikeasti. Fantasiani olivat ainoastaan päässäni ja mitä siellä tapahtui, se oli minun yksityisasiani. Laitoin kansion takaisin ja kävelin olohuoneesta keittiöön tai pikemminkin se oli keittokomero.

Vetäisin Saarioisen pizzan mikroon ja sen jälkeen naamaani. Työ tullissa oli henkisesti uuvuttavaa, vaikka fyysesti se ei olekaan rankkaa. No kukapa sitä tässä maailmassa ihanneduunissa on? Kännykkäni soi. Tuomo soitti, että olinko lähdössä Erkin luokse ja olinhan minä. Mitä muutakaan olisin tehnyt?

Tuomo sanoi, että hän oli ajanut auton pihalle. Katsoin ikkunasta ulos ja huomasin, että hän oli soittanut autostaan minulle. Sukupolveni ei soita enää ovikelloa, vaan puhelinta. Painuin ulos. Tuomo avasi autonsa oven. Tervehdin ystävääni.

- Mikä vitun äiti mie sulle oon?

- Sori, pomo oli mun vierellä, enkä mie halunnut mennä loppupäiväksi töihin. Tuomo sanoi.

- Toimiks toi paska? Kysyin epäuskoisesti.

- Toimi, toimi. Pomo luuli, että mun isä on tippunut autotallinkatolta.

- Ei helvetti, sie onnistuit lusmuilemaan koko päivän. Sie olet tosi hyvä tossa. Mie olen vähän kateellinen sulle. Tarkoitin mitä sanoin.

- Toi ei edes ollut parasta mitä mulle tänään sattui ja tapahtui.

- Vieläkö se tosta parani?

- Mie panin tänään pomon tytärtä.

- MITÄ... Sie puhut paskaa, et kai sie tarkoita sitä 19-vuotiasta isorintaista vosua, josta sie aina vauhkaat. Kysyin ja nyt aloin tuntea totaalista kateellisuutta kaverini säkää kohtaan.

- Usko pois. Sain sen aamupäivällä sydänsurujen varjolla kämpälleni, panin sitä ja kun olin vienyt sen kotiin, niin sen isä oli siellä ja se taas yritti saada mut takaisin töihin. Silloin sinä soitit....

- ...ja päätit pitää loppupäivän vapaata?

- Aivan.

- Sitähän onkin ihan puhki, kun panee pomon tytärtä. Sanoin ja olen varma, että katkeruus kuulti äänestäni.

- Kahdesti. Tuomo sanoi.

- Jumalauta, sie olet mun jumalani. Sain sanotuksi. Saatana, jotkut saavat ja jotkut toiset eivät ja minä kuuluin niihin, jotka eivät saaneet. Se otti pikkaisen aivoon.

9. LUKU - HOHTO

Ilta saapui ja toi mukanaan jalkapallo-ottelut, joihin olin sijoittanut jonkin verran rahaa. Ilta toi myös Tuomon ja Karin, joiden päivä oli ollut yhtä rutiininomaista paskaa kuin minun ja Joukonkin, mutta Kari ja Tuomo saivat sentään siitä palkkaa.

Tuomo tosin virnuili oudosti aivan kuin hän olisi saanut tänään, mutta kyllähän sellaiset asiat kerrotaan kavereille.

Pitkäveto oli yksi lempiharrastuksistani dokaamisen ja elokuvien ohella. Joskus se jopa tuotti minulle rahaa, mutta useimmiten ei. Toki silloin, kun minulla on voittoputki päällä, rahaa tuli reippaasti kerralla.

Ja kun kuluva vuosi katsoo huomaa, että olen tämän vuoden puolella enemmän voitolla kuin tappiolla. En paljoa, mutta muutaman euron kuitenkin. Kari ja Tuomo olivat asettuneet aloilleen ja olimme syventyneet jalkapallo-otteluun, joka tuli televisiosta.

Vedonlyönnissä pitää saada vähintään kolme kohdetta oikein, ennen kuin saa rahaa ja niiden saaminen ei ole ollenkaan helppoa, vaikka Jorma Vuoksenmaata kuunnellessa niin saattaisi luulla.

Niinpä minun 30 kupongista oli jo 25 kaatunut, eikä niillä tehnyt mitään, mutta vielä viisi kuponkia oli jäljellä. Kertoimet niissä olivat kovia. Pienin kerroin yhdessä kupongissa oli 23 ja suurin 62.

Näissä viidessä kupongissa oli jo kaksi oikein, joten jos KTP häviäisi HJK:lle, tulisin saamaan rahat moninkertaisesti takaisin. Kari ehdotti, että kävisimme kaikki Citymarketissa ottelun jälkeen, mutta minusta se ei ollut hyvä ajatus ja Kari aavisti mitä oli tapahtunut.

- Mitäs Jouko nyt varasti?

- Uusimman Arnoldin pätkän. Vastasin.

- Se on kuulemma hyvä. Entäs mitens sun vedot menee?

- Jos KTP häviää, rahaa tulee rutkasti sisään.

Laitoin kahvit valumaan. Istuimme sohvalla katsomassa ottelua. Olen aina inhonnut urheilua johtuen siitä, etten ole koskaan ollut siinä hyvä ja viha on kasvanut urheilua kohtaan, koska kaikki ne, jotka ovat siinä hyviä, saavat parhaimmat naiset itselleen.

Olen kuulunut *ei urheilulliset - ja asenneongelma oman ulkonäön suhteen* -ryhmään. Tämä hiljainen, mutta suurehko ja alati kasvava ryhmä ei saa parhaimpia muijia itselleen, vaan joutuu vetämään käteen uhkeimpien naisten nimeen. Meitä kutsutaan myös leikkisästi luusereiksi tai häviäjiksi.

Uhkapeleihin olen sen sijaan aina ollut koukussa ja jos rahaa voi tehdä lyömällä vetoa urheilusta, niin sitten tulen seuranneeksi urheilua, mutta minusta urheilussa ei ole mitään järkeä.

Jalkapallossa aikuiset miehet juoksevat pallon perässä, jääkiekossa mustan kiekon perässä luistellaan ja luisteluhan jo sinänsä on homojen hommaa. Autourheilussa ja nimenomaan F1-luokassa ei ole mitään urheiluun viittavaakaan. Se on välineurheilua, jossa isoimman budjetin omaavan tallin kuljettaja voittaa ajettuaan ensin 50 kierrosta ympyrää.

- Voi saatana, kaikki kotkalaiset pitäisi lahdata. KTP:läiset on saatanan luusereita. Ei ne sais voittaa. Aloin huutaa raivoissani.

En voinut raivonpurkaukselleni mitään, joka johtui siitä, että pelin alussa HJK oli tehnyt tilanteeksi 1-0 ja nyt, kun peliä oli jäljellä enää 30 sekuntia, oli KTP tehnyt tasoitusmaalin. Syntyperäläisenä kotkalaisena tämä teki sielulle kipeää, koska KTP:n takia olin menettänyt yli 300 euroa.

Kari ja Jouko saivat minut rauhoittumaan. Yleensä, kun vastaavaa tapahtui, yritin hajottaa television ja edellinen televisio, joka tosin oli 14-tuumainen Goldstar, sai lentää seinälle, josta olin saanut huomautuksen taloyhtiöltä. Tuomo sen sijaan oli rauhallinen ja normaaliin tapaansa sarkastinen.

- Hyvin kiintoisaa. Sie raivostut siitä, kun KTP tasoitti tilanteen hesalaisia vastaan. Yleensähan sitä ollaan oman kotijoukkueen puolella vai mitä?

- Vittu, ei KTP mikään mun kotijoukkueeni ole. Se on kotkalaisten joukkue ja myö ollaan Karhulassa eli ei missään. Raivosin.

Kari ja Tuomo päättivät lähteä, koska tiesivät mihin suuntaan ilta lähtisi tästä eteenpäin menemään. En ole koskaan hyvää seuraa, kun minua vituttaa ja minua vituttaa nykyään lähes aina. Erityisesti minua vituttaa silloin, kun häviän rahaa. Kari ja Tuomo päättivät käydä Kotkansaarella Tuomon vanhalla Nissan Sunnylla.

Joukokin halusi välttämättä lähteä mukaan, koska hänkään ei halunnut olla seurassani silloin, kun hävisin rahaa. Kaverit häipyivät ja kuulin oven kolahtavan kiinni.

- On siinä ystäviä. Heti jätetään kaveri yksin, kun tiukka paikka tulee eteen. Sanoin itseseni ja sen jälkeen aloin hysteerisesti itkeä, kun tajusin hävinneeni lähes kaikki tämän kuun ruokaan tarvittavat rahani.

10. LUKU - KOLME KUNINGASTA

Erkkiä ei todellakaan jaksanut katsoa, kun hän hävisi rahaa. Silloin Erkistä tuli sarkastinen ja ilkeän pisteliäs nihilisti. Häivyimme Erkin luota nopeasti Tuomon Nissaniin ja painuimme Kotkaan. Jouko olisi halunnut etupenkille, mutta se luuseri sai olla ylipäättään kiitollinen siitä, että se oli otettu mukaan.

- Minne myö mennään Kotkassa? Jouko kysyi.

- Mun täytyy käydä kaupassa, joten painutaan Ekaan. Tuomo sanoi.

- Se on nykyään Euromarket. Maailma muuttuu, eikä tähän yhteiskuntaan enää kelpaa aatteellinen E-liike, vaan nykyään kaikki pitää olla Super-Mega-Giga-Euroa. Sanoin.

- Ihan sama mikä se on, mutta sinne myö mennään. Tuomo sanoi kuivasti ja oikeassahan hän oli. Sukupolvelleni oli aivan sama mikä liike se oli. Aatteellinen tai aatteeton, suomalainen tai ulkomainen. Aivan sama, kunhan hinnat olivat halpoja ja mitä tulee Bonus systeemiin, niin hei, gimme a break. Suurempaa vitsiä en tiennyt.

Tuomo ajoi auton marketin katolle, jossa oli enemmän parkkitilaa kuin katutasossa. Nousin autosta ja en ollut uskoa silmiäni. Kaikkein pimeimmällä ja sivummassa olevalla parkkipaikalla oli kusenkelmainen Honda, jonka rekisterissä luki KMK-1.

- Odottakaa jätkät, mie tulen perässä. Sanoin.

- Kari, mitä sie meinaat? Tuomo kysyi.

- Mie hoidan yhden asian. Menkää te vaan, mie tuun perässä.

- Kari, mitä nyt? Tuomo kysyi.

- Toi on Kilpeläisen Honda. Sanoin virnuillen ja osoitin keltaista Hondaa.

- Oot sie aivan varma?

- Aivan varma, rekisteri paljasti. Vastasin ja näin Tuomon katsovan minuun oudosti. Hän ei ollut huolestunut, eikä vihainen. Ehkä hän tunsu samaa mitä jokainen ihminen tuntee, kun saa mahdollisuuden maksaa kalavelat takaisin sellaiselle ihmiselle, joka sen ansaitsee.

- Mennään myö, Tuomo, kyllä se tulee perässä. Jouko sanoi ja he lähtivät yhdessä sisälle kauppaan. Olen varma, että Tuomo arvasi mitä aioin tehdä. Olin kertonut Kilpeläisestä ja hänen kusenkelmaisesta Hondastaan ja ennen kaikkea siitä kuinka paljon vihasin kyseistä henkilöä.

Jätkät poistuivat parkkialueelta ja katsoin ympärilleni, eikä ketään ollut paikalla. Otin

avainnippuni ja kävelin rauhallisesti Kilpeläisen Hondan luo. Oli kuin olisin mennyt omalle autolleni. Tarkastettuani, ettei ketään tosiaan ollut näkemässä, otin kotiaivaimeni ja vedin vauhtiviirut Kilpeläisen uuteen Hondaan.

SKREEEEW. Vain kuului, mutta kukaan ei ollut kuulemassa, eikä näkemässä. Ihailin muutaman sekunnin kätteni jälkeä. Jumalauta, että tuntui hyvältä. Joskus on seksin jälkeen ollut samanlainen tunne tai silloin, kun Suomi voitti MM-kultaa jääkiekossa. Mutta todella harvoin sai tuntea tällaisesta euforian tunteesta kuin mitä nyt tunsin.

Sitten menin sisälle markettiin. Kävelin portaat alas ja päätin etsiä jätäkät. Ruokaosasto on katutasolla.

Mennessäni sisälle markettiin huomasin tutun kaverin ostavan vessapaperia. Se oli Kilpeläinen. Kilpeläinen huomasi minut. Tunsin suurta vahingoniloa, mutta pidin pokkani, enkä halunnut näyttää syylliseltä, kun Kilpeläiselle selviäisi, että hänen uudessa Hondassaan oli nyt uunituoreet vauhtiviirut.

- Kari mitä helvettiä sie täällä teet? Kilpeläinen kysyi

- Tää on kauppa, tulin ostoksille.

- Eikös sun pitäisi olla Karhulan puolella?

- No, vaihtelu virkistää ja on kiva käydä muissakin alueen kaupoissa.

- Eihän sulla ole autoa. Miten sie tulit tänne? Et kai vain polkemalla?

- Kaveri ajoi Sokoksen pihaan ja sitä kautta myö tultiin tänne. Sanoin.

Sokos on Ekaa tai Euromarkettia vastapäätä. Halusin luoda sellaisen kuvan, että en ollut tullut yksin ja että nimenomaan olin tullut Sokoksen kautta, enkä missään nimessä ollut käynyt autotasanteella.

- Sokoksessahan on Alko, kävitkö sie siellä? Kilpeläinen kysyi.

- No, tulihan sielläkin käytyä. Sanoin, vaikka en ymmärtänyt mitä Kilpeläinen ajoi takaa.

- Sun pitäisi tehdä jotain sun alkoholiongelmallesi. Kilpeläinen sivalsi. Annoin Kilpeläisen voittaa tämän keskustelun.

- Niin, oot oikeassa. Sanoin ja jätin Kilpeläisen seisomaan hölmistyneenä paikalleen.

Hän odotti, että olisi saanut jatkaa ivaansa, mutta minulla oli muita suunnitelmia. Suomessa on vielä liikaa nurkkapatriotismia ja Kotkassa ne ovat todella syvään juurtuneita. Tällä tarkoitan sitä, että kaupunginosat ovat mustasukkaisia toisilleen, eikä toiselle alueelle saisi tulla toiselta alueelta.

Nurkkapatriotismi ei minusta enää kuulu tähän päivään, mutta joillekin se on syöpynyt mieliin ja Kotkassa se näkyy niin, että kotkansaarelaiset pitävät itseään etuoikeutettuina ja muut kaupunginosat ovat käytännössä heille paskaa.

Ei se tietenkään virallista ole, mutta idiooteille, kuten Kilpeläiselle se on päähän pinttymä, että karhulalaiset eivät saa tulla kotkansaarella ja jos he tulevat, se herättää heti ihmetystä ja mielipahaa.

Maaailma yhtyy, rajat katoaa, ihmiset tekevät töitä ajattomasti ja paikattomasti internetin avulla monikansallisen pääoman hyväksi, mutta joidenkin ääliöiden mukaan Karhulasta ei voisi tulla ilman passia Kotkaan.

No, Helsingillä on omat rähinänsä kaupunginosien välillä ja Lontoolla omansa. Siinä jossain välissä on Kotkan ongelma. Sitä paitsi ei minun tarvinnut harmistua Kilpeläisestä, sillä minä olin kostoni saanut ainakin tältä päivältä. Näin Tuomon ja lähdin kävelemään hänen suuntaansa.

Kari tuli minua kohti. Hän virnuili. Kari oli takuulla tehnyt jotain kieroä. En vielä tiennyt mitä. Helvetti, ehken halunnutkaan tietää. Katolla hän oli kuitenkin viipynyt yllättävän kauan. No, Kari oli okei ja Erkkiäkin pystyi sietämään. Karhulassa kaverit olivat kortilla, joten sitä otti mitä sai ja tyytyi siihen.

Ainoa, joka ärsytti, oli Jouko. Kaveri oli ehdoin tahdoin vaatinut päästä mukaan ja nyt se idiootti jutteli nuorten tyttöjen kanssa. Siis todella nuorten, jottain 12-13 vuotiaitten, kanssa. Siitä jätkästä ei tiennyt, vaikka olisi yrittänyt tosissaan pokata sakkolihaa.

- Terve, oot sie yksin täällä? Kari kysyi.

- Jouko on tuolla, näät sie. Noiden torttujen luona. Vastasin.

- Helvetti, noihan on ihan lapsia.

- Äläs. Sanoin.

- Tosta jätkästä ei ole kuin ongelmia.

Huomasimme, että ihmiset katsoivat pitkään Joukoa ja päätimme Karin kanssa olla hivenen sivummassa, ettei meitä vahingossakaan yhdistettäisi Joukoon tai luultaisi, että olimme samaa jengiä.

Jouko ei ollut huomannut herättävänsä huomiota ja hän jatkoi tyttöjen iskemistä kuin se olisi ainoa asia maailmassa. Meidän ohitsemme käveli vihaisen näköinen myymäläpäällikkö - ainakin hänen rinnassaan luki niin - ja hänen takanaan oli kaksi vartijaa.

- Lähdetään vittuun täältä. Sanoin.
- Hyvä idea. Entäs Jouko? Kari kysyi.
- Vitut joukosta.
- Olen samaa mieltä, häivytään.
- Muuten Kari, mitä sie hommasit tuolla ylhäällä, kun sun piti tulla myöhemmin sisälle. Kysyin, vaikka aavistin kyllä mitä hän oli tehnyt. Jotain ilkeää Kilpeläisen autolle. Minä ainakin olisin tehnyt niin.
- Kerron myöhemmin. Hei, mie en viitsisi kävellä tonne katolle, joten voisit sie poimia mut mukaan kadulta, vaikka Sokoksen luota? Kari kysyi ja virnuili minulle.
- Totta kai se käy. Sanoin ja virnuilin takaisin. Kari lähti ulko-ovelle päin ja minä lähdin kohti rullaportaita jotka veivät ylös. Katsoin vielä Joukoon päin, joka selitti kovasti tekemisiään. No, jokainen pitää huolta itsestään.
- Mitäs täällä tapahtuu? Kysyi rumannäköinen mies, jonka vierellä oli kaksi nuorehkoa ja rotevaa kaveria joilla luki paidan rinnassa Securitas.
- Ei mitään. Vastasin.
- Tyttöjen on parasta lähteä kotiin, eikös sieltä tule pikkukakkonenkin? Rumilus sanoi ja sai tytöt lähtemään vikkellästi. Sen jälkeen hän katsoi minuun.
- Tuollainen sairas paskiainen ei minun myymälässäni häiritse kunnollisia ihmisiä. Rumilus sanoi.
- Enhän mie mitään tehnyt, kysyin vain tytöiltä, että paljonkohan se kello on? Sanoin.
- Minä tiedän ihan tarkalleen, mitä sinä pedofiili yritit. Hän jatkoi.
- Pedofiili, miekö? Ei, miut on nyt ymmärretty väärin. Sanoin, vaikka oikeassahan hän oli.
- Sinä lähdet nyt helvettiin minun marketista - joko omin avuin tai sitten nämä kaksi herrasmiestä auttaa sinua lähtemään. Saat valita.
- Hyvä on hyvä on, mutta tämä on kyllä väärinkäsitys.

Ei ollut mitään mahdollisuutta alkaa kiistelemään varsinkin, kun olin yksin kolmea vastaan. Sanoin, että auto on katolla ja he sanoivat, että katolle sitten. Kun lähdin kävelemään yläkertaan kahden vartijan saattelemana, ympärille kerääntyneet ihmiset alkoivat taputtamaan. En ymmärtänyt miksi.

Toivoin vain, että Tuomo ja Kari olisivat autossa odottamassa. Saavuimme autojen parkkialueelle. Punaista Nissan Sunnyä ei ollut missään. Keltainen Honda oli yhä parkissa ja sen kylkeä hioi joku nuori kaveri, joka kiroili ja sadatteli yhtenään. Olisikohan se ollut Karin tekosia?

- Missäs se sun autos on? Toinen vartijoista kysyi.

- Hassu juttu, mutta sitä ei ole täällä. Se on varmaan varastettu. Sanoin, mutta sillä äänenpainolla en olisi uskonut itseänikään.

- Selvä juttu. Toinen vartijoista sanoi. Toinen murisi jotain ja iski sen jälkeen minua pampulla jalkaan. Tipahdin polvilleni. Vartijat tarttuivat minua molemmista käsistä kiinni ja alkoivat taluttaa minua autotramppia pitkin alas. Tultaessa Euromarketin ja jalkakäytävän risteykseen he heittivät minut jalkakäytävälle.

- Sulla ei ole tänne enää mitään asiaa. Toinen heistä sanoi.

Huomasin ihmisten katsovan minua ja monien osoittavan sormella ja nauraen päälle. Minua ei naurattanut yhtään. Kännykkä oli unohtunut kotiin ja lompakossa ei ollut senttiäkään. En pääsisi bussilla Karhulaan, enkä pystynyt soittamaan ketään hakemaan.

Kävelen kotiin oli noin 10 kilometriä. Äsken oli ollut mahdollista taas pitkästä aikaa saada tuhnua, mutta homma oli kussut ja pahasti.

- Hei, oisko sulla myydä mitään? Toinen tyttösisä oli lirkutellut minulle. Tietenkin olin tajunnut, että tytöt eivät olleet täysi-ikäisiä, mutta mitä sitten? Olin lähtenyt leikkiin mukaan ja kysynyt, että mitä tytöt tarkoittivat.

- Jotain tabuja, joilla olisi hauskaa pitkän aikaa. Sie näytät sellaiselta kaverilta, jolla olisi myydä jotain. He olivat sanoneet melkein yhteen ääneen. Huumeet tulivat yhä nuorempien keskuuteen ja enää ei edes viina riittänyt hauskanpitoon, vaan koko ajan piti saada kovempaa ja kovempaa ainetta.

Huumeiden käyttö on minusta moraalitonta, mutta olin ollut jo pitkään puutteessa, joten päätin leikkiä diileriä, että pääsisin pukille. Tytöt näyttivät niin naiiveilta, että he hyvinkin saattaisivat uskoa, että huumekauppaan kuului myös seksi.

- Sedältä kyllä löytyy tabuja, mutta mitenäs sen maksun laita? Olin sanonut. Tyttöillä ei ollut kuin yhteensä kaksikymppiä.

- Voi voi, tytöt. Se ei riitä, mutta ei kaikkea tarvitse maksaa rahalla. Olin sanonut ja toivonut saavani nyt ainakin suihinoton, mutta sitten ihmiset olivat alkaneet tuijottaa minua.

Tytöt itse olivat sanoneet harkitsevansa tarjousta, mutta kuten tuli selväksi, kauppaja ei

tullut ja minut viskattiin ulos marketista tylästi. Tuomo ja Karikin olivat minut hylänneet.

Tulisi pitkä kävelyreissu. Sinä aikana voisi miettiä miten saisi tarinan kulkemaan. Kirjani ei ollut edistynyt yhtään, mutta ei se mitään, Tolkienin kirjoitti Taru Sormusten Herrasta -teostaan jotain 12 vuotta.

Nousin ylös ja lähdin kävelemään kohti Karhulaa. Ei päättynyt hyvin tämä päivä.

11. LUKU - JULMIA AIKEITA

Tuntui tulevan täysin normaali työpäivä. Taas vaikea herääminen aamulla. Ensin lyö kellon pois päältä ja juuri, ennen kuin on uudestaan nukahtamassa makeaan uneen, jossa olen suihkussa pesemässä huippumallin selkää, tajuan, että - perkele - tänäänhän on työpäivä. Ylös, pesulle, aamiainen ja pyörän selkään. Sama kuvio joka saatanan työpäivä.

Poljin pyörälläni kohti Hietasen satama-aluetta ja olin hivenen omahyväisen onnellinen siitä, että olin vetänyt vauhtiviirut Kilpeläisen uuteen autoon. Jotenkin sitä korotti itsensä korkeammalle jalustalle, kun sai maksaa idiooteille heidän kusipäisyytensä takaisin. Kilpeläinen oli ehdottomasti ansainnut vauhtiviirut Hondaansa.

Saavuvin Hietaseen ja olin pian tullin pihalla. Ihmettelin autojen paljoutta. Eihän siellä yleensä niin paljoa porukkaa ollut. Ihmetellessäni väen paljoutta, huomasin, että Kilpeläinen, yhdessä meidän lombamiehemme Hyvärisen kanssa, oli tupakalla. Tosin Hyvärinen ei polttanut. Kilpeläinen oli vaisu ja hän loi katseen minuun.

- Kari, kävitkö sie eilen Ekan katolla?

- En, mie tulin suoraan Sokoksesta eli katutasosta markettiin. Miten niin? Sanoin ja pakotin tyhmimmän ilmeeni kasvoilleni.

- Joku kusipää kävi eilen vetämässä vauhtiviirut Kilpeläisen autoon. Sanoi Hyvärinen.

- Hitto, kuinka huonoa tuuria. Onko sulla tietoa tekijöistä?

- Ei yhtään ja toivoin, että sie olisit nähnyt jotain.

- Ei, valitettavasti mie en nähnyt.

- Kun mie saan sen kaverin kiinni, niin mie tapan sen.

- Sehän nyt on selvä. Muuten miksi täällä on näin helvetisti porukkaa? Kysyin.

- Joku tullin isokiho haluaa nähdä Hietasen. Hyvärinen sanoi.

- Pääpomo on käymässä täällä. Kilpeläinen sanoi.

- No, se selittää paljon.

Menin Kilpeläisen ja Hyvärisen ohi sisään ja suoraan pukukaapeille. Ison kihon vierailu tosiaan selitti sen, että Kilpeläinen oli ollut Hietasessa koko viikon. Yleensä kaveria ei olisi saanut tänne kirveelläkään, mutta ilmeisesti Mikkonen tiesi pomonsa tulevan vierailulle ja oli siirtänyt luottomiehensä Hietaseen.

Kaikki Kotkan tullissa tiesivät, että pääjohtaja oli aloittanut Kotkan tullissa ja

nimenomaan aika Hietasessa oli ollut hänelle rakkainta aikaa. Niin hän oli sanonut monessa haastattelussa. Hietanen, joka on halveksituin piste Kotkan tullilaisille olikin aivan yllättäen muuttunut hyvin tärkeäksi.

Yleensä Hietasessa oli kaksi vakituista tullilaista ja lombamies, mutta nyt kaikki, joilla oli mahdollisuus olla Hietasessa, olivat sinne tulleet ja paikalla oli jotain kymmenen tullilaista. Enemminkin olisi ollut tulossa, jos heillä vain olisi ollut mahdollista siirtyä Hietaseen omalta toimipaikaltaan.

Nyt Hietasessa oli liikkuvien joukkoja, joiden toimenkuvaan kuului tehdä pistotarkastuksia Kotkan alueella ja heidän toimipaikkansa oli auto. Yleensä kun Hietasessa tarvittiin heitä, niin näitä kavereita ei kuulunut. Nyt kun pääjohtaja oli käymässä, koko liikkuvien miehitys oli Hietasessa.

Minä viihdyin Hietasessa, koska täällä oli rauhallista ja niinpä minut nakitettiin tänne jatkuvasti, koska se sopi minulle, mutta monelle muulle ei. Nyt kun kaikille olisi Hietanen sopinut, niin minä olinkin täällä. Joskus kun ei edes etsi tilaisuutta päteä, se voi tulla selän taakse koputtelemaan. Menin pukuhuoneeseen, jossa oli liikkuvien Nieminen, joka oli ihan okei kaveri.

- Kari, kuulit sie mitä Kilpeläiselle tapahtui?

- Kuulin, kaverilla kävi paska säkä. Sanoin.

- Joo, ikävä juttu, mutta pääasia, ettei ollut mun auto. Olet sie valmistautunut tähän päivään? Nieminen kysyi.

- Tähän päivään? Mitä erikoista tässä päivässä on? Kysyin, ihan niin kuin en olisi tiennyt, että tänään on virallinen ison kihon perseennuolemisspäivä.

- Tullin pääjohtaja tulee käymään ja monet talossa aikovat tehdä vaikutuksen, ainakin Kilpeläinen. Nieminen sanoi ja huomasin, että hänkin halusi tehdä vaikutuksen. Hän oli laittamassa päälleen toista tullin paitaa, joka oli pesty ja silitetty - arvatenkin juuri tätä päivää varten.

- Mitä sie tarkoitat? Kysyin.

- Tossa on Kilpeläisen kansio, jonka se aikoo näyttää herra isolle herralle. Siinä on kuvioita, kaavioita ja tiivistettyä tekstiä, joilla Kilpeläinen tehostaisi Hietasen pisteen toimintaa. Nieminen sanoi.

- Varmaan pelkkää paskanjauhantaa ja oman egon pönkitystä.

- No, enpä tiedä. Vaikka en Kilpeläisestä pidäkään, niin täytyy sanoa, että aika vaikuttavaa tekstiä. No niin, täytyy mennä katsomaan, jos keittiössä olisi kahvia.

Nieminen oli saanut tullin vaatteet päälle ja poistui pukuhuoneesta. Itse en ollut vielä niin nopea. Vaihtaessani paitaa mieleeni tuli toinen idea, jolla voisin tyydyttää Kilpeläistä. Katsoin Kilpeläisen kansiota, joka oli penkin päällä Kilpeläisen kaapin oven kohdalla. Tilaisuus oli aivan liian herkullinen, että sen olisi viitsinyt jättää käyttämättä.

Toimin nopeasti, avasin kaappini ja otin oman "yksityiskansioni" ja kansioista otin nipun A4-papereita, joille oli tulostettu nuoria tyttöjä alasti - yhdynnässä tai toisiaan nuolemassa - ja laitoin ne Kilpeläisen kansioon.

Laitoin niin, että ensin oli Kilpeläisen kaavioita ja vasta loppusivuilla tulisi minun papereitani. A4 oli siitä mukava paperi, että minun paperini soluttautuivat täydellisesti Kilpeläisen muistiinpanoihin.

Kuulin ulko-oven käyvän ja kauhea kuhina alkoi keittiöstä päin siirtyä kohti työtiloja. Pääjohtaja oli saapunut. Laitoin oman kaappini lukkoon ja jätin Kilpeläisen kansion siihen, missä se oli ollutkin. Juuri kun olin tullut pukuhuoneesta tullin vaatteet päällä, Kilpeläinen tuli minua vastaan käytävässä.

- Väistä nyt Kari, sie olet aina tiellä.

Kilpeläinen melkein tönäisi minut nurin, kun hän meni pukuhuoneeseen ja oli tönäistä minut uudestaan kumoon, kun hän juoksi pukuhuoneesta kansio käsissään. Huomasin, että myös Kotkan tullinjohtaja, Mikkonen, oli tullut katsomaan Hietasen toimipistettä ja hänen takanaan taas oli tavara- ja liikennevalvontayksikön pomo, Ihalainen.

Pääjohtajan vierailu oli saanut kaikki kynnelle kykenevät Hietaseen. Pääjohtaja kätteli kaikki tullintyöntekijät, myös minut. Huomasin, että Mikkonen oli pedannut Kilpeläiselle tietä ylöspäin.

Kättelyjen jälkeen pääjohtaja sanoi:

- Juttelimme juuri tullijohtaja Mikkosen kanssa, että Hietasessa on kuulemma nuori mies, jolla on hyviä ideoita ja toivoisin kuulevani niistä.

Kilpeläinen oli pyrkyri ja Kotkan tullissa oli julkinen salaisuus, että Kilpeläinen oli Mikkosen, johtajan, suosikkipoika. Siitä puhuttiin pomojen ja Kilpeläisen selän takana, mutta ei sitä ääneen saanut sanoa, mikäli ei halunnut ongelmia.

Kotkan tullin johtaja kärkkyi pääjohtajan paikalle ja Kilpeläinen taas Kotkan tullin johtajaksi, joten oli ilmiselvää, että Kotkan tullinjohtaja pohjusti oman miehensä urakehitystä. Kaikki muut tullin työntekijät olivat kerääntyneet pääjohtajan ja Kilpeläisen ympärille.

Ainut, jota ei tähän pyhään piiriin hyväksytty, oli Hyvärinen, koska eihän hän ollut tullimies, vaan lombamies. Hyvärinen oli nakitettu tarkistamaan venäläisten kuljettajien rekkoja jo toisen kertaan ja hänelle oli sanottu, että myös pitkä tupakkitauko voisi olla paikallaan, eikä Hyvärinen edes polttanut.

Tarkoitettiin siis, että sinä et kuulu meihin, pysy poissa. Eikä Hyvärinen tyhmä mies ollut, kyllä hän tiesi miten tämän päivän työyhteisöt toimivat. Kilpeläinen aloitti vakuuttavasti.

- Vaikka liikenne painottuu Hietasesta Mussaloon, on ennusteissa arveltu, että myös Hietasen liikenne tulee kasvamaan, koska vienti alkaa vetää ja niinpä...

Kilpeläisellä oli hienoja kaavioita ja kaikki olivat hiljaa. Pääjohtaja oli innoissaan, että joku oli nähnyt näin paljon vaivaa Hietasen nähden. Pääjohtajalle aika Hietasessa oli ollut kultaista. Myös Kotkan tullin johtaja hymyili maireasti, olihan Kilpeläinen hänen löytönsä.

- Usko pois, Kilpeläisestä tulee seuraava iso kiho Kotkan tulliin. Joku liikkuvien kaveri sanoi.

Minun kohdaltani alkoi näyttää huolestuttavalta. Laittamiani kuvia ei tullut esiin ja pääjohtajaa alkoi väsyttää kaavioiden katsominen. Kilpeläinen halusi päteä pääjohtajan, Kotkan tullinjohtajan ja ennen kaikkea työkavereidensa edessä ja hän sanoi, että vielä yksi kaavio olisi välttämätöntä katsoa.

- Voihan sitä nyt yhden katsoa, mutta ei yhtään enempää. Pääjohtaja mumisi ja näki, että esitelmä oli liiankin perinpohjainen. Se oli muuttunut tylsäksi. Toivoin parasta ja kun seuraava kansion lehti kääntyi, koko tullin henkilöstö kohahti.

- Mitäs tämä on olevinaan? Pääjohtaja huusi.

Bingo. Kilpeläisellä oli kansio auki kohdasta, jossa ei ollutkaan kaavakkeita ja diagrammeja, vaan kuva, jossa oli sänkyyn käsiraudoilla sidottu nuorelta näyttävä aasialainen tyttö, jonka jalat olivat levällään ja vierellä lihava länsimaalainen mies oli kanki pystyssä aikomassa tositoimiin.

- Kilpeläinen..... Perkele! Huusi Mikkonen.

Kotkan tullin johtajalla oli naama punainen, pääjohtajan naamasta näkyi halveksunta ja ympärillä olevat työntekijät eivät tienneet oikein miten suhtautua tilanteeseen. Minun taas oli vaikea pitää naamaani peruslukemilla.

Sitten tilanne kuin itsestään purkautui. Pääjohtaja lähti raivoissaan ulos ja Mikkonen lähti heti pomonsa perään. Minun suora pomoni, Ihalainen, lähti oman pomonsa, Mikkosen, perään. Sitä ennen kuitenkin sanoen, että Kilpeläinen voisi pitää tämän päivän vapaata ja huomenaamulla olisi puhuttelu. Ihalainen oli virallisesti myös Kilpeläisen suora esimies.

Samalla Ihalainen nakitti Niemisen minun avukseni ja huomasin, ettei hän siitä pitänyt. Muu porukka alkoi miettiä, että mitähän helvettiä he enää Hietasessa tekivät, kun pomoja ei enää ollut siellä ja he alkoivat pikkuhiljaa valua autoilleen ja lähteä liikkeelle.

Liikkuvia kun he kerran olivat.

Kilpeläinen oli paikallaan ja tärisi. Tiesin, että hän ajatteli, että mitä helvettiä oikein oli tapahtunut. Muutama minuutti kului ja Kilpeläinen alkoi tiedostaa tapahtuneen. Hän juoksi ovesta itkien Hondalleen, jossa oli eilen tekemäni vauhtiviirut ja hän häipyi nopeasti.

Hyvärinen palasi tullin tiloihin. Hän oli nähnyt pääjohtajan lähtemisen sekä sen, että liikkuvat tekivät lähtöä. Hän oli ihmeissään, kun monet vaahtosivat Kilpeläisestä ja sisällä olevienkin tullilaisten keskuudessa oli vaisu tunnelma. Yritin näyttää siltä kuin en tietäisi mistä on kysymys.

- Onkos täällä jotain sattunut? Hyvärinen kysyi.

- On, Kilpeläinen kerää lapsipornoa. Nieminen vastasi.

- Se saatanan kusipää nolasi meidät kaikki julkisesti. Joku liikkuvista sanoi.

- Tämän se idiootti saa maksaa. Joku toinen sanoi.

- Kilpeläisenhän on niin hieno mies. Meidän yksikön parhaita voimia. Mie en voi uskoa, että Kilpeläinen on kerännyt lapsipornoa. Minä sanoin ja sen jälkeen lähdin vessaan paskalle. Kun kukaan ei ollut näkemässä, naamani meni syvään hymyyn.

12. LUKU - BEACH

Keskiviikko on arkipäivistä monimutkaisin. Ei niille, jotka ovat työelämässä, vaan meille, jotka olemme tipahtaneet yhteiskunnan pohjalle, eikä elämällemme ole suuntaa.

Keskiviikko on poikamiesten perjantai - sen lisäksi, että perjantai on poikamiehille perjantai.

Keskiviikko on sopivasti keskellä viikkoa ja viikonlopun rellestely ei enää tunnu kehossa ja kaiken lisäksi Kotkansaarella saattaa olla menossa joku opiskelijoiden tapahtuma, jonne on kiva mennä kännissä riehumaan ja yrittämään iskeä itselle joku viehkeä isorintainen hoitajatar joka imisi hyvin.

Keskiviikko on päivä, jolloin joutuu tappelemaan itsensä kanssa, ettei tulisi juotua, koska kahden päivän päästä olisi perjantai ja silloin tulee ilman muuta juotua. Sehän on sanomattakin selvää.

Tuomo ja Kari olivat töissä. Tuomo tuottamassa aineellista hyötyä minikansalliselle yhtiölle, jolle mikään ei koskaan riitä ja Kari suojelemassa maamme rajoja pirtulta ja väärennetyiltä Adidas-paidoilta.

Meillä Joukon kanssa ei ollut kiire minnekään ja olin herännytkin vasta kymmenen aikoihin. Olimme joukon kanssa kävelyllä joenrannalla. Kymijoki virtaa Karhulan kautta mereen. Voi haaroja olla muitakin, mutta siinä paikassa missä minä asun, Kymijoki virtaa mereen kahdesta haarasta, Kyminlinnan ja Karhulan haarojen kautta.

Olimme Joukon kanssa kävelemässä Turvalan huvivenealueella, joka kuuluu Kyminlinnan haaraan. Citymarkettiin ei ollut vähään aikaan asiaa, eikä muihin marketteihin huvittanut mennä. Siispä olimme päättäneet reippailla.

Kävelyhän tekisi meille oikein hyvää. Raitis ilma virkistää kehoa ja mieltä, jotta jaksaa taas viikonloppuna juopotella. Olin juuri aamulla ennen Joukon tapaamista käynyt vanhempieni luona pummaamassa rahaa.

Äiti oli kotona, mutta isä ei onneksi ollut. En muuten olisi uskaltanut sinne mennäkään. Välini isäni kanssa eivät olleet parhaat mahdolliset. Eivät ne voineet sitä edes ollakaan. Isä oli töissä YIT:llä ja poika oli työtön.

Käteisvarani olivat täysin nollassa johtuen epäonnistuneesta vedosta - kiitos KTP:n. Akuuttinen rahantarpeeni oli yli 100 euron luokkaa ja sitä varten en viitsinyt Nokioita myydä.

Myin Nokioita aina noin parin tuhannen euron edestä ja ne rahat menivät heti erääntyneiden laskujen maksamiseen sekä muutamien satojen eurojen vippien maksamiseen. Vipit äidille muodostivat aina huomattavan erän ja mitä jäi jäljelle, ne menivät viinaan, ruokaan tai filmeihin. Nokiani hupenivat hyvää vauhtia.

Lainasin 100 euroa äidiltäni ja valitettavasti olin joutunut valehtelemaan, että tarvitsin ne sähkölaskuun, joka muka oli yllättänyt minut. Vanhempieni luota olin mennyt R-kioskille ja tehnyt yli 50 euron pitkävedon.

Loput dokaisin viikonloppuna. Olin yrittänyt hymyillä ja sanoa jotakin kauniille R-kioskin myyjäblondille, mutta olin mennyt kipsiin, eikä siitä ollut mitään tullut. Joskus sanan Hei sanominen on äärettömän vaikeaa, varsinkin jos alunperinkin suhtautuminen asuinympäristöön ja sen asukkaisiin on vihamielinen.

Hivenen äiti minua oli torunut ja halunnut minun muuttavani elämäni suuntaa. Joskus mietin sitä itsekini, mutta miten sen teet? Järjestelmä ei ole halunnut ostaa minua ja nyt minä en enää sitä halunnut.

Olin pitkäaikaistyöttömyysvuosinani korruptoitunut ja oppinut pahoille tavoille, joista ei niin vaan päästäkään eroon. Sitä paitsi tykkäsin nykyisestä elämäntyylistäni, ainakin toistaiseksi.

Se antoi minulle vapauden tunteen, vaikka joskus heikkoina hetkinäni tunsin itseni yhteiskunnan hylkiöksi. Elän niin kauan kuin elän. Ihan sama eläkö 28- vai 82-vuotiaaksi. Olen valmis lähtemään lopullisesti, vaikka tänään. Elämä on koettu, enkä usko, että sillä on enää mitään suurta minulle annettavana, mutta tuskinpa se tänään loppuu. Elämä on niin sääliävästä räpeltämisestä, ettei rekka minuun törmää, vaikka sitä haluaisinkin. Tämä oli minun elämän filosofiani.

Valitettavasti elämä jatkuu omaa sääliävästä rataansa ja voin vain toivoa lottovoittoa tai ylimääräistä isoa rahapottia, joka mahdollistaisi minun poistumiseni täältä.

Nokian osakkeeni eivät sitä mahdollistaneet ja nekin alkoivat hyvää vauhtia huveta kurssiheilahtelujen takia. Kun Nokiat loppuisivat, eivätkä vedonlyönnit toimisi, joutuisin mitä todennäköisemmin hakemaan dokaus- ja filmirahani sosiaalitoimiston luukulta. En pitänyt ajatuksesta, mutta pystyisin sen tekemään, jos niin pitäisi tehdä.

Olimme siis Joukon kanssa kävelemässä Turvalan venerannassa ja tappamassa keskiviikkopäivää. Siinä kävellessämme veneiden ympärillä mieleni meni vakavaksi, mikä oli harvinaista, kun Jouko oli mukana.

Tuomon kanssa keskustelimme usein syvällisiä asioita. Usein jopa ilman viinan avustustakin. Joukon kanssa aihepuoli oli aina yksipuolista - viinaa, filmejä tai vitusta puhumista. Joskus sitä haluaa miettiä vähän näitä aihepiirejä syvempiä asioita.

- Jouko, ootko sie miettinyt, että oisko joku muu parempi vaihtoehto kuin tämä nykyinen?

- Muu vaihtoehto, mikä vitun muu? Jouko vastasi.

- Tarkoitan toisenlaista tapaa elää.

- Mitä sie tarkalleen ottaen tarkoitat?
- Työtä, uraa, naista, perhettä, omaa asuntoa, vittu kokoomuksen puoluekirjaa.
- Olen miettinyt ja se ei miua kiinnosta ja miua ihmetyttää, että sie otit tän asian puheeksi.
- Miten niin?
- Koska sie aina saarnaat siitä, ettei kannata mennä töihin ensinnäkään verottajan takia ja sitä paitsi työntekoon pitää olla hyvä syy. Toisekseen mie olen varma, että jos miulla olisi vaimo, se pettäisi miua aamupostinkantajan kanssa ja pihtais multa aivan, kuten siun naapurissasi on käynyt.
- No entäs perhe-elämä, etkö sie ole sitä miettinyt?
- Niin... Kakara, joka herättää miut kolmen aikaan aamuyöllä korjaamaan paskat tai ainakin alkaa viiden aikaan rääkymään ja herättää miut unesta. Pahinta mitä voisi käydä olisi se, että kakara kasvaa ja pärjää elämässään paremmin kuin mie. Tienaa enemmän ja elää paremmin, ei se käy.
- No, entäs yhteiskunnallinen vaikuttaminen?
- Vittu, kylläpä sie olet tänään oudolla tuulella. Mitä siitä? Jouko kysyi jo hivenen ärtyneenä.
- Etkö sie ole halunnut kuulua jonnekin, vaikka johonkin puolueeseen?
- Mihinköhän puolueeseen mie liittyisin, kun kaikki puolueet on samanlaisia. Sitä paitsi puoluejohto kohtelee jäseniään aivan kuten herkkusieniä kasvatetaan.
- Ai pidetään pimeässä ja syötetään paskaa?
- Aivan. Älä ole huolestunut. Meidän elämämme menee ihan oikeaan suuntaan. Jouko sanoi ja yritti selkeästi viestittää, että syvällinen keskustelu oli ohi.
- Taidan tietää mitä sie tarkoitat, mutta tarkennatko. En halunnut vielä lopettaa keskustelua.
- Eli ei tehdä mitään ja odotetaan, että elämän muutos parempaan suuntaan tulee aivan itsestään.
- Pakko siihen kai on uskoa, kun ei ole mitään muutakaan. Sanoin alistuneesti. Joukon kanssa ei voinut pohtia oman elämänsä tarkoitusta.

Kävellessämme venerannalla huomasin puiston penkillä paikallisen juopon, joka oli

sammunut penkille. Kävelimme lähemmäs kaveria ja huomasimme tämän vetäneen jo yhden pienen Leijona-pullon, mutta iso eurokossu lojui maassa täysin korkkaamattomana.

Tiesin, että tätä tilaisuutta ei voinut jättää käyttämättä hyväkseen. Jouko katsoi minua ja hän aavisti täysin mitä aioin tehdä.

- Et kai sie aio tehdä sitä mitä mie luulen?

- No miks en? Ei hyvää Koskenkorvaa tuohonkaan kannata jättää. Vastasin.

- Jos myö otetaan se, niin kaveri herää hirveään krapulaan, enkä mie sitä sois edes pahimmalle vihamiehellenikään.

- No, jätetäänkö myö eurokossu tuohon?

- En mie niinkään sanonut.

En halunnut ruveta Joukon kanssa kinaamaan, mutta minulla ei ollut aikomustakaan jättää eurokossua siihen. Sehän olisi hyvän tavaran haaskaamista. Kaivoin lompakosta 5 euron setelin ja laitoin sen kaverin kouraan.

Pullon laitoin omaan povitaskuuni. Ei ehkä paras mahdollinen vaihtokauppa, mutta ainakin minä olin tyytyväinen. Tee yksi ihminen päivässä onnelliseksi, vaikka se olisit sinä itse ja vitut muista.

- No oletko sie nyt tyytyväinen?

- Joo parempi näin. Nyt kun kaveri herää, niin se ainakin pääsee pubiin.

- Kuule toi kaveri ei pääse pubiin. Ei ainakaan tuossa kunnossa.

- No voi voi, mutta miulla on ainaski parempi olo.

- No, mutta sittenhän kaikki on hyvin.

Päätimme lähteä pois venerannasta, koska raitista ilmaa ja ilmaista viinaa oli jo haaviin tarttunut. Ääni päässäni sanoi, että minun olisi pitänyt raivostua itselleni siitä hyvästä mitä olin tehnyt. Tiedostin, että olin tehnyt väärin.

En kuitenkaan tuntenut syyllisyyttä. Elämme ajassa, jossa jokainen huolehtii itsestään ja tilaisuuteen tartutaan, kun se osuu kohdalle. Poliitikot ja yhtiöiden johtajat kuppaavat koko ajan niin paljon kuin ehtivät, joten jos ylin johtotaso kusettaa alamaisiaan, voiko alemmalta portaalta odottaa yhtään sen enempää?

Jatkoin kävelyä pullo takintaskussani ja katsoin kohti pilvetöntä taivasta. Tämä oli hyvä

päivä ja olin melko varma, että olisin tänään selvinpäin, vaikka vaikeaa siitä tulisi - hyvin vaikeaa. Jouko katso minua. Mitähän sillä liikkui mielessä?

- Nähdään myöhemmin. Sanoin Erkille ja erkaannuin kotia kohti.

Olin saanut idean kirjaani. Kirjassa tarinani kaksi päähenkilöä kävelevät puistossa, jossa näkevät maassa makaavan pultsarin ja varastavat tämän viinat. Idea oli päässäni kirkkaana. Nyt vain äkkiä kotiin kirjoittamaan se paperille.

Olisin mielelläni itse ottanut pullon haltuuni, mutta Erkki ehti ensin ja siksi jouduin nuolemaan näppejäni. Oikeassahan Erkki on, kun ei luota minuun, sillä ei minuun voi luottaa. Tietenkin olisin korkannut eurokossun ja ottanut siitä omaan jemmaan osan ja laittanut tilalle vettä, ennen kuin puolitus olisi tehty. Säälistävää, tiedän.

En ymmärrä miten elämä oli ajautunut tälle uralle. En pikkupoikana koskaan ajatellut, että olisin isona häviäjä, vaan veturinkuljettaja, mutta niin vain kävi, että minusta tuli paikallinen häviäjä. Opiskeluaika oli ihan mukavaa. Intti meni miten meni. Ei kuitenkaan niin paskamaisesti kuin miten se Erkiltä meni, mutta toisaalta en ollutkaan niin käsi-ihminen kuin Erkki.

Erkki oli todella säälistävä sähläri niin amiksessa kuin intissäkin ja vituttavinta onkin, että kaverilla menee nyt paremmin kuin minulla. Oma ammattitaitoni on paljon parempi kuin Erkin, mutta silti minä asun kotona ja Erkillä on oma kämpä, joka pursuaa viihde-elektroniikkaa.

Erkki on kuitenkin kaveri - kaikesta huolimatta - ja kun parempaakaan ei ole tarjolla, niin se otetaan mikä saadaan. Rukoilin tosissani sitä päivää, kun kirjani olisi bestseller ja sen myynti toisi minulle valtavasti rahaa. Häipyisin välittömästi lämpimimmille vesille. No, ainakin pois Kotkasta.

Kirjaa olin nyt suunnitellut parin viikon verran ja kirjoittanut muutaman päivän. Olin saanut aikaan kaksi liuskaa. Aikaa menisi, ennen kuin romaani olisi valmis, mutta toisaalta sitä minulla oli.

Lähestyin kotitaloani ja huomasin pihassa mustan Volvon. Helkkari, isovanhemmat olivat kylässä. Isän isä ja isän äiti eivät olleet niin mukavia kuin mitä omat vanhemmat olivat. Isovanhemmat olivat sodan nähneitä ihmisiä, jotka sodasta selvittyään olivat rakentaneet Suomen käytännössä tyhjältä.

Omat vanhemmat taas olivat hyötynneet siitä, että vanhemmat olivat halunneet antaa paremman lapsuuden lapsilleen kuin mitä itse olivat saaneet. Minä taas tulin aivan eri ajasta ja paikasta.

Ei ollut Neuvostoliittoa mitä nuolla tai pelätä. Auktoriteetteja, kuten pankinjohtajia tai poliitikkoja, ei tänä päivänä enää voinut ottaa vakavasti. Ei niihin voinut luottaa, koska ne ajoivat joko omaa tai kavereidensa etua, kuten Juhantalo on oppikirjamaisesti mallia

näyttänyt.

2000-luvulla Suomi ei enää ollut Euroopan reuna-alue, jossa juostiin susia karkuun ja tehtiin sellua, vaan Suomesta oli tullut huippudigitaalinen äärimmilleen tehostettu teknoratia, joka aina silloin tällöin oli maailman kilpailukykyisin kansakunta - jopa ohi Japanin ja USA:n.

Tämä huippudigitaalinen teknoratia tarvitsi hyvin vähän ihmisiä töihin, koska teknologia, robotit ja huippuunsa koulutetut insinöörit pystyivät hoitamaan sen työn napin painalluksella, johon isoisien aikaan oli ehkä tarvittu 500 ihmistä.

Otetaanpa esimerkiksi satama, kun kerran Kotkassa ollaan. Aikanaan satamassa oli ollut useita satoja - jopa ehkä pari tuhatta työpaikkaa. Nyt siellä työskenteli enää muutama sata ihmistä, koska suuret nosturit ja huippuunsa tehostettu logistiikka ei enää tarvinnut niin paljon satamajätkiä kun ukin nuoruuden päivinä.

Ukille sitä oli vaikea selittää - siis selittää sitä, että Suomeen tulisi aina jäämään työttömiä ja paljon. Tavallisia metallimiehiä ei enää tarvittu, vaan yritykset tarvitsivat Suomeen erikoisosaajia, joihin minä en kuulunut.

Minunlaisia tavallisia duunareita isot yhtiöt palkkasivat mieluummin Virosta, Intiasta tai muualta missä palkansivukustannukset eivät olleet niin isot kuin Suomessa. Isovanhempien mukaan töitä aina riitti tekeväälle - tottahan se oli, että oli hommia, mutta tänä päivänä työntekijöitä olivat teollisuusrobotteja.

Menin kuitenkin rohkeasti sisään, jossa isovanhemmat istuivat kahvipöydän äärellä. Isäni ja äitini olivat vaitonaisia. Isoäitini halasi minua. Ukki sen sijaan katsoi minua osin sääliä, osin halveksien - tai voihan olla, että minä kuvittelin sen.

- Noh Jouko, eikös ole töitä löytynyt?

- Ei ole Ukki, vaikka kovasti yritän saada jalkaa oven väliin.

- Kuinka kovasti?

- Loppuviikolla on kolme työpaikkahaastattelua. Sanoin.

Ei niitä ollut. En ollut edes hakenut yhteen ainoaan paikkaan. Sekin saattoi olla syy, etten ollut työllistynyt, kun koulun jälkeen en kovan hakemisen jälkeen ollut saanut duunia. En ollut sen jälkeen enää työnteosta kiinnostunutkaan, saati sen hakemisesta.

Työttömyys oli tehnyt minusta passiivisen paskiaisen, mutta minä katsoin, ettei se ollut täysin minun vikani. Minusta myös yhteiskunnan tehtävä on työllistää ja ottaa vastuu ihmisistä.

Ja kyllä yrityksillä, kuten Nokialla pitäisi olla yhteiskunnallinen vastuunsa. Kaikki eivät

olleet kanssani samaa mieltä. Jos jollekin oli ongelma se, etten piitannut työnteosta tai yhteiskuntaan kuulumisesta, katsoin, että se oli kyseisen henkilön oma ongelma ei minun.

Ukki murahti jotain vastaukseksi ja tuli kiusallinen hiljaisuus.

- Miten olisi napanderi? Isäni sanoi ja yritti rikkoa hiljaisuuden.

- Älä viitsi tarjota viinaa, etkös nähnyt, kun vanhempasi tulivat autolla. Äitini sanoi ylitschuolehtivaisesti.

- Kyllä se sopii. Ei yksi paukku pahaa tee ja sitä paitsi emäntä ajaa.

- Niin, minähän en ole alkoholia ottanut sitten 60-luvun lopun. Mummini sanoi ja aloin tuntea pientä huolestumisen poikasta mahassani.

Isäni piti kirkkaita viinoja poikkeuksellisesti pakastimessa. Sain asua vanhempieni omistaman omakotitalon yläkerrassa käytännössä ilmaiseksi - mitä nyt vähän joutui talon kunnossapidossa ja pihatöissä auttamaan.

Eivätkä vanhempani patistaneet minua hakemaan niin kovasti töitä, kun ehkä olisi pitänyt. Samaten pyykki ja ruoka kuuluivat etuisuuksiin. Kuuluin kategoriaan aikamiespoika, joka asuu kotona, vaikka on melkein kolmekymppinen - siis mamis.

Näistä eduista huolimatta käyttäydyin kuin todellinen paskiainen. Otetaanpa esimerkiksi isäni Koskenkorva, jota hän piti kädessään.

Isäni huolehti minusta vielä, vaikka minun olisi pitänyt olla omillani - antoi ruoan ja rakasti minua. Silti olin varastanut hänen koskenkorvastaan isoja siivuja, jotka tietenkin olin korvannut vedellä.

- Valitettavasti minä en voi tarjota paukkua, koska Koskenkorva on jäässä. Isäni sanoi.

- Osaakohan Jouko kertoa miten näin hassusti on päässyt käymään? Isoisäni kysyi sarkastisesti ja katsoi tuimasti minuun.

- Mie unohdin, että miun pitää käydä postissa. Sanoin ja häivyin paikalta.

13. LUKU - TRUE ROMANCE

PRIIIING, PRIIIING...

Jälleen kerran herätyskello soi ja herätti minut. Yritin nousta ylös ja annoin ruumiilleni käskyn nousta. Se ei halunnut totella. Se halusi maata paikallaan hiljaa ja olla paskaakaan välittämättä töihin lähdöstä. Pakko mikä pakko. Sain väkisin nostettua itseni ylös.

Söin aamiaista ja luin lehteä, kun mahassani alkoi velloa. Painuin vessaan. Pötsi oli aivan sekaisin. Toivottavasti se rauhoittuisi, ettei töissä tarvitsisi pelätä paskantavansa housuun. Varpusparvi lehahti pönttöön. Aioin pyyhkiä itseni, kun tajusin, että vessapaperi oli loppu. Hetken mietin miten ongelmallisesta tilanteesta selviytyisi, kunnes tajusin, että olin ottanut aamulehden mukaani.

- No mikä ettei. Tuumin ja pyyhkäisin itseni siihen.

Puin vaatteet päälle ja lähdin töihin. Ajoin Ahlstromin ohi ja katsoin sen tehdasaluetta. En tiennyt olisiko se sen parempi työpaikka kuin Stora Enso, mutta jostain syystä tunsin kaihoa sitä kohtaan.

Ehkä kysymys oli vain siitä, että ainahan sitä haluaa sellaista, mitä ei vielä itsellä ole ja kun sen saa, niin se alkaa kyllästyttämään. Ajoin Ahlstromin kohdalta 500 metriä ja olin Stora Enson tehdasalueella.

Jostain syystä se tuntui ahdistavalta aivan kuin olisi mennyt vankilaan, vaikka tuskin se sen kummoisempi työpaikka oli kuin Ahlstrom tai mikään muukaan tehdasalue Suomessa.

Ajoin parkkiriutuun ja näin, että sisältä rakennuksesta juoksi Liisa minua kohti. Huomasin myös muutaman työtoverini katsovan minua vihaisesti.

- Hei Tuomo. Liisa sanoi.

Vastasin tervehdykseen. Liisa oli hiljaa ja katsoi maahan. Se ei voinut tarkoittaa mitään hyvää.

- Onks jotain sattunut? Kysyin, ihan kuin se kiinnostaisi ollenkaan minua.

- Tuomo, mie pistin eilen lopullisesti poikki mun poikaystävän kanssa. Liisa sanoi.

- Eikös se mennyt poikki jo aiemmin?

- No, mun eksä soitti kuitenkin eilen ja pyysi anteeksi ja sanoi, että voitaisko me yrittää uudestaan. Ja arvaa mitä mie sanoin sille?

- No?

- Ettei käy. Se on finito nyt. Mie olen nyt sun kanssasi, Tuomo.
- Oot sie aivan varma, että sie haluat hypätä uuteen suhteeseen näin nopeasti? Kysyin.
- Mun entinen poikaystävä oli poika, mutta sie olet mies. Liisa sanoi.

Hän kujersi ja suuteli minua. Toivoin, ettei kukaan olisi nähnyt sitä, sillä tällä työmaalla huhut liikkuvat sairaan nopeasti ja jos ne tavoittavat Juvosen, se olisi potkujen paikka. Rahavarani olivat kireällä, enkä todellakaan kestäisi olla kuukauttakaan, etten saisi palkkaa, enkä minä ollut vielä saanut duunia Ahlstromilta.

- Tässä nyt on vaan yksi iso ongelma, joka voi haitata meidän seurustelua. Sanoin
- Sekö, että mie olen nuorempi?

- Ei, kun se, että sun isäsi on mun pomoni ja mie tosiaan pidän täällä työskentelystä ja haluaisin olla vielä monta vuotta täällä. Sanoin ja sain tytön hiljaiseksi.

Aina kun dumppassi tytön, kannatti pitää huolta, että syy kuulosti ylivoimaiselta esteeltä, jolle poika ei voinut mitään kuin se todellinen syy, että ämmä alkoi ärsyttämään vähän liikaakin, eikä sitä enää sietänyt katsoa.

- Mutta... mitä jos kukaan ei saa tietää täällä, että myö seurusteltaisiin?
- No se muuttaa kuvioita totaalisesti.

Sain Liisan uskomaan, että töissä kiintymystä ei kannattaisi näyttää, vaan se kannatti jättää työpaikan ulkopuolelle, ettei minulle tulisi ongelmia. Liisa nyökkäsi hyväksyvästi, vaikka hänestä huokui se, että hän olisi halunnut huutaa suhteen koko maailman tietoisuuteen. Vaikka en pitänyt Liisasta, en halunnut vielä luopua hyvännäköisestä isorintaisesta vakiopanosta.

- Muuten miksi sun ja poikaystäväsi välille tuli riitaa alunpitäen.
- Se väitti, että mie puhuin koko ajan, enkä huomioinut sitä. Se väitti mua itsekkääks ja mie sanoin sille, että se itte oli. Liisa sanoi.

Voi luoja. Liisa oli juuri tyypillinen teinivosu - kaunis, mutta tyhmä. Jatkovaa seurustelua Liisan kanssa en kestäisi. En millään, en ainakaan selvinpäin. Olin puun ja kuoren välissä. Halusin Liisaa, mutta en sietänyt kuunnella häntä ja toisaalta en voinut antaa tytölle vielä pakkeja, koska en ollut saanut Ahlstromilta töitä. Menimme sisälle tehtaaseen ja pomoni Juvonen tuli vastaan.

- Siinähan sinä olet Tuomo. Hei, kulta. Vastasin tervehdykseen ja toivoin, ettei kukaan olisi saanut tietää, että meillä Liisan kanssa oli vipinää. Juvonen katsoi minuun.

- Tuomo.

- Niin? Vastasin epävarmasti.

- Sinun pitää välittömästi soittaa Mikkeliin. Hän sanoi.

En kysynyt miksi, vaan lähdin paikalta. Liisa jäi juttelemaan isänsä kanssa ja kuulin kuinka hänen isänsä kehui tyttärtään - kuinka kukoistavalta ja iloiselta tämä näytti, vaikka juuri oli suuri rakkaus päättynyt. Halusin omaa rauhaa, enkä halunnut kuulla yhdenkään typerän ämmän ääntä tänään. Se ei onnistunut.

- Ne sinun raporttisi olivat puutteellisia. Minä en tiedä miten te Karhulassa asioita hoidatte, mutta Stora Enson nykyiseen strategiaan se ei sovellu. Naisääni puhelimen toisessa päässä sanoi. Ojasta allikkoon tai pikemminkin teinihörhöstä riivinrautaan.

Oli taas hiljainen päivä tullissa. Kaiken lisäksi iltavuoro kahdesta kymmeneen. Mussalosta oli soitettu, että Kilpeläinen olisi sairauslomalla toistaiseksi ja että joutuisin olemaan Hietasessa yksin todennäköisesti koko loppuviikonkin ja tuplavuoroihin oli syytä varautua. Liikkuvat tulisivat auttamaan, jos ruuhkaa tulisi, mutta se nyt oli pelkkää sanahelinää.

Liikkuvat tulivat auttamaan vasta, kun ruuhkaa oli niin paljon, että rekkojen aikataulut alkoivat sotkeutua. Tällöin kuskit soittivat huolitsijoilleen, jotka puolestaan soittivat tullinpomoille, jotka muuten olivat heidän golfkavereitaan tai hyviä tuttuja ainakin.

Kun huolitsijat soittivat, että kuljetus tukkeentuu, pomot soittivat liikkuville, että nyt on mentävä Hietaseen. Vasta siinä vaiheessa alkoi Hietaseen tulla apua, eikä yhtään aikaisemmin. Tänään ei ollut kiirus, joten apua tuskin tulisi.

Hietasessa oli kaksi tullin henkilöä ja minä sain useimmiten olla se toinen, koska en valittanut siitä. Yleensä Kotkan toimipaikkojen vuorot kiersivät, mutta ei minun kohdallani. En toki ollut ihan ypöyksin, sillä myös lombamies Hyvärinen oli paikalla, mutta niin kuin Kilpeläinen oli sanonut: Lombamies ei ole tullimies.

Olin syventynyt Ilta-lehden kolmossivun tyttöön, kun fantasioitani tuli häiritsemään venäläinen kuljettaja. Otin kaverin Carneen ja katsoin, että huolintayhtiön lähete ja Carneen sisältö pitivät sisällään samat tiedot.

Olin ajatuksissani ja juuri, kun olin antamassa rutiininomaisesti rutiinilla täytetyn rutiiniasiakirjan, huomasin katsoa pöydän sivussa olevaan paperiin, jossa oli pysäytettävien konttien numerot. Tämän kontin numero täsmäsi pysäytettävien konttien numeroiden kanssa.

- Mie tulen tarkistamaan tämän kontin. Sanoin Hyväriselle, jota ihmetytti käytökseni.

Hyvärinen oli tottunut siihen, että tullin virallinen henkilökunta vain poikkeustapauksissa osallistui likaisiin tarkistus toimiin. Lähdin kuljettajan ja Hyvärisen kanssa kaverin autolle. Käskin kuljettajan avata kontin ovet. Sen verran venäjää osasin.

Olin opetellut muutaman lauseen venäjää. Vain sen verran, että tein kuskeille selväksi kuka oli pomo ja kuka ei. Itse asiassa en edes ollut opetellut venäjää. Olin vain yhdeltä venäjää osaavalta tullimieheltä kysynyt muutamat lauseet venäjäksi ja kirjoittanut ne paperille tyyliin: ”Kontti on ylikorkea” tai ”Pressun reiät on tukittava”.

Lasti näytti olevan sellaista kuin läheteiden mukaan pitikin. Ruskeita pahvilaatikoita pilvin pimein kontin sisällä ja kun ensimmäisen pahvilaatikon avasi se sisälsi kenkiä, joissa luki Nike - maailman suurimman urheiluvaatevalmistajan filippiineillä alihankijalla teettämiä kenkiä. Siis kaikki oli niin kuin pitikin.

Kuski viitteli kovasti ja hoki: ”Okei okei.” Se taas ei riittänyt vakuuttamaan minua, vaan päätin mennä syvemmälle ja aloin yhdessä Hyvärisen kanssa purkaa lastia. Kuskista alkoi näkyä hermostumisen merkkejä.

Kuski ei pysynyt aloillaan, vaan vaihtoi asentoaan jatkuvasti. Hän ei saanut käsilleen paikkaa ja hän alkoi hikoilla. Noin viidentoista minuutin päästä olin päässyt kolmannen pahvilaatikkorivin keskelle. Otin sieltä alimman laatikon ja avasin sen.

Laatikko oli täynnä kenkiä, jotka vaikuttivat samanlaisilta kuin ensimmäisen avaamani laatikon kengät. Näissä vain luki Nikke, toisin sanoen piraattituotteita Niken kengistä.

Aavistin, että tässä ei ollut kaikki ja otin kengät pois laatikosta ja huomasin, että laatikon pohjalla oli muutakin. Laatikossa oli muutakin kuin pelkkiä kenkiä. Nimittäin pulloja, joissa näytti olevan pirtua.

Kuski meni kalpeaksi, kun nostin pirtupullon esille ja ennen kuin huomasimmekaan, kaveri lähti juoksemaan päämäärättömästi karkuun.

- Seis, takaisin! Hyvärinen huusi ja oli lähdössä kaverin perään.

- Anna sen mennä, Hyvärinen.

- Miks ihmeessä?

- Kaverilla on tuskin paljoa rahaa mukanaan ja minne se täältä menisi. Tää on sille täysin vierasta seutua.

Yleensä kuskit eivät joudu vaikeuksiin, kun vastaavaa tapahtuu, koska heidän ovat vain kuskeja ja harvemmin edes tietävät mitä kускаavat. Kyseinen kuski oli joko uusi ja joutui paniikkiin tai sitten kaverilla oli osuus lastista.

Kontti oli väärällä viinalla, eikä ketään muita tullin miehiä ollut paikalla. Kukaan muu

kuin Hyvärinen. Hyvärinen ei varsinaisesti ollut tullimies ja muutaman kuukauden päästä, kun tämä työmääräys olisi ohi, hän joutuisi työttömäksi.

Tietenkin Lombamiehet pääsevät aina silloin tällöin tulliin vakituiseen työhän, mutta se ei ole itsestään selvää, joten Hyvärisen voisi hyvinkin suostutella saaliinjaolle.

- Aika helvetisti pirtua. Hyvärinen sanoi.

- Niin on.

- Voi, kun vois ottaa mukaan.

- Toisaalta miksei vois? Kysyin varovaisesti.

- Älä nyt, siitä joutuu vaikeuksiin. Varsinkin sie, kun olet vakituinen.

- Kuka muka tietää? Kumpikin ottaa laatikon mukaan ja viedään ne sisään. Sitten otetaan laatikoista kumpikin pullo tai pari kotiin viemisiksi ja laitetaan ne kaappiin ja viedään pois, kun tulee kotiinlähdön paikka. Kukaan ei saa tietää, jos sie et kerro. Sanoin.

- En mie kerro, mut...

- Hei, ei se ketään kiinnosta, jos lastista puuttuu pari pulloa. Tärkeintä on takavarikko ja että se näyttää uutisissa hyvältä.

- Ei kai se nyt noin toimi ja entäs moraali?

- Täällä urakehitys riippuu joko siitä kuinka paljon sie viitit nuolla pomon persettä tai onnistut julkisesti jossain takavarikossa. Meillä on tässä sellainen, joten miksi me ei voita is syödä vähän kuormasta, kun kukaan ei kuitenkaan saa sitä tietää?

- Eihän tää takavarikko ole sun. Sie näit kontin numeron listalta ja pysäytit sen ja nyt sun pitää soittaa Mussaloon ja kertoa, että kontti on pysäytetty ja kuski karannut. Isot pomot nappaa tän takavarikon kuitenkin itselleen. Hyvärinen sanoi.

Hyvärinen tiesi yllättävän paljon siitä kuinka tulli toimi käytännössä. Hän oli pitänyt korvansa auki ja tiesi käytännön. Valitettavasti vain käytännöllä ja rehdillä pelillä ei täällä pärjännyt, vaan röyhkeydellä ja sillä, että kehtasi laittaa jalan oven väliin, vaikka joutui tallomaan muiden varpaille.

Olin jo pitkään nähnyt kuinka rumilla keinoilla saatiin ylennyksiä ja palkankorotuksia, mutta vasta tällä viikolla olin löytänyt itsestäni voimia, joilla tajusin, että minä pystyin aivan samaan kuin vaikka Kilpeläinen. Helvetti, minä olin parempi kuin Kilpeläinen.

- Voi poika, poika. Sulla on vielä paljon oppimista, jos sie haluat tänne töihin. Ensinnäkin mie en soita ensiksi Mussaloon, vaan poliisille, koska kuski pakeni paikalta ja poliisien

tehtävä on ottaa kuljettaja kiinni. Sanoin.

- Miten ihmeessä se auttaa sua?

- Poliisit tekee ilmoituksesta raportin, johon he laittavat minun nimeni ja seuraavaksi mie soiton Helsinkiin tullin pääkonttoriin ja kysyn vastaako mun pysäyttämieni kontin numerot varmasti niitä numeroita, jotka ovat pysäytettävien konttien listassa.

- Sie tiedät, että ne pitää. Hyvärinen sanoi.

- Ei sillä ole mitään merkitystä. Puhelun jälkeen tehdään toinen raportti Helsingissä, johon tulee mun nimi ja kun tätä takavarikkoa aletaan selvittää, niin mie olen se nimi, joka tulee ensimmäisenä esiin, kun kysytään, että kuka ehti ensin ja mie pidän huolen, että seuraava nimi on sun.

- Mun nimi? Tekisitkö sie tosiaan niin? Hyvärinen kysyi ja sillä hetkellä hän oli myynyt sielunsa minulle.

- Totta kai. Hyvärinen, sinussa on ainesta tulliin. Ainoa asia, mikä sulta puuttuu, on rentous. Sun pitää oppia ottamaan tää työ lunkisti, ymmärrätkö?

Kysyin ja näin kiillon hänen silmissään. Minusta tuntui, että Hyvärinen oli sisäistänyt virkamiehen elämäntavan.

- Ymmärrän täysin.

- Hyvä. Viedään kumpikin yksi laatikko sisään.

- Selvä.

Hyvärinen suostui ja veimme laatikot sisälle. Kukaan satamatyöläinen tai vartiointiliikkeen edustaja ei kiinnittänyt meihin kummempaa huomiota, koska toimintamme näytti tullin rutiinitoimenpiteeltä.

Ihmettelin kyllä sitä, että vartiointiliikkeen kaveri ei ollut kiinnittänyt mitään huomiota kuskiin, joka oli lähtenyt karkuun, sillä olihan se ollut epäilyttävää. Tosin Hietasen satama-aluetta vartioitiin lähinnä kameroilla ja olin varma, että yhdestä valvontamonitorista tuli pornoa, joten vartija oli varmaan enemmän kiinnostunut siitä kuin tylsän satama-alueen valvomisesta.

Painuimme sisälle tullin tiloihin ja otimme osuutemme saaliista. Kumpikin otti kaksi pulloa pirtua ja sen jälkeen soitin poliisille, annoin kuljettajasta tuntomerkit ja varmistin, että poliisi otti minun nimeni ja tietoni ylös. Mainitsin ihan ohimennen, että taitaa olla kyseessä toistaiseksi suurin pirtulastin pysäytys tänä vuonna.

- Täytyypä ehkä tulla katsomaan. Poliisi sanoi.

Sen jälkeen soitin Helsinkiin ja kerroin pysäyttäneeni kontin, jonka numerot vastasivat pysäytettävien konttien numeroita. Olin kuin aloittelija, joka ei tiennyt mistään mitään ja kohisin kovasti, että kontissa oli pirtua ja paljon ja halusin tietää, että olinko varmasti pysäyttänyt oikean kontin.

Helsingissä sanottiin, että minun olisi ensiksi pitänyt soittaa Mussaloon, mutta Helsinki kuitenkin varmisti, että kontti oli oikea ja että olin tehnyt oikein. Varmistin, että he saivat nimeni ja tietoni ylös.

Sitten soitin ilmaisjakelulehden yhdelle toimittajalle, Jormalle, jolta olin tosi kovassa kännissä ottanut suihin nuorempana ja muutenkin pitänyt häneen hyvät välit. Kaveri oli tyhmä kuin saapas, mutta hei, se oli toimittaja - niistä voi tärkeissä paikoissa olla hyötyä. Lähetin myös sähköpostia isommille lehdille ja tv-kanaville.

Tajusin äkkiä, että minähän ajattelin ja toimin kuin Tuomo. Vasta viimeiseksi soitin Mussaloon ja kerroin, että pysäytin sen kontin, jota oli jo pitempään kytätty ja että se piti sisällään piraattikenkiä ja etenkin pirtua.

- Hyvin tehty, Kari. Älä nyt tee mitään, täältä tulee porukkaa. Sanoi Ihalainen, minun suora pomoni.

- Hyvä yritys, molo, mutta sie olet vähän myöhässä. Ajattelin. Nykypäivänä jokainen puukottaa toista selkään ja vain oma etu merkitsee jotain ja jos jotain tekee se pitää tehdä näkyvästi ja julkisuudessa - siis jos haluaa kunnian itselleen.

Pian tullin edustajia tuli pilvin pimein paikalle ja jokainen yritti ottaa kunniaa pidätyksestä itselleen. Varsinkin erikoisyksikkö, joka muutenkin käyttäytyi isännän lailla. Heidän mielestään takavarikko oli heidän, koska heidän kansainvälisten kontaktien kautta oli kontin numero saatu.

Sen lisäksi, että Helsingin konttorissa tiedettiin takavarikosta ja että poliisikin siitä tiesi, olin vielä tehnyt varmistuksen, että kunnia menisi tästä minulle. Olin tehnyt raportin takavarikosta ja olin lähettänyt sen ensi töikseni Helsinkiin tullin pääkonttoriin, muka vahingossa.

Kotkan tullin johtohan vaati raportit aina itselleen ja pomot taas tekivät omat raportit, jossa he lisäsivät itselleen edullisia lausahduksia, ennen kuin he lähettivät sen Helsinkiin. Joten pidin huolen, että tämä takavarikko menisi minun piikkiini.

Liikkuvat ja erikoisyksikkö hiljenivät, kun Kotkan tullinjohtaja tuli sisään ja hän oli helvetin vihainen. Hän katsoi minuun.

- Kari, kertoisitko miten poliisi ja Helsingin tulli jo tietävät tästä takavarikosta? Kaikki ympärillä olevat tullimiehet hiljenivät ja katsoivat minuun epäuskoisina.

- Pakkohan mun oli ilmoittaa poliisille, kun kuski lähti menemään ja Helsinkiin mie ilmoitin, kun halusin varmistaa, että kontti oli oikea.

- Sinun olisi pitänyt kysyä meiltä ja miten sinun raporttisi meni Helsinkiin. Sen olisi pitänyt tulla suoraan meille.

- Se ei ollut mun vika. Mie tein raportin ja sitten alkoi sählinki ja mie sanoin Hyväriselle, että se vois lähettää faksin teille ja Hyvärinen vissiin laittoi sen vahingossa Helsinkiin. Sanoin.

- Pitääkö se paikkansa. Kotkan tullijohtaja kysyi Hyväriseltä, joka katsoi kysyvästi minuun. Vinkkasin silmää.

- Pi... pi... pitää. Hyvärinen sanoi hyvin hermostuneesti.

Kotkan tullijohtaja oli kiukkuisen näköinen. Hän näytti idiootilta Kilpeläisen takia ja pääjohtajan silmissä jo muutenkin idiootilta. Eikä hän pystynyt ottamaan tästä takavarikosta niin paljon kunniaa itselleen kuin olisi halunnut.

Olin varmistanut, että tämä takavarikko menisi minun piikkiini. Kotkan tullijohtaja kuitenkin unohti minut, kun joku huusi, että Yleltä oli tulossa kameraryhmä Hietaseen ja Kymen Sanomat ja Hesari halusivat tehdä jutun.

- Miten helvetissä ne jo tietää? Tullijohtaja ihmetteli.

Pysyin sivummalla, kun Kotkan tullijohtaja ja kaikki, jotka suinkin pystyivät, yrittivät ottaa kunniaa takavarikosta minkä ehtisivät. Helsinki tiesi jo minut ja sen, että minä olin sankari ja se oli jo varmaan raporteissakin, joten oli aivan helkkarin yhdentekevää kuka poseerasi telkassa.

Vuoroni loppui, eikä kukaan kiinnittänyt minuun mitään huomiota, kun lähdin töistä pois reppuni kanssa, jossa oli kaksi pullo pirtua. Kaksi liikkuvan kaveria oli tupakalla, kun menin heidän ohitsensa. Äkkiä pulloni osuivat toisiinsa ja kilahtivat komeasti. Kaverit kääntyivät katsomaan minua.

- Eväspullo osui eväslaatikkoon sanoin.

Kävelin pyörälle ja olin varma, että minut pysäytettäisiin ja reppuni tarkistettaisiin ja hienosti junailemani kupla puhkeaisi. Kukaan ei tehnyt yhtään mitään ja sain rauhassa lähteä polkemaan kohti kotia.

14. LUKU - VALTION VIHOLLINEN

Nukuin makoisasti puoli kymmeneen aamupäivällä. Työttömyydessä oli myös omat etunsa. Ei se aika pelkkää surkua ja itsesääliä ole, vaikka poliitikot niin väittävätkin. Tosin he ovat poliitikkoja, eivätkä tiedä paskaakaan todellisuudesta.

Laitoin vaatteet päälle ja painuin alakertaan. Isä ja äiti olivat aamukahvilla, eivätkä he välittäneet siitä, että nukuin myöhään. Luulen, että he olivat iloisia, että olin juuttunut kotiin. Monien vanhempien lapset olivat lähteneet maailmalle ja luoneet uran.

Siinä samassa he olivat unohtaneet kotiseutunsa ja kotinsa ja tuskin pitivät mitään yhteyttä vanhempiinsa. Minä sen sijaan olin kotona koko ajan - vanhempien ilona. Eilisestä ei puhuttu sanakaan, eikä isääni näyttänyt kiinnostavan se, että olin varastanut häneltä viinaa ja saanut isoisien vihaiseksi. Luulen, ettei isänikään pitänyt erityisesti isoisästä. Tosin kelläpä suomalaisella miehellä on täydellinen isäsuhde omaan isäänsä?

- Huomenta.

- Huomenta Jouko.

- Onkos päivälle suunnitelmaa?

- Ei oo isä, ei kummempaa suunnitelmaa tällekkään päivälle.

- No hyvä, sitten saat käyttää äitisi Kotkansaarella.

Sehän sopi. Päivisin ei ollut mitään tekemistä, ennen kuin meni Erkille katsomaan leffoja, joten aamupäivä Kotkassa olisi mukavaa vaihtelua tylsään arkirutiiniin. Samalla voisin käydä työvoimatoimistossa näyttämässä työnhakijan asiakaskorttia, joka piti noin kerran puolessa vuodessa näyttää.

Yleensä se oli rutiinitoimenpide, jossa virkailija laittoi uuden ajan, mutta joskus ne ottivat puhutteluun ja tivasivat miksei töitä ollut löytynyt. Toivottavasti tänään ei kävisi niin.

Isä sanoi, että äiti oli flunssassa ja oli parempi, että minä olisin kuskina. Hän itse odottelisi Teboilin rekkaa, joka toisi lämmitysöljyä, eikä voinut siksi itse lähteä kuskiksi. Äitini saapui keittiöön.

- Lähtee se Jouko Kotkaan?

- Totta kai. Vastasin.

- Hyvä. Katsotaan samalla sinulle alushousuja.

Tuota en olisi halunnut kuulla. Äitini alkoi valmistautua Kotkaan menoon. Laitoin

vanhan nahkarotsini päälle ja menin ulos vanhempieni auton luokse odottamaan. Oma auto olisi kiva, mutta minulla ei siihen vielä ollut rahaa, mutta kyllä se piristi, että sai käyttää vanhempienkin autoa.

Äitini saapui ja hyppäsin kuljettajan paikalle. Ajoin Kymminlinnan armeija-alueen ohi. Se oli se paikka, jonne olimme ilmoittautuneet, kun olimme menneet armeijaan Erkin kanssa. Kymminlinnasta olimme siirtyneet Kirkonmaahan. Painuin moottoritiele kohti Kotkaa.

- Jouko, menisimmeköhän ensin Eka-markettiin katsomaan sinulle alushousuja? Äitini kysyi.

Sattuneesta syystä en halunnut mennä Ekaan tai Euromarkettiin. Olisi noloa, jos vartijat heittäisivät minut ulos, kun olisin äitini matkassa.

- Mennään mieluummin Sokokseen.

- No, samahan se kumpi kauppa se on.

Ajoin auton Sokoksen pihalle ja katsoin Ekaa kohti. Kauankohan menisi, ennen kuin kehtaisin siellä naamaansa näyttää? Äitini ehdotti, että kävisimme syömässä Hesburgerissa, ennen kuin menisimme Sokokseen.

Kaipasinkin juuri roskaruokaa. Harmi vain, ettei työttömyysavustuksilla pahemmin mäkkäreissä juhlita. Äitini maksoi ruuat ja menimme istumaan. Huomasin, että asiakaskunta oli nuorta, reilusti alle 18-vuotiaista, ja minusta tuntui, etten olisi sopinut sinne.

En välittänyt ensivaikutelmasta, vaan aloin ahtaa hampurilaista suuhuni. Syödessäni kiinnitin huomiota, että takanamme olevassa pöydässä oli kolmen nuoren, ehkä noin 13-15 vuotiaitten poikien seurue ja heillä oli hauskaa. Aloin sivukorvalla kuulostella ja huomasin, että he pitivät hauskaa minun kustannuksellani.

- Vittu, miten säälittävä pelle. Kuulin jonkun heistä sanovan hiljaa.

En tuntenut heitä ja olin aika varma, että hekään eivät tunteneet minua. Ihmettelin hetkisen mikä minussa herätti hilpeyttä, kunnes äitini paljasti sen minulle.

- Jouko, älä liiku, sinulla on majoneesia poskessasi. Äitini sanoi ja alkoi pyyhkiä paperinenäliinalla majoneesia poskestani pois. Kyseinen rituaali herätti hilpeyttä muidenkin kuin teinipöydän keskuudessa.

Olin uusavuton kaveri, joka aikuisiästään huolimatta oli äitinsä armoilla, eikä edes saanut majoneesia poskestaan omin avuin. Ymmärsin sen ja olisi se minustakin ollut hauska vitsi, jos en itse olisi ollut tuo kyseinen vitsi.

En uskaltanut tehdä mitään, koska äitini oli vierelläni. Päätin kestää nöyryytyksen kuin aikamies konsanaan, vaikka tunsin raivon sisälläni heräävän. Tunsin tarvetta satuttaa noita ihmisiä mitä sadistisin keinoin, kun he ilveilivät minulle. Kunnioitin äitiäni kuitenkin niin paljon, etten halunnut näyttää hänelle millainen ihminen olin, kun raivo sisälläni heräsi.

Syönnin jälkeen menimme Sokoseen. Toivoin, että olisin saanut itse valita alushousuni ja äiti olisi ollut katsomassa itselleen vaatetta. Ennen kaikkea toivoin omaa rauhaa ja mahdollisuutta olla nöyryyttämättä itseäni enempää kuin mitä oli jo tänään tapahtunut. Turha toivo.

- Ei näitä missään nimessä, Jouko. Ei lyhyitä kalsareita. Syksy alkaa olla jo ja sen mukana tulee talvi. Voisit jo alkaa pitää pitkiä alushousuja. Äitini sanoi äänekkäästi ja sai monet ihmiset katsomaan meihin päin.

Huomasin, että yläkerran kauppa-alueen toiseen päähän, jossa oli viihde-elektroniikka- ja musiikkiosasto, oli saapunut sama teinipoikien ryhmä, joka piti minua häviäjänä. He huomasivat, että äitini osti minulle alushousuja ja alkoivat osoittaa sormella minua ja nauraa päälle.

Nöyryytettynä ja alistettuna miehenä lähdin kävelemään autollemme päin, kun äitini oli valinnut mielestään sopivimmat alushousut minulle. Äitini meni vielä käymään Alkossa, joka sijaitsi myös Sokoksessa.

Myös Karhulan Sokosessa oli Alko ja Hesburger - suuret yritykset tykkäävät toistensa seurasta, kuten Erkki sanoisi. Se kaveri oli mennyt ihan sekaisin Naomi Kleinin kirjasta No Logo ja kaverin varallisuus sentään perustui osakkeisiin.

Menin autolle ja tajusin, että äidilläni oli avaimet, joten en päässyt autoon odottamaan. Jäin siis maleksimaan auton luo ja odotin äitiäni. Pistin tupakan palamaan.

Huomasin, että Sokoksesta tuli kolme nuorta, jotka näyttivät samoilta tyypeiltä kuin ne kakarat, jotka olivat vittuilleet minulle. Kakarat lähestyivät minua.

- Mitäs äidin poika? Joku heistä tokaisi.

Ilmeisesti he pitivät minua täysin avuttomana luuserina tai invalidina, jonka kimppuun olisi helppo käydä. Heitä oli kolme ja he luulivat olevansa kovia kavereita. He päättivät tuuppia minua. He unohtivat olevansa lapsia.

Kaverit olivat korkeintaan yläasteikäisiä. Kuuntelin vähän aikaa kavereiden vinoilua ja sitten päässäni nakshti.

- Teinä painuisin vittuun, saatanan kakarat. Sanoin niin vittuuntuneella äänellä kuin vain pystyin. He olivat lapsia, joten heille piti antaa ainakin teoreettinen pakomahdollisuus.

- Mitä, jos myö ei mennä? Heistä nuorin ja rääväsuisin sanoi.

- Joo, mitä sie meinaat tehdä? Keskimmäinen ja heistä ehkä vanhin uhkui.

Ihmisiä oli kohtuullisen paljon liikkeellä ja vastapelurini olivat lapsia. Järkevintä olisi ollut lähteä paikalta pois. Harmi vain, että minä en ole järkevä ihminen.

Iskin heistä vanhinta suoralla iskulla nenään. Se suorastaan räjähti ja alkoi valuttaa verta kahden muun kaverin päälle. Huuto oli kova, kun heistä vanhin huusi.

- Mua sattuuu, auttakaa.

- Vitut jatkästä. Lapsi tai ei, mulle ei vittuilla. Ajattelin.

Nuorin heistä ei edes tajunnut, kun läimäytin häntä avokämменellä. Hän tipahti polvilleen. Sen jälkeen potkaisin häntä kasvoihin. Hän alkoi myös huutaa kovaa tai pikemminkin mongertaa jotain käsittämätöntä. Ehkä hänen hampaansa olivat kurkussa, eikä hän pystynyt puhumaan. No, se ei olisi minun ongelmani.

Kolmas kaveri tajusi, että he olivat haastaneet riitaa psykopaatin kanssa. Hän katsoi minua silmiin ja lähdin häntä kohti. Hän säntäsi karkuun Sokoksen puolelta suoraan ajotielle ja oli jäädä auton alle, joka kuitenkin ehti jarruttaa. Äkkijarrutuksen tehnyt Volvo sai kuitenkin peräänsä uunituoreen Toyotan.

Kaksi teiniä valui verta Sokoksen puolella. Ajotiellä oli kahden auton kolari ja monet ihmiset tuijottivat epäuskoisena minuun. Joku huusi, että paikalle pitäisi kutsua viranomaiset. Oli aika painua helkkariin tapahtumapaikalta, ennen kuin poliisit tulisivat.

Lähdin kävelemään pois Sokoksen pihalta. Ihmiset katsoivat minuun, mutta kelleen ei edes tullut mieleen yrittää estää minun poistumiseni. Otin kännykkäni pöydästä esiin, kun olin päässyt ongelmatilanteesta ulos.

Toivoin, että äidilläni olisi kännykkä päällä ja se oli. Hän oli unohtanut täysin minun olemassaoloni.

- Ai niin, Jouko, sinäkin olet mukana. Unohdin ihan sinut kokonaan, kun tapasin Tellervon Ullan täällä Alkossa. Äitini sanoi.

- Ei se mitään äiti. Minäkin unohdin, että miun pitää käydä työvoimatoimistossa. Sanoin.

Äitini sanoi tulevansa hakemaan minut torin laidalta, joka oli lähes vastapäätä virastotaloa, jossa oli työvoimatoimisto kaikkien muiden valtion virastojen Kotkan yksikköjen ohella.

Kävelin reippaasti kohti virastotaloa, enkä katsonut taakseni. En edes halunnut tietää olinko äsken aiheuttanut pysyvämpää vahinkoa noille teineille. He olivat leikkiin

lähteneet ja saivat maksaa siitä.

Saavuvin virastotalon luo. Menin sisään ja nousin ripeästi raput ylös toiseen kerrokseen, jossa työvoimatoimisto oli. En mennyt tietokoneelle katsomaan avoimia työpaikkoja, enkä katsonut niitä seiniltäkään.

Otin vuoronumeron ja toivoin, että virkailija vain laittaisi uuden ajan, jolloin minun pitäisi käydä uudestaan työvoimatoimistossa, mutta tämä päivä ei hyvää luvannut.

- Numero 120574-0356, teidän pitää mennä huoneeseen 231. Sanoi virkailija.

- Helvetti.

Nyt olisi vuorossa kolmannen asteen kuulustelu. Kävelin rauhallisesti kohti huonetta 231 ja koputin oveen. Minut pyydettiin sisään. Virkailija näytti vanhalta. Ei hän varmaan ollut kuin 40-vuotias, mutta se, että saa päivästä päivään tavata ihmisiä, jotka ovat tipahtaneet yhteiskunnan ulkopuolelle, vanhentaa ihmistä kummasti. Istuin häntä vastapäätä ja hän tuskin katsoi minuun.

- Koska viimeksi haitte töihin. Virkailija kysyi.

- Sunnuntain lehdessä haettiin provisiomyyjiä. Hain sinne. Vastasin.

- Mikä firma, minä tarkistan.

- Tarkoitin siis, että oon tehnyt työpaikkahakemuksen, mutta en vielä oo ehtinyt lähettää sitä ja nyt mie en saa valitettavasti päähäni kyseisen firman nimeä. Vastasin ja sain virkailijan katsomaan minua tuimasti. Hän tiesi, ettei mitään hakemusta ollut olemassakaan.

- Meillä on täällä pitkäaikaistyöttömälle yksi paikka puoleksi vuodeksi. Kiinnostaako se? Virkailija kysyi ja hänen ilmeestään luin, että jos se ei kiinnosta, niin karenssi alkaa välittömästi, eikä minulle tule rahaa mistään vähään aikaan.

- Totta kai kiinnostaa. Valehtelin. Erkki oli maanantaina selvinnyt vastaavasta tilanteesta ja nyt aloin muistella miten hän oli siitä selvinnyt, mutta tietenkin silloin, kun pitäisi muistaa jotain tärkeää, on mieli täysin tyhjä.

- Se on talonmiehen paikka kerrostalossa, jonka alakerrassa on lastentarha. Hän sanoi.

- Lastentarha, se voi tuottaa miulle ongelmia. Sanoin, enkä edes tiennyt mistä puhuin, sanat tulivat suustani ilman, että olin harkinnut mitä puhuin, mutta olin paniikissa, koska olin joutumassa töihin.

- Miten se nyt voi ongelmia aiheuttaa? Virkailija kysyi. Olin totaalisisessa paniikissa.

- Tämä on vähän noloa, enkä tiä voinko puhua tästä.
- Minusta sinä olet työnvieroksuja ja jos et kerro hyvää syytä, niin minä laitan sinut karenssiin. Virkailija sanoi uhkaavasti.
- Mie pidän nuorista pojista. Sanoin ja sain virkailijan suun lokahtamaan auki.
- Siis tosi nuorista ja vaikka miua ei ole tuomittu, se työpaikka voi aiheuttaa miulle paineita, joiden takia tulee korvaamatonta vahinkoa.

Virkailijan suu oli auki, hän ei löytänyt sanoja. Hän tajusi löytäneensä itsensä tilanteesta, josta piti vain päästä ulos. Virkailija ei enää yrittänyt tyrkyttää duunia. Hän otti asiakaskorttini, kirjoitti uuden päivämäärän ja sanoi minulle hivenen järkyttyneenä.

- Nähdään puolenvuoden päästä. Koita löytää itsellesi apua.

Häivyin nopeasti työvoimatoimiston tiloista. Mitä todennäköisemmin virkailija tarkastaisi olinko pedofiili vai en ja voi olla, että hän ilmoittaisi minusta poliisille, joka alkaisi pitää minua silmällä. En piitannut sitä, enkä siitä vahingoittiko se mainettani vai ei.

En missään nimessä halunnut työelämään ja tein mitä tahansa, etten olisi joutunut sinne. Painuin virastotalon ovesta ulos ja kävelin torille, jonne äitini oli saapunut. Istuin autoon ja äiti lähti ajamaan kotia kohti.

- Jouko, Sokoksen edessä oli tapahtunut ihan hirveitä. Äitini sanoi.

- Mitä?

- Joku huumeessa oleva mies oli hakannut kaksi koulupoikaa ja yrittänyt hakata kolmannen, joka meinasi jäädä autojen alle. Samaten tämä narkkari aiheutti kolarin ihan Sokoksen edustalla. Äitini sanoi järkyttyneenä.

- Aivan hirveää. Mihin tämä maailma onkaan menossa...

- Ihan hirveää. Eihän sinulla Jouko ollut tapahtumien kanssa mitään tekemistä? Äitini kysyi hivenen huolestuneena.

- Ei tietenkään. Menin heti Sokoksesta työvoimatoimistoon. Tiedäthän sie, että mie vihaan väkivaltaa. Sanoin ja yritin kuulostaa järkyttyneeltä.

- Kyllä minä sen tiesin, ettei meidän poika väkivaltaan kajoa. Äitini sanoi. En voinut virnuilulleni mitään.

15. LUKU - WAG THE DOG, HÄNTÄ HEILUTTAA KOIRAA

Eilinen oli ollut hyvä päivä - minun kannaltani loistava. Pirtutakavarikkoa oli käsitelty neljällä tv-kanavalla ja niin tullin pääjohtaja kuin Mikkonenkin olivat antaneet ahkerasti haastatteluja ja kehuneet kuinka ripeä tulli oli ollut.

Uutisissa ei minua nimeltä mainittu, mutta tiesin, että ne ihmiset, joiden oli hyvä tietää kuka oli vastuussa takavarikossa, tiesivät sen. Tiesin sen myös siitä, että edessäni oli Kotkan tullin johtaja Mikkonen sekä minun suora esimieheni Ihalainen, joka oli tavara- ja liikennevalvontayksikön johtaja.

He eivät olleet iloisia ja luulen, että heitä harmitti se, että olin mennyt heidän ohitsensa ilmoitusasioissa. Lisäksi heitä vitutti olla Hietasessa, mutta he olivat päättäneet tulla tänne, koska Mussalossa oli liikaa ihmisiä, eivätkä he halunneet keskustelunsa joutuvan ulkopuolisten korviin. Varsinkin, kun he taisivat ensi kertaa olla altavastajina.

Minä taas istuin mukavasti heitä vastapäätä ja oikein tunsin kuinka itsevarmuus pursusi minusta. Johtajat olisivat mielellään lisänneet takavarikkoraporttiin heitä imartelevia yksityiskohtia, mutta olin jo ehtinyt ennen heitä ilmoittaa oman nimeni takavarikon yhteydessä ja nyt nimeni putkahteli yhtenäen poliisien raporteista, jotka olivat saaneet kuljettajan kiinni.

Kuljettaja oli joutunut paniikkiin ja alkanut laulaa. Näytti siltä, että pysäyttämäni kontti alkoi johtaa kohti Suomen suurinta pirturengasta, joka toimi kymmenessä kaupungissa.

Viranomaiset olivat jo pitkään tehneet palapeliä, jotta saisivat tiedossaan olevan pirtukuvion selville ja ilmeisesti pysäyttämäni kontti oli se ratkaiseva pala.

Tiesin, että olin nyt kovaa huutoa tullissa ja olin varma, että pääjohtaja oli iloinen siitä, että juuri Hietasessa työskentelevä tullimies oli pysäyttänyt tuon tärkeän kontin.

Mikkonen ja Ihalainen katsoivat minuun ja tiesin, että heitä harmitti olla tässä tilanteessa. Olin nouseva tähti, eivätkä he voineet kontrolloida minua, vaan päinvastoin, sillä minulla oli valtaa heihin.

Tiesin, että pääjohtaja oli soittanut aamulla Mussaloon ja kehunut sitä ripeää nuorta tullimestä, joka oli kontin pysäyttänyt. Mikkonen ja Ihalainen eivät olleet kertoneet pääjohtajan soitosta. Olin kuullut siitä Niemiseltä, joka oli alkanut lipoa minua. Hän oli ikään kuin vahingossa sanonut, että Mikkosta ja Ihalaista oli tavattomasti vituttanut soitto pääkonttorista.

- Kari, saanhan sinutella? Me olemme pettyneitä, kun ilmoitit suoraan Helsinkiin takavarikosta. Mikkonen sanoi.

- Eikä poliisille olisi vielä ollut soveliaista ilmoittaa. Ihalainen jatkoi.

Pomot yrittivät olla uhittelevia, vaikka tiesin, että minulla oli tiukempi ote tilanteeseen kuin heillä. Kilpeläinen oli tehnyt syvän särön pääjohtajan ja Mikkosen välille, koska Kilpeläinen oli ollut Kotkan tullijohtajan nuori dynaaminen juoksupoika, joka olikin näyttänyt pedofiililtä, kiitos minun.

Sen takia Mikkosen asema ei ollut enää vakaa ja jos Kotkan tullin johtaja vaihtuisi, he vaihtaisivat myös kaikkien yksiköiden johtajia, niin kuin tapana oli, kun ylin johto tullissa vaihtui. Se tarkoitti Ihalaiselle sitä, että hänen asemansa huononisi.

Vaikka näytin hyvältä pääjohtajan silmissä, olin pelkkä tullivirkailija. Tosin tiesin, että urakehitykseni lähtisi nousuun, mutta minulla oli paljon matkaa, ennen kuin minusta tulisi iso kiho Kotkan tulliin. Päätin kuitenkin nautiskella tästä tilanteesta.

- Kuski lähti karkuun. Pakkohan mun oli poliisille ilmoittaa.

- Sinun olisi pitänyt ilmoittaa ensin meille. Me oltaisiin varmaan ominkin voimin saatu kaveri kiinni. Ihalainen sanoi.

- Eikä se selitä miksi sinä ilmoitit ensin Helsinkiin, etkä meille. Mikkonen jatkoi. Meinasin alkaa kiertelemään ja kaartelevaan sekä selittelemään, että se oli vahinko.

Katsoin Mikkosta ja Ihalaista ja tajusin, että elämä on liian lyhyt, eikä sitä viitsisi käyttää kahden mulkun perseen nuolemiseen.

- Vittu. Jos tulisi potkut, niin sitten tulisi, mutta tämä teeskentely alkoi kyllästyttämään. Ajattelin ja yhtäkkiä potkut tullista tuntuivat merkityksettömiltä.

Näiden kavereiden pallit olivat käsissäni, joten miksi en olisi rutistanut?

- Mie huomasin tilaisuuden tulleen ja päätin tarttua siihen. Jos mun nimeä ei olisi ollut raporteissa, niin työ olisitte vieneet kaiken kunnian. Pakkohan mun oli ottaa kunnia itselleni. Sanoin.

Kylmät väreet alkoivat kulkea pitkin selkääni. Olin mennyt rajan yli - rajan, josta paluuta takaisin ei enää ole. Vaikka olin onnistunut takavarikossa, olin pelkkä tullivirkailija. Pelkkä virkamies, joka voitiin korvata välittömästi toiselle vastaavalla. Mikkonen ja Ihalainen katsoivat toisiinsa. Sitten he katsoivat minuun.

- Senkin kurja rotta. Ihalainen sanoi.

- Luuletko sinä tosiaan olevasi korvaamaton? Mikkonen sanoi.

Tämä oli pokeriottelu, jossa parhaat kortit eivät ratkaisseet tulosta, vaan se kenen kantti piti.

- Pääjohtaja muuten soitti mulle aamupäivällä.

- Mitä se sano? Mikkonen kysyi ja huolestuneisuus näkyi hänen kasvoiltaan.
- Ei mitään. Onnitteli hyvästä takavarikosta. Valehtelin.
- Siinäkö kaikki? Ettekö puhunut mistään muusta?
- Mistä ois pitänyt puhua? Tullin huonosta työilmapiiiristä, Kilpeläisen pedofiliasta vai siitä, että Hietanen ei merkitse Kotkan tullille paskankaan vertaa. Sanoin.

Mikkonen katsoi kysyvästi Ihalaiseen, joka kohautti olkapäitään. He eivät olleet varmoja kusetinko heitä vai oliko pääjohtaja ottanut oikeasti yhteyttä. He eivät voisi tarkistaa sitä munaamatta itseään. Mikkonen ei tiennyt sitä, että minä tiesinpääjohtajan soittaneen Mussaloon, mutta miten he voisivat tarkistaa oliko pääjohtaja suoranaisesti soittanut Hietaseen?

- Okei, paskiainen. Sinä olet nyt kovaa valuuttaa. Nauti siitä niin kauan kuin pystyt. Sanoi Ihalainen.
- Se on tarkoitus. Sanoin tarkoituksellisen röyhkeästi.
- Mitä sinä oikein haluat? Mikkonen kysyi.
- Haluan olla seuraava, jolle tulee palkankorotus ja ylennys.
- Se käy, muttei ilman vastapalvelusta. Mikkonen sanoi.
- Ja mikähän se on?
- Jos pääjohtaja kysyy sinulta enemmän yksityiskohtia takavarikosta, niin kai sinä sanot meistä kauniisti? Mikkonen kysyi.
- Totta kai. Kyllä mie voin tän takavarikon teidän kanssa jakaa, mutta ei vaatimukset tähän lopu.
- Eipä tietenkään.
- Mie en enää ikinä halua nähdä Kilpeläistä Kotkan tullissa.
- Ei me voida Kilpeläistä erottaa. Muuten jää tyhjiö Kotkan tulliin. Mikkonen sanoi.
- Ei mua kiinnosta. Savustakaa Kilpeläinen ulos ja jos kerran on porukasta pulaa, niin palkatkaa Hyvärinen.
- Kuka on Hyvärinen?

- Hietasen lombamies. Sanoi Ihalainen.

- Jos me suostutaan sinun ehtoihisi, niin lupaatko olla sen jälkeen kurissa, etkä enää sooloile, niin kuin teit takavarikossa. Mikkonen kysyi.

Tietenkin lupasin sen. Olin myynyt sieluni, mutta hyvään hintaan. Kilpeläisestä ei tulisi enää ikinä ongelmia ja olin ensimmäinen, joka Kotkan tullissa tultaisiin ylentämään ja palkankorotuskin olisi luvassa. Olin onnistunut uhkayrityksessäni. Ihalainen ja Mikkonen olivat näreissään, mutta he eivät voineet mitään. Sopimus oli tehty ja poistu paikalta.

- Pyydätkö Hyvärisen käymään täällä. Ihalainen sanoi.

Menin keittiöön, jossa Hyvärinen joi kahvia.

- Sun pitäis mennä tapaamaan pomoja.

- Mitä mie nyt olen tehnyt? Hyvärinen kysyi hivenen pelokkaasti.

- Et mitään. Sulla ei ole mitään syytä pelätä. Mie pidän susta huolen. Sanoin.

Hyvärinen lähti tapaamaan isoja pomoja Hietasen pisteen sivuhuoneeseen. Hymyilin katsoessani Hyvärisen menoa pomojen luokse. Olin saanut oppipojan ja olin ylpeä siitä. Voisin opettaa Hyväriselle kaiken mitä olin oppinut tullissa ja tehdä hänestä hyvän ja kunnollisen virkamiehen. Sellaisen millainen itsekin olin.

16. LUKU - MINÄ PÄIVÄNÄ TAHANSA

Päivä ennen viikonloppua - se ottaa aina lujille. Tekisi mieli ruveta juomaan. Edellinenkin ilta oli ollut helvetinmoista kärsimysnäytelmää, mutta kiusauksesta huolimatta en ollut sortunut ryyppäämään.

Lähellä oli ollut, etten olisi avannut varastettua Koskenkorvapulloa ja ottanut siitä vain yhtä paukkua. En ollut ikinä vielä pystynyt ottamaan vain yhtä paukkua, vaikka monta kertaa olin yrittänyt. Lopputuloksena oli aina ollut paha krapula.

Aamupäivällä ei tapahtunut mitään. Luin uusimman Tom Clancyn, Leijonat ja hyeenat, mutta kaverin ote oli jo alkanut herpaantua, eikä kirja säväyttänyt minua, toisin kuin kaverin aiemmat huippukirjat Punaisen lokakuun metsästys tai Isku Kolumbiaan.

Varsinkin minulle kovakantinen Näkymätön vihollinen oli aikanaan ollut tosi kova juttu. Tosin siitä tehty pokkariversio oli turhankin karsiva ja kirjasta tehty elokuva oli ollut räkäisy kaikkia Tom Clancy -faneja kohti.

Olin lukenut puoleen päivään ja päätin katsoa telkasta mitä maailmalla oli tapahtunut. Uutiset kertoivat Nokian tehneen suuret kännykkäverkkokaupat Yhdysvaltoihin ja kurssi oli noussut yli 9%, mikä oli hyvä juttu.

Myös Kotka oli näkyvästi uutisissa. Hietasessa tehty Suomen toistaiseksi suurin pirtutakavarikko oli johtamassa suuren pirturenkaan jäljille ja viranomaisilla oli menossa suurehkot pidätykset ympäri maata ja varsinkin Kymen läänissä. Eipä Kari ollut maininnut takavarikosta mitään.

Ehkä hänellä ei ollut siihen osaa, eikä arpa, eikä Kari osaisi takavarikkoa hyödyntää oman urakehityksen kannalta. Kari oli enemmän joukon mukana kulkija, eikä hän osaisi tarttua tilaisuuteen, vaikka se potkisi häntä päähän. Takavarikko ei minua kiinnostanut kuin kuriositeettiarvon verran ja keskityin Nokian kurssin seuraamiseen tekstitelevisiosta.

Odotin iltaa, koska illalla oli monta peliä ja minulla oli rahaa kiinni vedoissa. Ensiksi saapui Jouko ja kun kuluisi pari tuntia Joukon saapumisesta, niin Tuomo ja Kari olivat paikalla. Kari sanoi olleensa mukana takavarikossa, mutta häntä ei kiinnostanut siitä puhua.

Istuimme sohvalle ja aloimme keskittyä ratkaisevaan otteluun. Jälleen vedonlyönnissä oli kaatunut valtaosa kupongeistani eli 35 lapusta 32 oli poissa pelistä, mutta kolme lappua oli vielä jäljellä, joista jokaisessa oli parin euron panos ja pienimmänkin kerroin oli 39 ja suurimman 75.

Yksi lappu riittäisi, jotta saisin omani takaisin tältä kierrokselta ja jos KTP tekisi tänään miehen työn ja häviäisi, niin korjaisin kohtuullisen potin, joka jopa kattaisi edellisten vetojen tappiot.

Ammattilaisethan sanovat, että ei saisi pelata sillä asenteella, että aikoo voittaa entiset tappiot takaisin, mutta en ole ennenkään kuunnellut hyviä neuvoja. Pitkäveto on samanlaista kuin riskisijoittaminen, vaikka riskisijoittajat eivät vertauksesta riemastukaan.

Ensin tutkitaan kohteet ja yritetään löytää voittaja joukkue. Sen jälkeen tehdään panostus ja luotetaan tietotaitoomme sekä rukoilemme vedonlyönnin ex-jumalalta, Matti Ahteelta, ylimääräistä tuuria.

Sekä riskisijoittaja että vedonlyöjä lähtevät siitä, että yksi kohde kymmenestä riittää. 9 saa kaatua, koska niillä ei ole väliä, mutta kymmenes on uusi Intel, joka tuo rahat moninkertaisesti takaisin ja peittää tappiot sekä tuo ruhtinaallisen voiton, joka luonnollisestikin nostaa hymyn kasvoillemme.

Tuomo katsoi kuinka jännittynyt olin. Kun peli oli Hakaa vastaa 1-1, hän pudisti päätään. En olisi millään uskonut, että KTP pärjää näin hyvin hallitsevalle suomenmestarille.

- Paljos tulee, jos KTP häviää? Tuomo kysyi.

- Melkein 350 euroa.

- Nätti summa. Kyllä sillä jo kelpaa koheltaa.

10 minuuttia ennen pelin loppua Hakan venäläisvahvistus nappaa pallon ja lähtee rajuun hyökkäykseen kohti KTP:n maalia. Pulssini hakkasi hulluna ja nyt toivoin, että Haka potkisi kotijoukkueestani paskat ulos.

Sen se teki. Haka voitti ottelun 2-1 ja minä tienasin 343 euroa ja kun siitä vähennettäisiin vippi äidilleni, jäisin silti voitolle, eikä minun tällä kertaa tarvitsisi koskea Nokian osakkeisiini. Huomasin sivusilmällä, että Tuomo oli vähän nyreissään voitostani.

- Aika hyvin, vaikka tienasit ansiotonta tuloa.

- Joka pennin mie olen ansainnut.

- Ai samalla tavalla kuin myö Karin kanssa vai?

- Ei samalla tavalla, mutta mie olen uhrannut vedonlyöntiin paljon rahaa, aikaa ja resursseja ja on kiva saada niitä vähän takaisinkin. Sanoin.

Tuomoa ärsytti menestymiseni ja he poistuivat Karin kanssa melko nopeasti. Joukokin lähti ennen uutisia ja minä jäin yksin. En ollut hyvää seuraa silloinkaan, kun voitin Katsottuani Neloselta typerää amerikkalaista toimintasarjaa, jäin odottamaan perjantaita.

Ei huvittanut jäädä katsomaan Erkkiä. Saatana, itse tekee töitä perse ruvella työpaikassa, jota vihaa ja ihmisten kanssa, joita vihaa, jotta saisi vuokrat rahat kasaan ja että pääsisi

viikonloppuna ryypäämään. Erkki ei tee arkisin muuta kuin katsoo leffoja ja vetää käteen. Silti kaveri pystyy elämään siedettävästi. Joskus tuntuu, että hän elää jopa paremmin kuin minä.

- Vittu. Ei todellakaan huvittanut jäädä katsomaan Erkkiä voiton euforiassa. Sanoin Karille. Sitten häivyimme. Jouko sai jäädä. Ei huvittanut katsoa sitäkään pelleä. Enkä missään nimessä halunnut Joukon kanssa lähteä enää ikinä minnekään.

Siitä kaverista oli vain pelkkää harmia. Yhteiskunnalle olisi hyötyä, jos se kaveri jäisi, vaikka rekan alle. Häivyimme Karin kanssa Erkin luota, mutta emme tienneet minne mennä. Kummankaan kämpässä ei olisi ollut mitään tekemistä, emmekä tienneet oikein mitä tehdä. Siispä päätimme ajella sen aikaa, kun keksisimme jonkun paikan, jossa aikaa tappaa.

- Mites töissä menee?

- No, itse asiassa aika helvetin hyvin. Kari vastasi ja hymyili leveästi. Sitten muistin miksi hän hymyili.

- Teillähän oli eilen se helvetin iso takavarikko. Olit sie siinä mukana?

- Mie sen kontin pysäytin ja nyt on ylennys luvassa. Kari sanoi ja hymyi sen kuin leveni.

- Onneksi olkoon. Sanoin ja tunsin kateellisuutta ystäväni menestystä kohtaan.

- Joo, oli tuuria. Tuli tilaisuus, enkä mie antanut sen mennä ohi.

- Hetken hetki kestää, muttei hetkeekään enempää. Sanoin Pauli Hanhiniemen sanoilla.

- Joo, ainut asia, mikä vituttaa, on se, että tuli ylennys tai ei, niin työ on aina samaa paskaa ja työyhteisö vielä pahempaa.

- Tiedän, mitä tarkoitat. Miekin vihaan duuniani, mutta ehkä muutos on tulossa. Sanoin.

- Onkos jotain kehitteillä?

- Mie oon hakenut Ahlstromille.

- Jos tarjotaan enemmän liksaa, niin kannattaa ottaa. Mutta eikös sulla ollut luontaisetuja Stora Ensolla? Liisako sen nimi oli?

- Joo, kivahan nuorta tyttöä on panna, mutta siinä on vikaa.

- Eiks suihinotto onnistu?

- No, itse asiassa ei hyvin, mutta se nyt ei ole se ongelma. Se puhuu liikaa ja haluaisi

ruveta leikkimään poikaystävä-tyttöystävä-leikkiä.

- No, heivaa se sitten.

- No, mie yritän kestää sitä vähän aikaa ja jos pääsen Ahlstromille, niin katon viitinkö kuunnella sitä. Kaikkihan on siitä kiinni onko seksi parempaa kuin se kärsimys, joka tulee sitä kuunnellessa.

- Omasta kokemuksesta sanon, että kärsi. Kyllä seksi on parempaa kuin se vaihtoehto mikä tulee, jos ei ole naista, jota naida.

- Mikä se vaihtoehto on? Kysyin ja olin ajatuksissani, koska Tuomo katsoi minua kuin hullua.

- Runkkaaminen.

Ilta oli kohtuullisen nuori, eikä sitä tiennyt miten tappaa. Ei huvittanut ajellakaan näitä samoja reittejä joita oli tullut katsottua melkein koko elämänsä. Painuimme Karhulan Shellille kahville.

- Tiesit sie muuten, että Shellin takia Nigeria on diktatuuri. Kari sanoi.

- Mitä sitten? Kuka vittu välittää millainen Nigeria on? Sanoin.

- No, ei sillä mitään merkitystä olet. Mie vaan yritin keksiä jotain jutun aihetta.

- Kaikkihan tietää, että maailman suurimmat yritykset tukevat diktatuureja, jotta heidän tuotteitaan voidaan valmistaa alle sadasosan hintaan verrattaessa, jos se tehtäisiin länsimaissa.

- Onko sulla joku pointti tossa?

- On. Mie en asu Nigeriassa, joten se miten siellä kohdellaan ihmisiä, ei kiinnosta mua paskankaan vertaa.

Kari yritti vielä jokeltaa jotain, mutta samaan aikaan kännykkäni soi. Näin numeronäytöstä, että se oli Liisa, eikä minua huvittanut vastata. Sammutin puhelimen.

- Etkö sie vastaa?

- En, siellä on Liisa.

- Eikö tee tänään mieli?

- Mie en jaksaa kuunnella sitä. En ainakaan tänään. Mun päätä särkee.

17. LUKU - UNELMIEN SIELUNMESSU

Tuntui kuin olisin elänyt vankilassa, vaikka ulkoisesti varmaan näyttikin, että elin hyvin. Elämä rullasi samaa vanhaa rataansa ja se ei enää edes ahdistanut. Se sai minut ainoastaan väsyneeksi. Ovikello soi jjjjjj...

Helvetti, j-kirjain meni kirjoituskoneestani jumiin juuri, kun suuri suomalainen romaanini alkoi kulkea. Olin huomannut kirjoittaessani, jota olin tehnyt muutaman päivän ajan, että niin kirjoittamisessa kuin pokerissa tuli voittoputkia, jotka piti hyödyntää täydellisesti.

Se tarkoitti sitä, että kun kirjoitus tai peli kulki, sitä kesti aikansa. Kun se taianomainen hetki katosi, alkoi tulla tappioita, eikä kirjoittaminen sujunut. Tuli niin sanottu kirjailijan sulkua, mutta nyt siitä ei ollut haittaa.

Ainoa, mikä esti suuren romaanini syntyä, oli j-kirjain, joka oli jumiutunut tosi pahasti.

Otin laatikostani puukon ja päätin kaivaa kirjaimen esiin - vaikka väkisin. Laitoin veitsen terän j-kirjaimen alle ja yritin nostaa sitä. Mitään ei tapahtunut. Lisäsin voimaa, jotta se lähtisi irti. Se lähti irti, mutta olin lisännyt voimaa liikaa ja se lennähti kirjoituskoneesta irti ja veitsi iskeytyi voiman seurauksesta käteeni.

- Helvetti! Huusin kovaa.

Samalla, kun kirosin, syöksähdin taaksepäin kivun iskeytyessä hermostooni. Iskeydyin takaseinään, jossa oli kirjoitushylly, jonka kirjat tippuivat alas törmäykseni voimasta. Vetäydyin kirjahyllystä ja koko kirjahylly kaatoi ja onnistuin väistämään sen vain vaivoin. Pidin kädestäni kiinni toisella kädellä. Verta valui pitkin lattiaa. Isäni tuli ovelle.

- Jouko, onkos kaikki hyvin?

- On, on. Miulle sattui vain pieni onnettomuus kirjoituskoneen kanssa.

Hän katsoi huonettani, jossa kirjoituskone oli rikki, kirjahylly kaatunut ja minä valutin verta. Hän tuskin uskoi minua. Hän laitto oven kiinni, lähestyi minua ja laitto käden olkapäälleni.

- Jouko, sinähän tiedät, että olet minulle rakas?

- Tiedän, isi, tiedän.

- Haluaisitko sinä kertoa minulle jotain?

- Kertoa mitä?

- Minä ja äitisi tuemme kyllä sinua, mutta sinun pitää olla rehellinen.

- Nyt en mie taida ymmärtää isä.

- Voit sinä minulle kertoa. Me äitisi kanssa tuemme sinua, että pääsisit eroon tuosta hirvittävästä huumeongelmasta.

En tiennyt mitä sanoa. Sanoin isälle, ettei ollut huumeongelmaa, vaan yritin kirjoittaa romaania ja se ei sujunut.

Isäni tuskin uskoi minua, vaikka nyökkäili puheelleni hyväksyvästi. Hän ei pitänyt minua kirjailijana. Ihan kuin pitäisi olla joku yliopiston käynyt kirjallisuus-linjan opiskelija, ennen kuin voi romaania ruveta kirjoittamaan.

Sain isäni lähtemään huoneestani ja ajattelin, että näytän kätteni työt eli mitä olin tähän asti saanut aikaani. Sitä ennen kuitenkin revin vanhan T-paitani ja tein kiristysiteen käteen. Se kai pitäisi käydä näyttämässä poliklinikalla.

Otin tähän asti tekemieni liuskat käteeni. Ne olivat täysin veren peitossa ja niiden läpi näki lukea vain vaivoin. Voi helvetti, kaikki uurastus ihan turhaan. Tunsin raivon heräävän. Joutuisin aloittamaan työn alusta asti, enkä enää muistanut miten tarina oli kulkenut tähän saakka.

- Vittu, kun olisi tietokone, niin teksti olisi jemmassa muistissa. Ajattelin ääneen. Vaan eipä ollut tietokonetta, eikä muistia. Työ pitäisi aloittaa alusta, mutta se ei huvittanut. Otin kirjoituskoneesta kiinni molemmin käsin. Oikeaa kättäni alkoi särkeä kovasti.

Kirjoituskone hajosi moneen osaan, kun se osui seinään. Ei tullut meikäläisestä uutta Päätaloa, ei edes Kari Hotakaista. Todennäköisesti meikäläinen kuolisi maksakirroosiin Karhulassa tai sitten totaaliseen vittuuntumiseen. Aloin itkeä hysteerisesti ja menin polvilleni maahan. Kukaan ei voinut tietää kuinka paha olo minulla oli täällä Karhulassa, ei kukaan.

18. LUKU - PREDATOR

Perjantai. Luojan kiitos, viikonloppu lähenee. Erkin mukaanhan viikonloppu alkaa perjantaista. Viikko oli ollut mielenkiintoinen, mutta myös raskas. Erityisesti Liisa alkoi hermostuttamaan minua oikein urakalla.

Tuntui, että Liisan mielestä me seurustelimme ja minusta asia ei ollut niin. Halusin vain nuoren joustavan patjan, enkä mitään ihmissuhdepaskaa. Painuin ulos tupakalle ja sitten sain mieluisan soiton. Se oli Jäppinen Ahlstromilta.

- Moi! Voitko puhua? Jäppinen kysyi.

- Totta kai. Sanoin ja hengitin syvään.

- Me päädyttiin sinuun, joten tervetuloa Ahlstromille.

- Jippiii, mie pääsen täältä pois. Ajattelin, mutta puhelimeen kuitenkin otin rauhallisen asenteen.

- Sepä hienoa. Mukavaa liittyä teihin. Sanoin, vaikka jalkani olivat metrin verran maasta ilmassa.

- Tässä on kuitenkin yksi mutta. Jäppinen sanoi.

- Totta kai siinä on. Ei kai täältä pääseminen saa helppoa olla. Ajattelin, mutta en sanonut mitään kännykkääni.

- Työ alkaa vastaa ensi vuoden alussa.

- Ei se ole mikään ongelma. Sanoin.

- No hyvä. Tule ensi viikon aikana käymään, niin tehdään paperit.

Hitto. Yli kolme kuukautta, ennen kuin pääsisin täältä pois. Tumppasin tupakan maahan, kun paikalle tuli Liisa yhdessä Kauvolaisen Miran kanssa. Mira oli tehtaan typerin lehmä. No, ei sentään, Liisa oli typerin, mutta Liisa oli hyvännäköinen nuori nainen, kun taas Mira oli 40-vuotias lihava ämmä. Liisa hyppäsi kaulaani ja sanoi.

- Mira, tässä on miun uus poikaystäväni.

Mira katsoi meitä pitkään. Puolen tunnin päästä Juvonen tietäisi, että minä pökkisin hänen tyttärtään. Kestäisinköhän kolme kuukautta Stora Ensolla? Budjettini ei kestäisi sitä, että joutuisin olemaan kolme kuukautta ilman töitä. No, eiköhän tässä jotain keksittäisi.

Perjantai, voi perjantai, kuinka sinua olenkaan kaivannut. Päivä, jolloin koko viikon

kestänyt kärsimys katkaistaan - sekä epätoivoa, että kurjuutta paetaan. Kun sinulla ei ole elämää ja olet koko elämäsi ajan epäonnistunut, sinun pitää löytää riemu pienistä asioista. Yksi niistä on viikonloppudokaus, joka alkaa perjantaina.

Viinaa oli enemmän kuin olin alunperin suunnitellut ja se oli hyvä se, sillä mikään ei masenna miestä kuin se, että viina loppuu ja iskee laskuhumala. Toki liiallakin viinalla oli omat haittansa. Sunnuntain krapulahoito oli epäonnistunut ja seurauksena oli ollut kolmas juopottelupäivä.

Maanantaina oli ollut krapula ja tiistaina oli ollut moraalinen krapula, mutta nyt oli perjantai ja viikonloppu alkaa perjantaista. Tänään aion pitää hauskaa, vaikka sitten väkisin. Avasin verhon ja huomasin naapurini katselevan minua kiikarilla. Vilkutin hänelle.

Kello oli jo yksitoista, joten oli hyvä, että olin nukkunut puolille päiville, koska aloitin dokaamisen klo 14-15 välisenä aikana joka perjantai. Iltapäivään nukkumisella oli se hyvä puoli, ettei tarvinnut odotella H-hetkeä kovinkaan kauaa.

Ensiksi ajattelin käydä kaupassa. Siwa olisi asuntoani lähimpänä, mutta pidin marketeista. Citymarkettiin en menisi vähään aikaa, joten paras vaihtoehto oli Sokos, jälleen kerran.

Vedin verkkarit jalkaan ja päätin lähteä. Matka meni mukavasti ja tervehdin kaikkia vanhoja ihmisiä, joita tuli vastaan. Tunsin suurta kunnioitusta itseäni vanhempia kohtaan. Minusta sukupolveni ja vielä nuorempien pitäisi kunnioittaa itseään vanhempia, sillä mekin vanhenisimme ja meistä tulisi tulevaisuuden eläkeläisiä. Sitten, kun olisi ikää, niin olisi hauskaa marketeissa pelata RAY:n mukavia pelejä.

Olin pian Sokoksen kulmilla ja painuin markettiin. Ostin Raision ranskalaisia, HK:n lenkin, kaksi pussia chipsejä, leipää, maitoa sekä paketin kumeja aivan varmuuden vuoksi, vaikka en ollut saanut aikoihin ja vanhat kumitkin olivat lompakossa käyttämättöminä.

Aioin ostaa muutaman pullon olutta, sillä viinaa minulla kyllä oli kotona, mutta ei olutta ja minä pidin oluesta. Kun olin nostamassa olutta koriini, tajusin, että tässä rakennuksessahan oli Alko ja niinpä jätin kolmos-oluet teiniyleisölle ja painuin ostokset maksettua Alkoon. Ostin kuusi pulloa vahvaa Legendaa, jonka alkoholiprosentti on yli 9%.

Ostokset tehtyäni ja Sokoksesta ulos tullessani ajattelin lähteä kotiin kirjaston kautta. Mennessäni Karhulan kirjastoon vastaan tuli Jouko.

- Jokos myö mennään teille dokaamaan? Jouko kysyi hivenen malttamattomana.

- Onkos sulla jo tarvikkeet?

- Kohta on. Kossu vaan Alkosta. Sie olet muuten miulle velkaa siitä eurokossusta.
- Sovitaan se sitten, kun saavutaan kämpille. Muuten mitä sun kädelles on sattunut? Kysyin ja osoitin sormellani Joukon kättä, jossa oli harsoside.
- Ei mitään ihmeempää. Runkkasin vain liikaa. Jouko sanoi ja tarkoitti sitä, ettei halunnut kertoa missä hän oli kätensä hajottanut.
- Vai niin. No, käy hoitamassa ostoksesi, niin mie meen oottamaan kirjastoon. Sanoin ja painuin kirjaston suuntaan.

Karhulan kirjasto oli ihan hyvä kirjasto. Se oli kai vieläkin minun tietojeni mukaan pohjoismaiden suurin sivukirjasto. Tiedolla sinällään ei tee hevonselvettä, mutta onhan sillä kiva raflassa snobbailla.

Löysin Hawkinsin ajan lyhyen historian sekä Sun Tsun Sodankäynnin taidon sekä otin vielä pari elokuvakirjaa mukaani. Jos joku olisi kysynyt mitä minä kirjastossa tein, niin yleensä sanoin hakevani romaaneja, joista oli tehty elokuvia.

Oli turhaa edes alkaa selittämään miten ajan ja avaruuden ymmärtäminen ennen aikaamme olevan kiinalaisen sotatieteen filosofian kautta sai aikaan näköjä ja visioita, joihin ei yksikään nautintoaine ollut vielä yltänyt. Ei edes alkoholi, jota ajattelin kaataa kurkustani alas mahdollisimman pian.

Miten sitä edes voisi miettiä töissä käymistä tai byrokraattiseen oravanpyörään sortumista, kun oli oppinut ymmärtämään elämisen tarkoituksen ja maailmankaikkeuden saloja.

Äkkiä ohitseni purjehti hyvännäköinen nuori nainen minihameessaan, vaikka syksy teki jo tuloaan. Sitä olin aina ihmetellyt, että miten naiset kestivät kylmiä enemmän kuin miehet.

Talvella 20 asteen pakkasessa olin nähnyt naisia kävelevän keinahtelevasti tukka hulmuten, kun itse oli joutunut vetämään pipon syvemmälle korviini. Ja tietääkseni naiset eivät käytä pitkiä kalsareita, joihin minä takerruin aina syyskuun 13. päivä.

Neitokainen meni taloustieteen osastolle. Katselin kauempaa. Toivottavasti Jouko ei pitäisi kiirettä. Nainen oli uhkea opiskelijatar, jolla oli rotusääret. Ei siis minun tasoani - ei ainakaan vielä. Minulla oli aivan liian vähän rahaa moiseen otukseen, mutta jo muutamalla sadalla tuhannella moista naista voisi ylläpitää.

Nainen etsi tohkeissaan kirjaa, jota ei tuntunut löytävän. Pian hän kumartui alimmalle riville etsimään. En pystynyt kääntämään katsettani muualle. Tytöllä ei ollut pikkuhousuja. Huomasin, että muukin minussa oli huomannut, että mirri oli vapaana.

Nimittäin jorma. Kankenä oli aivan kovana. Olikin ollut oikea päivä ottaa verkkarit

farkkujen sijaan jalkaan. Äkkiä tunsin käden olallani.

- Mitäs äijä? Jouko sanoi.

- Vittu, että sie säikäytit mut. Vastasin.

- Mitä sie hommaat. Siua tuijotetaan. Jouko sanoi ja katsoin hänen taakseen ja minua tosiaan tuijotettiin. Tyttö ei tosin ollut huomannut, että minä tuijotin häntä, vielä.

- Vittu, siullahan seisoo. Jouko sanoi ja vieläpä niin kuuluvalla äänellä, että tyttö, jota tuijotin nousi ja katsoi paheksuvasti minua.

Koko kirjasto tuijotti meitä, minua ja Joukoa. Näytti siltä, että ei olisi asiaa kirjastoonkaan pariin kuukauteen. Heitin kirjat sivuun ja painuin ulos niin nopeasti kuin se oli mahdollista.

Olin varmaan saanut Karhulan pervoimman jätjän maineen ja minusta tuntui, että Joukokin katsoi minua säälivästi. Selitin matkalla, ettei tytöllä ollut pikkuhousuja jalassaan ja se oli saanut minut kovaksi, mutta en ollut varma uskoiko Jouko minua.

- Mitä tahansa. En mie siua tuomitse. Jouko sanoi.

Painuimme R-kioskin kautta kämpille, vuokrasin Rennyn Drivenin. Renny osasi kyllä tehdä toimintakohtauksia ja kaverin visuaalinen silmä oli mahtava, mutta ei Renny mikään tarinan kertoja ollut.

Sinällään Drivenin tarinassa ei ollut vikaa, koska elokuvassa ei ollut tarinaa. Elokuvan juoni oli se, että ajetaan Cart-sarjan autolla kovaa ja hyvältä se näytti, kun formula paiskautuu 400 kilometrin tuntinopeudella seinään.

Pelolla jäin odottamaan millainen kaverin Mannerheim-elokuvasta tulisi. Toisaalta sen budjetti tulisi olemaan ainakin yli 50 miljoonaa dollaria, enkä ollut varma saisiko Renny enää sellaisia summia elokuvan tekoon. Jotenkin minusta tuntui, että tulevaisuudessa siitä Mannerheim-elokuvasta ei tulisi mitään. Sitä ei edes tultaisi tekemään.

Driven oli ollut floppi, joka oli tuonut siihen sijoitetut rahat takaisin vain vaivoin. Hollywood ja sen tuottajat eivät pidä siitä, että 120 miljoonan dollarin investointi tuo vain vaivoin omat dollarinsa takaisin.

Jos Rennyn uusi elokuva floppaisi, niin olin varma, että kaveri pääsisi pian tekemään kauan haluamiaan taide-elokuvia ja vieläpä Suomessa, koska Hollywood tuskin enää kaverin projekteja rahoittaisi.

Leffan jälkeen otimme uudet oluet, joita olimme nauttineet kaksi kappaletta leffan aikana ja oluiden perään kossupaukut, joita myös olimme nauttineet muutaman Stallonea katsoessamme.

Nyt nauttivamme alkoholi alkoi mukavasti tukistaa tukkaa. Drivenin jälkeen oli vuorossa klassikko. Nimittäin American Beauty. Se oli ehkä elämäni hienoimpia elokuvia, mitä olin koskaan nähnyt. Kevin Spacey näyttelee Dexter Burnhamia, keski-ikäistä toimistorottoa, joka on menettänyt uskonsa elämään ja potee keski-ikäisen kriisiä, mutta löytää elämän ilon rakastuttuaan tyttärensä ystävättäreen, jota näyttelee Mena Suvari, tumpputilaston numero 7.

Leffa oli kaunista katsetlavaa, kuin runoutta. Sam Mendes oli kuin lukenut ajatukseni siitä millaista elämää en halunnut. En voi ymmärtää miksi oikeaa elämää arvostetaan niin kovasti. Kaikki suuret tunteet, tapahtumat ja elämykset löytyvät helpommin televisiosta.

Lisäksi kaikki joutilas aika on leikattu pois ja tärkeitä tapahtumia säestää taustamusiikki. Leffan jälkeen, ja muutamat oluet jälleen juotuamme, kello oli jo lähentynyt viittä. Ovikello soi ja siellä oli Kari ja Tuomo, aivan ajallaan. Minä olin jo nyt tosi kovassa kännissä.

19. LUKU - GO

- Kuinkas aikaseen työ olette ruvenneet dokaamaan? Tuomo kysyi.

- No ihan riittävän aikaiseen. Vastasin.

- No, kyllä myö sitten Karin kanssa teidät saadaan kiinni.

- No, saatte saatte, kunhan vaan alatte ottamaan.

Kari ja Tuomo tulivat sisään ja aloittivat välittömästi virvokkeiden nauttimisen. Hekin olivat varustautuneet hyvin. Heillä oli yhteinen eurovodka sekä yhteinen koppa olutta.

Jouko pisti Fight Clubin pyörimään. Se oli hyvä valinta. Filosofinen pohdiskelu teki hyvää nousuhumalassa ja sitä nimenomaan Fight Club tarjosi. Kari tosin oli asiasta eri mieltä.

- Aika sairas pätkä.

- Miten niin? Tää on ihan okei. Vastasin.

- Miten niin tää on sairas pätkä? Joukokin innostui keskusteluun mukaan.

- No, ajattele nyt itsekin. Jätkät etsii elämisen tarkoitusta mättämällä toisiaan kunnolla nekkuun.

- Kari on kyllä oikeassa. Elämän tarkoituksen etsiminen tappelemisesta ei kyllä täytä normaaliuden määritelmää. Tuomo sanoi.

- No, mikä sitten on normaaliuden ihannekäsitys? Jouko kysyi.

Tiesin, ettei tämä paskanjauhanta johtaisi mihinkään. Minua ei huvittanut kuunnella kavereiden näköeroja.

- Lopettakaa toi paskanjauhanta. Lähdetään Karhulaan. Tekee mieli Sam's Pubiin. Sanoin.

Kello oli jo lähellä kymmentä. Niin se aika kuluu, kun doka. Olimme katsoneet Fight Clubia täyteohjelmana. Eli kun televisiosta oli tullut kunnollista ohjelmaa, kuten Salatut elämät ja jotain tosi-tv-paskaa, olimme katsoneet ne ja sen jälkeen jatkaneet leffaa samalla juopotellen. Ilta oli siis mennyt ihan mukavasti.

Löin talon oven kiinni ja lähdimme kohti Karhulaa. Päätimme kävellä henkilökohtaisen keskitysleirini ohi. Tällä tarkoitan Kymminlinnan ala-astetta. Se oli toisen reitin varrella, joka vei Karhulaan.

Matkalla joimme olutta ja koulun kohdalla Jouko päätti käydä kusella. Karia oli jäänyt elokuva kaihtamaan.

- Jäi vaivaamaan toi äskeinen pätkä.

- No, mikä susta siinä nyt oli niin epäselvää? Kysyin ja minua alkoi ärsyttämään se, että itsestään selvää elokuvaa joutui selittelemään itseään henkisesti heikoimmille yksilöille.

- Mua jäi häiritsemään se, että sun mielestäsi Fight Club ei ollut sairas pätkä, vaan pikemminkin herkkä ja filosofinen tutkielma nuorten miesten psyykkeestä ja maailmankatsomuksesta. Kari sanoi.

- Pointti siinä leffassa oli se, että miten ihminen voi tuntea itsensä, jos ei ole kokenut äärimmäistä fyysistä kipua.

- Ja se on sun mielestäsi ihan okei?

- Mie uskon kaikkeen mitä televisiosta tulee. Se on mun henkilökohtainen uskontoni. Vastasin.

Tuomo ei ollut niin humalassa, että häntä olisi mokoma paskanjauhanta kiinnostanut. Hän katsoi sivusta ja pudisti päätään. Sen sijaan Jouko oli tullut kuselta ja oli päättänyt osallistua keskusteluun.

- Tossa oli kyllä hyvä pointti, vaikket sie sitä ymmärtänyt, Kari.

- Ai se, että ihminen oppii itestään, kun ottaa ja antaa kunnolla turpaan, niinkö?

- No, ainakin mie olen elämäni varrella oppinut paljon kaikista selkäsaunoista, joita oon saanut. Etkö sie sitten ole? Kysyin Karilta.

- No, hmm, en ole itse asiassa koskaan joutunut kunnan tappeluun.

- No, etpä tietenkään. Sie olet niin lusmu kaveri, että sie et joudu tappeluun. Jouko sanoi.

- Ja mitäs toi nyt sitten tarkoittaa?

- Että siun pitäisi ainakin kerran elämässäsi kokeilla miltä fyysinen kipu tuntuu. Siis saada oikein kunnolla turpaan ja päästä kunnolla mättämään takaisin, eikä vain viilleillä vihamiestesi autojen ovia. Jouko sanoi, enkä ymmärtänyt mistä hän puhui, mutta se sai Karin hiljaiseksi.

Päätin yhtyä keskusteluun ja sanoin, että Joulolla oli pointti keskustelussa. Kari ei ollut minun tietääkseni koskaan joutunut kunnolliseen tappeluun ja nekin kerrat, kun jotain rähinää oli ollut ei niitä ollut tappeluiksi oikein voinut mainita, pelkkää humalaisten tönimistä nakkikioskilla.

- Et kai sie nyt tosissasi aio ruveta tappelemaan tässä? Julkisella paikalla?

Tuomo yritti saada Karin luopumaan typerästä ideasta, mutta huomasi Karin silmistä, että hän halusi kokeilla jotain uutta elämässään.

- Voisihan sitä koettaa. Kari sanoi.

- Hyvä, otelkaa työ kaksi tuolla koulun pihalla.

Tiesin mikä Jouko perusluonteeltaan oli - toivoton paskan puhuja. Hurjia ideoita kaverilla kyllä riitti, mutta hänellä itsellään ei ollut kikkeliä niitä toteuttaa. Niinpä hän yritti vierittää tappelun minun niskoilleni, ettei hän itse saisi turpaan, varsinainen ystävä.

Minua ei kuitenkaan fyysisen kipukynnyksen mittaaminen innostanut. Joukon oli pakko suostua omaan ideaansa ja niinpä menimme vanhan opinahjomme pihalle. Tuomo ja minä piirsimme ringin, joka oli kohtuullisen suuri, että siinä pystyisi kaksi miestä ottamaan mittaa toisistaan.

Päätimme, että se kumpi ensiksi ringistä tulee ulos joutuu maksamaan tuopit kaikille Sam'sissa. Jouko ei ajatuksesta innostunut, koska hän oli ikuinen pummi ja kammottavinta, mitä hän tiesi oli se, että hän joutuisi tarjoamaan muille.

- Jos olette valmiit voitte aloittaa. Sanoin ja otin tuomarin roolin itselleni.

Ensimmäinen isku tärähti Karia leukaan. Kari lysähti polvilleen ja alkoi sylkeä verta.

Joukon mennessä auttamaan Karia ja valitellessaan, että hän oli aloittanut liian kovaa, oli Kari noussut nopeasti ja iski vasurin Joukon mahaan ja sen jälkeen oikean koukun leukaan.

Jouko ei iskusta tipahtanut, mutta kävi korkeassa polviasennossa ja hänenkin suustaan tuli verta. Huomasin Tuomon kanssa, että ulkopuolisia ihmisiä alkoi kasaantua ympyrän ympärille ja mikseivät olisi näin tehneetkin? Karilla ja Joukolla oli hyvä matsi menossa.

Kari ja Tuomo olivat toisilleen puolituttuja ihmisiä, joita vain minä yhdistin ja se tarkoitti, että kaverit saattoivat ottaa yhteen fyysisemminkin, koska kaveruus ei ollut katkolla. Viereeni oli tullut hyvässä maistissa oleva nuori mies, jota moinen touhu häkelsi.

- Miks noi jätkät mätkii toisiaan noin kovasti? Onks toinen nussinut toisen muijaa?

- Ei, ne näki just äsken Fight Clubin ja haluaa etsiä elämisen tarkoitusta elokuvan oppien mukaan. Vastasin.

- Se oli kyllä helvetin hyvä pätkä. Kaveri sai soperrettua takaisin.

- Sanos muuta.

Ringin ympärillä oli kohtalaisen paljon ihmisiä. Lisää näytti tulevan koko ajan ja jonkinlaista vedonlyöntiäkin harrastettiin. Joukon ja Karin naamat olivat aivan veressä ja kaverit ottivat yhteen tosissaan.

Äkkiä koulun ohi ajoi poliisiauto. Se pysähtyi, peruutti ja laittoi pillit päälle, ennen kuin ajoi koulun pihaan. Nuorempi ja vanhempi konstaapeli hyppäsivät pamput ojossa meitä kohti. He olivat varmoja, että kyseessä olisi mellakka tai huumeväen sisäinen välien selvittely.

- MITÄ HELVETTIÄ TÄÄLLÄ OIKEIN TAPAHTUU?! Karjui vanhempi heistä, ilmeisesti vanhempi konstaapeli.

Ihmiset sivussa alkoivat hajaantua auktoriteettien pelosta. Kari ja Jouko olivat lopettaneet tappelun, eivätkä saaneet sanaa suustaan. Olin hyvässä vedossa ja verbaliikka toimi ainakin omasta mielestäni hyvin, joten päätin pelastaa meidät kaikki tukalasta tilanteesta.

- Herra konstaapeli, kyseessä on organisoitu tappelu. Sanoin ja kaveri tuijotti minua ilkeästi.

- Minkä ihmeen takia?

- Toisen noista kavereista piti saada tietää miltä kunnollinen selkäsauna oikein tuntuu.

- Oletteko te kamoissa? Vanhempi poliisimies kysyi.

- Ei, ainoastaan alkoholin lumoavan vaikutuksen alaisina.

- No nyt tehdään niin, että te kaikki häivytte täältä ja minä en halua kuulla teistä enää ikinä sanaakaan.

- Toisaalta tämä on koulun alue ja toisen noista kavereista piti oppia miltä fyysinen kipu tuntuu. Sanoin.

Tuomo näytti minulle sormiaan suunsa edessä. Nyt pitäisi kai olla hiljaa. Poliisi katsoi minua kuin mielipuolista ja otti nimeni ylös. Jouko ja Kari eivät halunneet tehdä toisistaan rikosilmoitusta. Sitä paitsi vanhempi poliisi tunsikin Karin ilmeisesti jostain poliisien ja tullin yhteisten operaatioiden tai kurssien kautta. Hän ei olisi ikinä uskonut näkevänsä Karia siten kuin oli äsken nähnyt Karin käyttäytyvän.

Kari oli verinen ja turpaan saaneen näköinen, mutta tiesin, että syvällä sisimmässään Kari oli oppinut itsestään ja ylittänyt näkymättömiä rajoja syvällä itsessään. Hänestä oli tullut mies, joka ei enää koskaan pelkäisi fyysistä kipua ja hän uskaltaisi tästä eteenpäin nujertaa vastustajansa reilussa tappelussa.

Päätimme poistua alueelta hyvässä järjestyksessä, sillä emme halunneet aiheuttaa ihmisille enempää mietittävää kuin mitä olimme jo aiheuttaneet. Eikä meistä kukaan halunnut myöskään joutua yöksi putkaan. Kari hymyili.

- Vittu, Jouko. Sie olit oikeassa. Saatana, että teki hyvää.

- No, niinhän mie sanoin. Jouko vastasi.

Kari löi Joukoa veljellisesti olalle ja huomasi taakse katsoessani, että poliisit seurasivat meitä. Koulun jälkeen kävelimme mäkeä alas ja tulimme risteykseen. Tien toisella puolella oli suuri punaisesta tiilestä rakennettu talo. Se oli Onni Vilkaan talo. Onni Vilkas oli ollut legendaarinen yrittäjä, joka oli tyhjästä luonut ison bussiyhtiön, Onni Vilkas Oy:n.

Nykyisin yhtiön keltavihreitä autoja, joissa oli juokseva vinttikoiria, ei oikeastaan ollut liikenteessä kuin muutama ja nekin olivat katoamassa. Onni Vilkaan logo oli muuten otettu amerikkalaiselta Grayhoundilta, mutta tuskinpa yhtiö edes tiesi missä Suomi sijaitsi.

Onni Vilkas Oy:lle oli käynyt, kuten maailman muillekin keskisuurille yhtiöille. Vielä isommat yhtiöt olivat ne ostaneet ja tässä tapauksessa ostaja oli ollut Pohjolan liikenne. Pohjolan liikenne taas toi busseihin heidän värinsä ja logonsa.

Onni Vilkaan talon jälkeen menimme rantatielle, jossa oli Kymijoen toinen haara, niin sanottu Korkeakosken haara. Huomasin, että takanamme oleva poliisiauto kääntyi risteyksestä oikealle. Poliisit kai ymmärsivät aikamiespoikien huumorin karuksi. Kello oli vasta vähäni yli yksitoista.

- Ei mennä ihan vielä publiin. Jouko sanoi yllättäen.

- No miksei? Tuomo kysyi.

- On aikaista, eikä olisi oikein rahaakaan juoda kunnolla. Jouko sanoi.

- No, mitäs myö sitten tehdään viina alkaa uhkaavasti loppua?

Tuomo oli syystä huolissaan, mutta arvelin, että alkoholin puute olisi pian korjattu. Huomasin noin 100 metriä meidän edessämme nuorten aikuisten, noin 12-15 vuotiaiden, juopottelevan.

Huomasin, että heillä oli viinaa aika reilusti mukanaan. Sanoin Joukolle, että tarvitsisin hänen apuaan varastojen täydennyksessä. Kari ja Tuomo eivät alentuisi siihen, mitä minä ja Jouko teimme rutiinilla. Jätimme heidät sivummalle ja lähestyimme nuoria, jotka hämmentyivät nähdessään meidän tulevan heitä kohti.

- Eikös teidän pitäisi olla kotona nukkumassa tähän aikaan illasta? Kysyin.

- Vittuako se siulle kuuluu mitä myö tehdään. Sain tylyn vastauksen nuorelta tytöltä.

Jouko tuli minun takaantani niin, etteivät nuoret olleet nähneet minkälainen Joukon ulkoasu oli. Jouko oli juuri tapellut, joten naama oli ruvella ja paita veressä. Takki oli annettu Karille, koska Jouko halusi tehdä mahdollisimman säväyttävän esityksen ja uskon hänen onnistuneen siinä.

- Kyllä se meille kuuluu. Koska vanhempien ihmisten tulee huolehtia nuoremmista. Teillä on aivan liikaa viinaa ja saatatte saada alkoholimyrkytyksen ja kuolla tänne. Joten nyt vitun nopeasti kotiin, ennen kuin tulee selkään ja jättäkää viinat siihen tai tulee turpaan ja oikein kunnolla. Jouko sanoi.

En ole nuorten ihmisten pitkään aikaan nähnyt juoksevan niin kovaa kuin miten näiden nuorten näin lähtevän Joukoa pakoon. Toisaalta, jos minä olisin ollut 12-15 vuotias, olisin minäkin luultavasti lähtenyt karkuun, jos Jouko olisi tullut minua vastaan.

Kakarat juoksivat henkensä edestä, mutta yksi heistä kääntyi ja huusi.

- Tää ei jää tähän. Mie tiedän ketä työ ootte ja miun veli tulee kostamaan tämän.

Pikkuskidi ei huutanut kuitenkaan kauempaa, koska Jouko lähti sen perään, saamatta nappulaa kuitenkaan kiinni. Kun tilanne oli hivenen rauhoittunut, Tuomo ja Kari tulivat kauempaa. Tuomo virnuili meille. Jouko oli saapunut hätyyttämästä kersoja.

- Työ olette kyllä Joukon kanssa pieniä eläimiä. Tuomo sanoi.

- Aivan. Jos meitä ei olisi olemassa meidät pitäisi keksiä. Mutta nyt pojat, baari on auki. Sanoin.

- Mitäs on tarjolla? Kari kysyi.

- Pari pulloa omenaviiniä, muutama pullo siideriä ja pari pulloa keskiolutta. Erikoisuutena on lisäksi kolme pulloa Coca Colaa, jotka tuskin pitävät sisällään pelkkää Cokista ja lisäksi on muutamia nappeja, joista minulla ei ole aavistustakaan mitä ne pitävät sisällään eli niihin kannattaa koskea vain omalla vastuulla.

Kari otti oluen ja niin otti Tuomokin. Jouko sen sijaan rohkeasti tarttui Cokispulloon ja joi yhden sellaisen tyhjäksi aika ripeään tahtiin. Olin varma, että jos Joukoa ei pitäisi silmällä, hän saattaisi tarttua illan mittaan myös nappeihin ja ei ollut mitään takeita millainen Jouko oli sekakäyttäjänä.

Kaikki ryyppyreissut eivät Joukonkaan kanssa olleet menneet hyvin, vaikka suurin osa niistä oli ollut hyvinkin hauskoja. Joukokin sai aina silloin tällöin huonoa viinaa. Siis sitä, mikä pistää rähisemään. Kari joi oluen nopeasti ja tarttui sen jälkeen omenaviinipulloon.

- Uskomatonta, että noin nuorilla oli näin isot viinavarastot.
- Joo-o, mihin tämä maailma on oikein menossa... Ei meiän nuoruudessa tollasta ollut. Meidän ikäluokalla on aina ollut korkea moraali. Sanoin.
- Paraskin puhuja. Muistaakseni itse aloitit noiden ikäisenä ryyppäämään.
- Niin tais olla. Muistaakseni mie aloin ryyppäämään Jarin kanssa.

Kari muisti hyvin Jarin.

- Jari oli kyllä kuningashappo.
- Mie muistan nuoruusvuosilta kerran, kun tultiin Kotkasta ja kaikilla oli vauhti päällä, eikä ketään huvittanut mennä nukkumaan, niin Jari varasti jonkun autokatoksesta ikkunapesunestettä, koska viina oli päässyt loppumaan ja sillä oli mukana lihapiirakka, jonka läpi se suodatti sen myrkyn ja joi kanssa. Tuomo sanoi.

Jari oli ollut totaalinen viiden tähden sekopää, joka joi enemmän kuin laki salli ja yleensä hän joi sellaistaikin, mitä laki ei edes sallinut. Jari tosin kaveerasi niiden kavereiden kanssa, jotka tekivät minusta raakaa pilaa ja jotka tuhosivat nuoruuteni, mutta se ei estänyt meidän ystävyystämme. Jari oli ollut enemmän minun kaverini, mutta hän oli ollut myös Tuomon, Karin ja minun mukana ensimmäisissä dokauksissa yläasteella.

- Meidänkin luokalla oli yksi Jari ja se oli tul..... Jouko yritti sanoa.
- Vai niin, Jouko. Mutta jätkät, eiköhän lähdetä. Kello alkaa olla jo sen verran. Sanoin.

En jaksanut kuunnella Joukon jorinoita, vaan päätin, että oluet juotuamme painuisimme Karhulaan. Olimme rantatiellä, Karhulan huvivenealueella ja siitä piti kävellä Karhulan sillalle, jonka takaa näkyi Eagle-talo.

Rakennus oli sinisestä lasista tehty pilvenpiirtäjä, jonka paikka oli jossain muualla kuin Karhulassa, kuten vaikkapa Dallasissa. Kotkan kaupungin isien ylisuuren kunniahimon takia se oli kuitenkin päätynyt tänne.

Kotka tarvitsi minun mielestäni juuri vastaavanlaisia osaamiskeskuksia. Uusia teknologiayhtiöitä tai yhtiöitä, jotka tuovat tietotaitoa ja osaamista Kotkaan tai Karhulaan.

Tällä hetkellähän Kotka on suomen brezneviläisin kaupunki, joten olisi aika, että Kotkakin saapuisi 2000-luvulle. Toistaiseksi se on vielä jämähtänyt vahvasti Neuvostoliitolta tuoksuavalle 70-luvulle.

Kunnanisiä ei saa arvostella, vaikka ne ajaisivat kännissä tai tekisivät muita

vastaavanlaisia hölmöilyjä, eikä mitään johtotason päätöksiä saa koskaan kyseenalaistaa. Pitää vaan luottaa savupiipputeollisuuteen, Stevecoon sekä satamaan täysin sokeasti ilman arvostelua.

Ei saisi edes puhua siitä, että savupiipputeollisuus sammuttaa piippunsa Kotkassa, josta satamat ovat riippuvaisia sekä tietenkin Steveco, joka on ollut liian kauan monopolina ahtauksessa, eikä kestä yhtään tervettä kilpailua.

Kotka oli sisäänpäin lämmennyt talousalue, jossa sopimukset tavattiin tehdä saunassa. Niinpä ei ollut ihme, että se tuli jälkijunassa myös kehityksen suhteen. Ainakin toistaiseksi tuntui siltä, että kotkalaisen voi Kotkasta pelastaa ainoastaan kuolema tai lottovoitto ja koska Kotka on mitä se on, hyvällä lykyllä kumpikaan ei ehdi ajoissa pelastamaan henkisesti pystyynkuolemiselta Siwan kassajonoon.

Olimme enää metrin päässä Sam'sin baarin ovesta ja päätimme ottaa huikkaa, ennen kuin menisimme sisään viimeisestä varastamastamme viinipullostä. Sam's Pub oli siitä hyvä paikka, että siellä oli tultu istuttua aika kauan ja se tarkoitti, että meidät tunnettiin.

Koska meidät tunnettiin, me saimme mennä huonommassa kunnossa kuin täysin ventovieraat. Se etu oli siinä, että oli kanta-asiakas. Sam's Pub oli ehdottomasti paras baari Karhulassa, vaikka sillä ei edes ollut A-oikeuksia.

Tietysti muitakin baareja oli, kuten Pikamokka, Mesikämmen, Karhuravintola - joka oli entinen legendaarinen Karvahattu - sekä Kirsikkapuisto. Olihan tietysti pizzerioita, joista sai olutta, mutta keskityn nyt vain ravintoloihin, joihin mentiin vetämään perseet olalle ja niistä Sam's oli paras kaikista. Menin rohkeasti tiskille, jossa isäntä meitä ystävällisesti tervehti.

- Mitäs jätkät?

- No, eipä kummempaa. Sitä samaa. Vastasin.

- Mitäs noille kahdelle kaverille on sattunut?

Baarimestari osoitti sormellaan Joukoa ja Karia. He olivat hivenen siistiytyneet, ennen kuin olimme menneet sisään, mutta molemmista näkyi tappelun arvet ja Joukolla oli verta vaatteissaankin. Jouko oli kieltämättä pelottava ilmeyst.

- Oli vähän ongelmia matkalla. Sanoin.

- Mutta nyt ei ole mitään ongelmia? Baarimestari kysyi.

- Ei tietenkään. Ei myö tänne tappelemaa tultu. Kari sanoi.

- Ja tiedäthän sinä miut. Jouko sanoi.

Baarimestari katsoi Joukoa ja Kari pitkään, mutta koska me emme olleet aiheuttaneet ongelmia, hän uskoi, että me emme toisi ongelmia nytkään ja kysyikin.

- Tavalliset?

- Joo, neljä Valkopopovitchiä, tai sinnepäin. No sitä tuttua tsekkimyrkkyä. Kari sanoi. Saatuamme neljä tuoppia tuota vallan mainiota tsekkiolutta, joka pärjää vallan mainiosti Pilsner Urguelille ja Budovar Budowskille, tsekkasimme paikan siitä minkälainen lihatarjonta talossa oli. Se oli hyvä.

Pitkä säärisiä minihameissa olevia nuoria naisia, joiden katse teki selväksi, ettei meillä - ja nyt tarkoitan Joukoa ja minua - olisi mitään saumaa päästä pukille.

Karilla ja Tuomolla sen sijaan näytti olevan mahdollisuuksia, kunhan he ensin heivaisivat meidät Joukon kanssa helvettiin.

Päätimme kuitenkin olla vielä ryhmässä ja otimme ensimmäisen pöydän oven ja pokeriautomaatin vierestä, jota minä pidin kantapaikkanani. Kun minusta tulisi sikarikas ja kuuluisa, nimeni ja kasvokuvani koristaisivat tuon pöydän yläpuolella olevasta seinästä.

Tai näin minä ainakin fantasioin. Menin hakkamaan pokeriautomaattia ja otin toisen tuopin. Tuoppi suorastaan juoksi kurkustani alas ja otin seuraavan oluen ja sitä seuraavan.

Maailma muuttui pyöriväksi ja usvaiseksi. Jotenkin tajusin Karin ja Tuomon ottavan etäisyyttä minuun ja Joukoa ei näkynyt missään. Sen jälkeen menin ulos, koska tunsin suurta vihaa koko maailmaa kohtaa ja olisin halunnut tuhota kaiken kauniin ja hauraan ja seuraavaksi minä aion teh..... Kaikki alkoi pimetä.

20. LUKU - KOLMANNEN ASTEEN YHTEYS

Erkki osasi olla todella sääliittävä ja rasittava pelle, joka häpäisi sählätessään myös kaveripiirinsä. Hän oli kaatanut juuri ostamastaan tuopista puolet takilleen ja puolet lattialle ja kaveri horjui edestakaisin pokeriautomaatin luona.

Hän oli aivan kännissä ja sain tosiaan hillitä itseäni, etten olisi mennyt ja lyönyt rakasta ystävääni. Kaveri on kaveri, totta kai, eikä kaveria jätetä, mutta kun katsoin kuinka Erkki pyöri ja hyöri humalassa vailla mitään järkeä, en voinut kuin halveksia ystävääni.

Huomasin, että myös valtaosa pubin väestöstä nauroi Erkin tunaroinnille. Äkkiä Erkki lähti ulos sanomatta yhtään mitään kenellekään. Se oli hyvä se. Minä ainakaan en lähtisi kaverin perään. Vielä kun Joukon saisi heivattua helvettiin, niin sitten voisi lähteä Karin kanssa kohti Karhua.

Tänään oli juhlapäivä Ahlstromille pääsyn kunniaksi, enkä olisi halunnut juhlia sitä Joukon ja Erkin kanssa. En edes ollut puhunut siitä heille. Tuskin se heitä edes kiinnostaisi. Mieluiten sitä juhliisi panemalla Liisaa, vaikka ämmän kuunteleminen kävikin työstä. No, niillä korteilla pelataan, mitä on. Jouko katsoi minuun.

- Hei, minne työ lähditte Ekasta?

- Sulle tuli vaikeuksia vartijoiden taholta, niin ei arvattu jäädä odottelemaan. Vastasin hänelle.

- Se oli väärinkäsitys. Olisitte työ voineet odottaa. Jouko sanoi.

- Jouko ei millään pahalla, mutta ei oltais voitu. Sanoin.

- Miten niin?

- Sie yritit iskeä alaikäisiä tyttöjä.

- Joo, ne oli jotain 12-vuotiaita ja se on sairasta. Kari sanoi.

- Mutta mie luulin, että ne oli täysikäisiä ja kuten sanoin, se oli valitettava väärinkäsitys.

- No, olkoon. Sanoin ja tiesin, että Joukokin oli tiennyt, että tytöt eivät olleet lähelläkään täysi-ikäisyyttä, mutta minua ei huvittanut ruveta jaarittelemaan täysin turhasta asiasta täysin turhan ihmisen kanssa.

- Minne työ aiotte tämän jälkeen mennä? Jouko kysyi.

- Eikös myö mennä Karhuun vai mitä mieltä Kari on. Sanoin.

- Karhu kuulostaa hyvältä. Kari vastasi.

- Sinne on vain sisäänpääsymaksu. Se on ainoa sen paikan miinuspuoli. Jouko sanoi.
- Myö kuollaan kuitenkin joku päivä, eikä myö saada hilloja mukaan, niin miksei niitä voisi käyttää täällä? Vastasin ja toivoin, että rahan puute karistaisi Joukon seurastamme.
- Niin tietenkin, mutta kun miulla ei oikein ole hilloa. Vastasi Jouko.
- No, eipä tietenkään, saatanan luuseri. Eihän sitä rahaa ole, jos ei käy töissä. Ajattelin.

Sanoin jotain rohkaisevaa ja vilkaisin vielä olisiko joku mimmi ollut paikalla, jonka olisi voinut pokata. No, eipä näkynyt. Erkin ja Joukon seura karisti aina naiset ympäristöstä. Tullessa tarjonta oli ollut hyvä, mutta se oli pikkuhiljaa kadonnut jonnekin.

Juodessani tuoppiani loppuun aloin tuntea vieroituksen virtsan tuoksun. Katsoin Joukoa. Huomasin, että hänen lahkeestaan valui virtsaa, kun kaveri oli kussut housuunsa. En viitsinyt kuitenkaan Joukolle sanoa mitään, mutta kaverista piti päästä eroon, jotta tämän päivän sargausmahdollisuudet olisivat optimaaliset.

Jouko lähti kävelemään vessan suuntaan ja hänen lahkeestaan valui kusta edelleen. Muu Sam'sin porukka osoitti Joukoa ja nauroi tälle. Kaveri oli vain niin juovuksissa, ettei tajunnut sitä. Olin varma, että kaverin todellisuus oli kadonnut juodun Cokispullon ansiosta. Se oli ollut kaverille myrkkyä.

- Nyt heivataan toi runkkari helvettiin. Sanoin Karille.
- Veit sanat taskustani, veli hyvä.

Nousimme pöydästä lähteäksemme ja katsoin Joukon perään. Baarimestari meni juttelemaan Joukon kanssa, joka ei näköjään ollut itsekään tajunnut kusseensa housuunsa.

Sam's oli sentään kantakapakka, joten jos Jouko tekisi sen, etten enää ikinä voisi mennä Sam'siin, minä tappaisin Joukon. Painuimme ovesta ulos ja lämmin syksytuuli osui kasvoihini. Erkkiä ei näkynyt missään. Joskus hän oli sammunut Sam'sin ulko-oven lähetyville, mutta nyt kaverista ei näkynyt vilaustakaan.

Nousimme portaat ylös ja lähdimme Karhu-ravintolan suuntaan, joka on noin 500 metrin päässä Sam'sista torin suunnalla.

- Vittu, mikä luuseri Jouko onkaan.
- Älä muuta sano. Tekisi mieli antaa monoa sille mololle. Vastasin.
- Äläs. Muuten miten Liisan kanssa menee nyt?
- Oon pitänyt etäisyyttä.

- Minkä ihmeen takia?
- Mie en kestä kuunnella sitä.
- No, kai sen kestää, jos panot on luvassa?
- Tietäisitpä millainen lehmä on kyseessä. Muuten, pääsin Ahstromille töihin.
- Vitun hyvä juttu. Tuleeko paljonkin lisää liksaa?
- No, tuleehan sitäkin. Ei paljon, mutta siellä kuulemma yleneminen on ripeämpää kuin Stora Ensolla.
- No, se on hyvä kuulla. Mie taidan vaan pysyä tullissa.
- Joo, mutta sullehan on tulossa ylennys.
- Mie olen seuraava ylennettävä Kotkan tullissa.

Kari sanoi ja hymyili maireasti. Ennen kuin oikein huomasiinkaan, olimme saapuneet Karhun ovelle. Maksoimme sisäänpääsymaksun plus narikan, jotta pääsisimme ostamaan ravintolasta olutta. Järjestely tuntui ahneelta, mutta toisaalta se piti ravintolasta Joukon tapaiset häviäjät poissa. Ensin menimme ravintolan katutasossa olevaan yökerhoon, joka kantoi nimeä Bana Club.

Se oli viihtyisä paikka nykyään, mutta ennen muinoin, silloin kun itse vielä konttasin, oli sama paikka kantanut nimeä Karvahattu. Se oli ollut legendaarinen baari kaikilla maailman negatiivisuuden mittareilla laskettuna.

Karvahattu oli ollut kaikkien räkälöiden äiti, jossa turpaan saaminen oli ollut enemmän paikan tapa kuin se, että kaveri olisi itse ollut asiassa vastuussa, mutta onneksi se ei ollut räkälä enää. Nykyään se oli hyvin viihtyisä paikka ja Karhulan mittakaavassa se vastasi Hiltonia.

Menimme Banan baarin tiskille ja otimme molemmat kylmät huurteiset. Kumma miten olut tuntui paremmalta, kun joutui maksamaan siitä, että pääsi maksamaan oluesta.

Katsoin paikan lihatarjonnan ja kyllähän nuorta tyttöä oli liikenteessä, juuri ja juuri täysi-ikäisiä ja mikäs sen parempaa. Olin päässyt nuoren lihan makuun ja halusin pitää tuosta tunteesta kiinni niin kauan kuin se olisi mahdollista.

Minäkin vanhenisin ja kun vanhenee, saaminen vähenee ja se taas vie elinilon ja sen takia sitä oikeastaan vain toivoo kuolemaa, mutta minä en ollut vielä kuollut - ei, minä olin elossa ja viriili.

- Aika hyvä mimmitarjonta vai mitä? Sanoin Karille.
- On tosiaan. Ollaankohan myö liian kännissä yrittämään noita pimuja?
- Ai noita tuolla nurkassa? Katsoin nurkkapöytää, jota Kari oli äsken osoittanut.
- Just niitä.

Katsoin tarkemmin nurkkapöydässä olevia nuoria tyttöjä ja tajusin yhden niistä olevan Liisan. Liisa oli yrittänyt ottaa minuun yhteyttä ja hän oli nyt siinä uskossa, että me seurustelimme. Minulle kyseessä oli ollut pelkkä pano, enkä halunnut hänestä yhtään enempää.

Seksi sopi minulle loistavasti, mutta minulla oli paha aavistus siitä, että Liisa haluaisi, että minä alkaisin leikkiä kotia tai perhettä. Se ei tulisi kysymykseen, ei vielä pitkään aikaan. Halusin olla elossa, enkä vankilassa. Liisa huomasi minut ja vilkutti minulle. Karikin huomasi sen.

- Tunnet sie ton hyvän näköisen nuoren vosun?
- Se on Liisa. Sanoin.
- Sekö, jota sie tuuppasit viikolla?
- Sama mimmi. Hei, se lähestyy. Ei enää sanaakaan.
- Ei tietenkään. Kaverin saumaa ei ryssitä.

Liisa lähestyi minua. Hymyilin hänelle kauniisti. Jumalauta, että hän oli kaunis. Minulla alkoi melkein seisoa, mutta pakotin ajatukset pois pahoista asioista.

- Hei, Tuomo. Liisa sanoi.
- Hei, tää on mun kaveri Kari. Vastasin.
- Hei, Kari.

Kari tervehti kohteliaasti ja sanoi käyvänsä saniteettitiloissa, mikä tarkoitti sitä, että hän antoi minulle työrauhan.

- Tuomo, miksi sie olet vältellyt mua?
- Miten niin vältellyt?
- Et ole vastannut mun soittoihin, vaikka mie olen varma, että sun puhelin on päällä.

- Mie en ole vältellyt sua, mun vastaaja sekä kännykkä on rikki.

- Vai on muka?

- On, vastaaja ei toimi ja mitä kännykkään tulee, niin mie olen vastannut sun puhelimeesi, mutta se ei ole laskenut mun ääntä läpi. Mie kävin tänään ostamassa uuden puhelimen.

- Ettet puhuisi paskaa?

- Miksi puhuisin? Mulla ei ole mitään syytä olla tapaamatta sinua. Itse asiassa mun on pitänyt ottaa yhteyttä sinuun. Sanoin.

- No, miksi et oo ottanut?

- Kuten sanoin, puhelimen kanssa on ollut ongelmia, eikä töissä ole tavattu, kun Imatra pitää mua tiukalla ja koko ajan on valtava kiire ja...

- No, miksi et oo tullut käymään.

- Sun isäsi takia. Mie en halua joutua vaikeuksiin töissä. Onko sulla aavistustakaan siitä kuinka paljon mie tykkään olla Stora Ensolla töissä?

- No, kai mun pitää uskoa sua.

- Totta kai pitää. Mulla ei ole mitään syytä valehdella siulle. Sanoin ja kosketin Liisan poskea pehmeästi.

Paskanjauhantani taisi mennä läpi, sillä Liisa halasi minua. Liisa pyysi minua ja Karia liittymään pöytänsä. Kari tosin oli miestenhuoneessa, mutta kyllä hän varmaan osaisi tulla tyttöjen pöytään, kun viitteloisin hänet.

Olimme siirtymässä Liisan pöytään, kun tiskille tuli humalassa oleva kaveri, joka hoki hiljaa itsekseen: ”Mie en ole pedofiili.” Tein sormestani pistoolin ja osoitin kaverin päätä. Liisa naurahti, eikä kaveri tajunnut, että hänestä tehtiin pilaa.

- Musta on niin ihana seurustella sun kanssasi. Liisa sanoi.

Tässä sitä taas menttiin. Minulla oli nainen, jota halusin vain naida, enkä kuunnella. En voinut murskata Liisan unelmia, vaikka olisin niin mielelläni tehnyt, koska Liisan isä oli pomoni työpaikassa, jota vihasin.

Kaikki tulisi vielä muuttumaan, kyllä vain. Kolmen kuukauden päästä siirtyisin Ahlstromille, eikä minun tarvitsisi piitata Liisasta, Juvosesta, eikä koko vitun Stora Ensosta, mutta ennen sitä piti nöyrän olla köyhä vai meniköhän se toisinpäin?

Ihme kyllä, vaikka Liisa puhui seurustelusta avoimesti, Juvonen ei vielä tiennyt meistä.

Liisan pöytäseurassa oli kolme muutakin todella hyvännäköistä nuorta tyttöjä, jotka kaikki olivat juuri päättäneet lukion ja etsivät itseään ja paikkaansa maailmassa. Ja minä jos kuka osasin käyttää hyväkseni nuorten tyttöjen hämmennystä. Tosin tuheroa oli niin paljon, että kyllä sitä varmaan Karillekin riittäisi.

- Tytöt, tässä on mun poikaystäväni. Liisa sanoi.

- Hei, Tuomo. Tytöt sanoivat kuorossa.

- Hei, tytöt. Sain ja aloin riisumaan Liisan tyttökavereita mielessäni. Laitoin heitä myös akrobaattisesti näyttäviin asentoihin toistensa päälle.

21. LUKU - 10 THINGS I HATE ABOUT YOU

- Kusi, voisit tulla. Voisit tulla jo. Lauleskelin hiljaa vessassa.

En tiedä miksi, mutta kun minulla oli pidätysvaivoja, jotka saattoivat olla kiusallisiakin, laulun pätkä helpotti kusemistani. Tietenkään kusilaarilla, jossa oli muitakin äijiä, tätä ei voinut harjoittaa, mutta yksityiskopissa lurittelu helpotti kusemistä.

Tulin vessasta ulos. Tuomoa ei näkynyt missään. Äkkiä huomasin nurkkapyödessä neljän tytön seurueen ja Tuomon, joka alkoi viittelöidä minua sinne päin. Tästä perjantaista taisikin tulla paras pitkiin aikoihin.

Lähdin kävelemään kohti nurkkapyötä, kun edessäni olevassa baarijakkarassa selin oleva yksinäinen kaveri nousi ja oli kaataa minut. Kaveri ei ollut istunut siinä, kun olin mennyt vessaan. Hänessä kieltämättä oli jotain tutun tuntuista.

- Kato etees, vitun juntti! Sanoin.

- Sori sori... Kari, mitä sie täällä teet? Kilpeläinen sanoi yllättyneenä.

- Outo kysymys, Kilpeläinen. Karhu on mun kantapaikkoja, mutta mitä vittua sinä täällä teet?

- Istu, niin mie kerron.

Kilpeläinen pyysi minua istumaan baarin vieressä olevaan tyhjään pyötyä. Näytin Tuomolle, että minulla menisi hetki. Tosiaan kiinnostikin kuunnella Kilpeläistä, kun Tuomon pyötyä oli nuorta tussua tulvillaan.

No jotenkin tuntui, että minulla oli moraalinen velvollisuus kuunnella Kilpeläistä, vaikka en siitä pitänyt.

- Siekin kai tiedät, että joku laittoi lapsipornoa mun kansiooni ja nyt kaikki pitää mua sairaana pedofiilinä. Kilpeläinen sanoi.

- Väität sie, että joku teki sen tarkoituksella?

- Väitän, väitän. Mie en ole pedofiili!

- Et tietenkään, mutta mulla olisi vähän menoja ja...

Yritin vedota, että minulla oli kaveri, joka odotti minua, mutta Kilpeläinen ei uskonut ja hän halusi välttämättä kertoa kuinka päin helvettiä hänen elämänsä menee. Se taas ei olisi voinut minua vähempää kiinnostaa, vaikka olinkin osasyllinen hänen ahdinkoonsa.

Yritin niin kovasti päästä pöydästä pois, ettei Kilpeläinen voinut muuta kuin tilata

muutaman tuopin, jotta olisi saanut minut pidettyä pöydässään.

- Jumalauta, mikä viikko! Ensin joku vetää vauhtiviirut mun uuteen autoon ja sen jälkeen joku kateellinen laittaa lapsipornoa mun kansiooni juuri silloin, kun mie olen esittelemässä organisaatiouudistusta pomolle.

- Onko sulla aavistustakaan kuka se voisi olla? Kysyin.

- Kyllä mie osaan arvata kuka siitä on vastuussa. Kilpeläinen sanoi ja katsoi minua silmiin. Olin melko varma, että kohta menisi ottelun puolelle.

- No kuka? Kysyin kuitenkin ja yritin ottaa viattoman ilmeen kasvoilleni.

- Saatana, liikkuvat. Se oli joku liikkuvista. Ne oli kaikkein kateellisempia siitä, että mulla oli hyvät välit Mikkosen kanssa.

- Voiskohan se olla vaikkapa Nieminen?

- No, niinpä tietysti! Se se varmaan on. Nieminen yrittää näyttää ystävää, mutta viattomasta ulkokuorestaan huolimatta se jätkä osaa perseennuoleminen ja selkään puukottamisen.

- Sie et vielä kertonut miksi sie olet Karhulassa, etkä kotkansaarella. Kysyin ja halusin tosiaan päästä pois Kilpeläisen pöydästä.

- No, Kotkassa on aika paljon tuttuja ja työkaverit käy samoissa paikoissa, joissa miekin käyn.

- Niin, mitä sitten?

- No, sen kansion takia mun maine on mennyt kotkalaisissa baareissa ja jotkut jätkä on jopa uhannut tappaa mut tai ainakin sellaisia viestejä on mun vastaaja ja sähköposti väärällä.

- Mitä sie aioit tehdä?

- No, mitä mie muka voin? Mua jopa yritetään savustaa töistä ulos.

- Ei kai ne siihen pysty.

- Mulle on annettu ymmärtää, että eteneminen on Kotkassa mun kohdalta ohi ja että olisi kaikkien edun mukaista, jos mie hakisin siirtoa jonnekin muualle. Mikkonen sanoi, että mitä kauemmas mie haen sitä paremmat suositukset se kirjoittaa.

- Mutta saat sie kuitenkin jatkaa tullin hommissa?

- Toistaiseksi, mutta mulle on annettu ymmärtää, että mun olisi viisampaa siirtyä Vaalimaalle ensi viikon aikana.

Vaalimaan raja-asema poti kovasti miehistöpulaa, koska paikka sijaitsee susirajan takana, jossa ei ole oikein mitään. Niinpä kukaan ei oikein halua vakituisesti olla töissä siellä ja nekin, jotka ovat, haluavat siirtoa muualle, kuten Haminan tai Kotkan tulleihin.

Koska miehistöpula on valtava ja siirtoja haetaan enemmän kuin on hakijoita, joutuu Vaalimaan tulli ottamaan ne ketkä se saa. Niinpä Vaalimaa katsoisi myös Kilpeläisen pedofiilisyytteet läpi sormien, että saisi lisää työvoimaa vahtimaan isienmaamme rajoja.

- Ai, että Vaalimaalle.

- No, eipä mulla oikein ole vaihtoehtoja. Mua tuskin tullaan ihan heti vakinaistamaan tulliin Kotkassa ja jos mie haluan jatkaa tullissa, niin Vaalimaa tuntuu ainoalta vaihtoehdolta. Mutta se musta ja tullista, entäs sinä?

- No, mitä musta?

- Seurusteletko?

- En.

- No, etpä tietenkään. Naama ruvella ja kaikkea. Kilpeläinen sanoi ja naurahti.

Jumalauta, että minun olisi tehnyt mieli lyödä Kilpeläistä, mutta maltoin mieleni. Kaveria syytettiin pedofiiliksi ja hänen uransa oli ohi. Silti hän sai ihmeellisiä fiilareita, kun pääsi tyyttämään minua. Huomasin, että Tuomo lähestyi meidän pöytäämme.

- Jumalauta Kari, minne sie jäit kuppaamaan? Tytöt odottaa. Tuomo sanoi.

Kilpeläinen katsoi Tuomoa ja sitten minua epäuskoisena.

- Kuulut sie tohon nurkkapöydän seurueeseen? Kysyi Kilpeläinen.

Hänkin oli laittanut nuorten hyvännäköisten tyttöjen seurueen merkille niin kuin kaikki Baanaan tulevat miehet tekivät. Minä kuuluin niihin harvoihin ja valittuihin, jotka pääsisivät herkkupöytään.

- Kuulun. Sanoin.

Kilpeläinen nielaisi ja nousi pöydästä. Hän meni baaritiskille ja tilasi oluen. Huomasin hänen unohtaneen lompakkonsa pöytään. Tuomo katsoi minuun, mutta ei sanonut mitään, kun salamannopeasti otin Kilpeläisen lompakon ja otin sieltä pari kahdenkymmenen euron seteliä ja vinkkasin Tuomolle silmää. Ehdin laittaa rahat taskuuni, eikä kukaan huomannut, mitä olin tehnyt. Äkkiä Kilpeläinen kääntyi ja näki minut hänen

lompakkonsa kädessään.

- Kilpeläinen, sie unohdit lompakkosi. Sanoin.

- Ai, kiitti paljon, Kari.

Kaveri oli niin kännissä, ettei takuulla tajuaisi paljonko hän oli rahaa käyttänyt. Tuomo ei lavertelisi. Kuulin, kun Liisa huusi Tuomolle, että tämä voisi tarjota heille drinkit.

- Anna olla, Tuomo. Minä tarjoan. Sanoin.

Otin lompakkoni ja pyysin tarjoilijan tuomaan kuusi Tequila Sunrisea nurkkapöytään. Hyvää hyvyyttäni tarjosin yhden paukun Kilpeläiselle, joka ihmetteli, että minä mahdoin olla varoissani.

Hyvähän minun oli maksaa paukut omista rahoistani, kun toisessa taskussani oli 40 euroa ja niiden arvoa nosti vielä se, että ne oli varastettu Kilpeläiseltä. Kilpeläinen jäi juomaan yksin paukkuaan, kun Tuomo ja minä lähdimme kohti nurkkapöytää ja sen hemaisevia teinityttöjä.

Hän olisi varmaan toivonut, että minä olisin pyytänyt häntä liittymään nurkkapöytään, mutta en halunnut mokomaa häviäjää seuraani. Pitkästä aikaa minulla oli menestyjän fiilarit ja se tuntui helvetin hyvältä.

- Aika törkeästi tehty, Kari. Tuomo sanoi.

- Niin oli. Toi oli muuten Kilpeläinen.

- No, siinä tapauksessa sie teit oikein. Sullehan alkaa tulla pahoja tapoja.

- Onko se pahasta?

- Ei ole. Mie en ole ollut ikinä susta näin ylpeä.

Menimme pöytään ja Liisa esitteli tytöt minulle. Tuomo oli jo ehtinyt kertoa minusta. Hän oli puhunut täyttä paskaa minusta, mutta hyvään tyyliin. Tuomo oli kertonut, että minä olin isokiho Kotkan tullissa ja että käytännössä olin kuin huumepoliisi ja että harrastin kungfua.

Tuomo oli hivenen ylikehunut minua ja näinhän se kaveri porukassa menee, että naisten iskemiseen kaikki keinot ovat sallittuja. Tarjoilija toi paukut pöytään ja tytöt olivat otettuja että jollain oli varaa tarjota hintavia paukkuja.

Yksi tytöistä, Sari nimeltään, oli hukannut korvakorunsa ja oli suhteellisen paniikissa, ettei löytäisi sitä. Korvakoru oli kuulemma rahallisesti kallis ja tunnearvoltaan korvaamaton.

Sari oli hivenen paniikissa, niin kuin naiset aina ovat - oli syytä tai ei - kun vastaavaa tapahtui. Tuomo katseli kaikkialta ja huomasin hänen käyttävän tilaisuutta hyväkseen. Hän katseli tyttöjen sääriä ja aina "vahingossa" hipaisi niitä, kun oli löytävinään korvakorun. Huomasin jonkin kimaltelevan olevan lattiassa ja nostin sen ylös. Se oli kadonnut korvakoru.

- Tää varmaan kuuluu sulle. Sanoin Sarille.

- Voi kiitos. Toi on mulle tosi kallisarvoinen.

Sari oli hyvännäköinen, isorintainen teinityttö. Hän halasi minua, kun olin löytänyt hänen korvakorunsa. Sivusilmällä huomasin Kilpeläisen nielaisevan uudestaan baaritiskillä ja sieltä hän meni alistuneesti istumaan omaan pöytänsä.

Tämä oli ehdottomasti parhaimpia perjantai-iltoja mitä minulla oli koskaan ollut. Voi olla, etten pääsisi näiden tyttöjen ja erityisesti Sarin kanssa tämän pidemmälle, mutta olin todelle niitannut Kilpeläisen.

Hän oli aina pitänyt minua häviäjänä ja silti minä olin tuhonnut hänen uransa, autonsa ja sen lisäksi todistanut, että minulla meni paremmin kuin hänellä naisrintamalla. Tämä oli todella hyvä perjantai.

- Otetaans meille. Sanoin ja sitten me nostimme maljan. Minulla alkoi seisoa, kun katsoin Sarin isoihin rintoihin. Niihin haluaisin vajota.

22. LUKU - HERÄÄMISIÄ

Ferrari Testarossa kiihtyi 250 kilometrin tuntinopeuteen 1,5 sekunnissa ja annoin sen liittää maantienpinnassa - aivan kuin se olisi yhtä tien kanssa. Ohitin muutaman käytetyn Toyota Corollan ja pian Ferrari kiiti moottoritietä pitkin Helsingin suuntaan kunnes, maisema muuttui Etelä-Eurooppaa muistuttavaksi. Sanoisin, että olimme jossain päin Monacoa.

Meillä tarkoitan minua ja Linda Lampeniusta, joka iästään ja maineestaan huolimatta on saanut aina meikäläiselle punttiin vipinää syistä, joita en itse, eikä kukaan muukaan ymmärrä. Linda laittoi kielen korvaani ja käden reidelleni.

- AARGH! Mitä helvettiä?! Huusin, kun tunsin kielen korvassani.

Todellisuus iski tajuntaani kuin Isto Hiltunen otettuaan alkoholia. Minulla ei ollut Ferraria, minä en ollut Monacossa, eikä Linda Lampeniustakaan näkynyt missään. Naamani edessä oli rottweiler-narttu, joka oli ihmeissään, kun oli minut löytänyt metsiköstä makaamassa.

Pian koiran omistaja saapui ja hänen takanaan oli ryhmä ihmisiä. Minun täytyi hieraista silmiäni kertaalleen. Koiran omistaja oli paikallisia, koska olin hänet jossain nähnytkin, mutta ryhmä hänen takanaan ei näyttänyt paikallisilta. Ryhmä näytti koostuvan japanilaisista turisteista.

Kamerat kävivät ja ikuistivat myllyn, jonka lähettyville olin sammunut, sekä minut. Japanilaiset kuvasivat minuakin useasti ja jouduin jopa laittamaan nimikirjoitukset joihinkin valokuviin.

Näin japanilaiset turistit olivat ikuistaneet 100 %:n suomalaisen juopon. Koiranomistaja virnuili minulle. Taisin olla surkuhupaisa näky, kun nousin ja lähdin löntystelemään pois päin myllyn suunnalta, jonka takana olevaan metsikköön olin sammunut.

Vaikka Kotka onkin ankea teollisuuskaupunki satamineen, sillä on omat valopilkkunsa, jotka kiinnostavat ympäri maailmaa. Suomi tunnetaan monessa maassa, mm. Japanissa arkkitehtuuristaan.

Yksi nähtävyyksistä on Sunilan sellutehdas ja etenkin sen lähistöllä olevat valkoiset kerrostaloasunnot, jotka ovat Alvar Aallon suunnittelema. Lisäksi Kotkasta löytyy muutamia Ruotsin vallan aikaisia linnoituksia, kuten Kymminlinna ja Kukouri sekä monia vanhan myllyn kaltaisia, parisataa vuotta vanhoja rakennuksia.

Kotkassa käy yllättävän paljon turisteja kuvaamassa ja katsomassa näitä rakennuksia. Ei nyt mitään valtavaa turistivirtaa Kotka koskaan saa, mutta joskus silläkin on tähtihetkensä, jonka se voi jakaa koko maailman kanssa.

Krapula alkoi pukata päälle. Eilinen oli usvaista ja kovin selvää kuvaa tapahtumista oli

vaikea saada. Haistoin ikävyyksiä siitä, mitä olin eilen tehnyt, mutta en pystynyt kohdistamaan, että mitä ikävyyksiä oli matkani varrelle ehkä tulossa.

Krapula alkoi pahentua - ainakin sen perusteella mitä tuli vastaan tulijoihin, jotka välittömästi vaihtoivat tienreunaa, kun minä tulin heitä vastaan. En välittänyt heistä, en välittänyt rikollisuudesta, en välittänyt USA:n keskuspankin koronlaskun merkityksestä Suomen pörssimarkkinoilla. Ainoa lause, joka päässäni toistui ja toistui oli se, että mistä helvetistä minä saisin viinaa.

Mylly, jonka viereen olin sammunut, oli lähellä Citymarkettia ja Anttilaa ja siitä 500 metriä, niin olisi päässyt Sokokseen, missä sijaitsi Alko. Tosin en uskonut, että minulle olisi nykyisissä oloiloissani annettu edes Alkon hinnastoa.

Niinpä päätin hipsiä kotiinpäin, kunnes tajusin, että matkan varrellahan on Punainen härkä niminen ravintola. Paikalla sijaitsi ennen Hovilan sivukirjasto, mutta kunta - suuressa viisaudessaan - sulki sen. Niinpä sen tilalle tuli ravintola.

Tiesin, että sisäänpääsy voisi meikäläiselle olla vaikeaa. Toisaalta oli lauantai ja aamupäivä, eikä Karhula ole kenellekään mikään kultakaivos, on ala sitten mikä tahansa.

Yrittäjät joutuvat ottamaan ne kolikot sieltä mistä ne saavat. Kolikoita oli taskussani jonkin verran, itse asiassa yllättävän paljonkin. Minulla ei ollut aavistustakaan oliko eilinen Karhulan reissu tuonut enemmän rahaa vai vienyt.

Yleensä baariin päästyäni hyökkäsin RAY:n automaateille ja hakkasin niihin kaikki liikenevät kolikkoni. Joskus ryyppyreissu toi enemmän rahaa kuin vei. Laitoin kolikot nyrkkiin ja painuin sisälle. Baarimikko katsoi minua tuimasti.

- Sulle ei ole mitään asiaa tänne. Ei sen viimekertaisen jälkeen. Hän sanoi.

- Hei, älä nyt viitsi. Sehän oli vahinko. Mie lupaan, että se ei ikinä enää tule toistumaan ja kato, eihän täällä ole muitakaan. Musta ei edes olisi minkäänlaista häiriötä. Vastasin.

- No, olkoon nyt tämän kerran, mutta jos muita asiakkaita tulee sisään, niin sie painut ulos.

- Selvähän tuo on.

Syy, minkä takia baarimikko suhtautui minuun vähintäänkin vihamielisesti, johtui siitä, että viime kerralla, kun olin ollut kyseisessä ravintolassa, en ollut käyttäytynyt korrektisti. Siitä oli aikaa ehkä kuukausi - en ole varma ajasta, eikä sillä itse asiassa ole mitään merkitystä. Olin tuolloin ollut todella sekaisin. Olin juonut jotain kolme päivää ja neljäs oli menossa.

Se oli niitä poikkeustapauksia, jolloin olin jo aloittanut torstaina, eikä sunnuntaina hidastumista ollut näkyvissä. Olin ollut niin sekaisin, että kun tarkoitus oli ollut mennä

vessaan, niin olin mennyt ravintolan eteiseen ja virtsannut sinne.

Tarkoitukseni ei ollut tehdä sitä tarkoituksella. Olin ollut vain niin sekaisin, etten tiennyt missä olin ja mitä tein. Joten ei ollut ihme, etten ollut kovinkaan toivottua asiakaskuntaa kyseiseen ravintolaan.

Baarimikko ojensi minulle tuopin katsoen minua kuitenkin tuimasti. No, ehkä olin ansainnut sen. Minulla oli vielä kaksi euroa jäljellä ja iskin sen pokeriautomaattiin. Kolme kierrosta meni, eikä mitään tullut.

Äkkiä huomasin, että edessäni oli täyskäsi ja rahaa tuli sisään. Korotin välittömästi panostukset maksimiin. Ei onnistunut. Kolme kierrosta meni ja voitot tuntuivat palavan. Sitten, kun olin lähes luopunut toivosta, sain neljä akkaa. Ja kone innostui antamaan minulle rahaa ja muitakin hyviä kortteja.

Ostin vielä toisen tuopin ja pelasin muutaman kierroksen. Nyt se alkoi viedä voittojani. Silti olin vielä selkeästi voitolla. Join tuoppini loppuun ja sen jälkeen lopetin pelaamisen.

Minulla oli yli yhä kaksikymmentä euroa voittoja ja lisäksi oloni oli kohentunut kahdesta tuopista. Lähdin tallustelemaan tyytyväisenä kohti kämpppääni. Lauantaiaamu oli alkanut loistavasti.

23. LUKU - TÄYDELLINEN SOTILAS

RIINGG, RIINGG

- Vittu, tullaan tullaan! Saatana on parempi, ettei oven takana oo ketään Herätkää-lehden myyjää. Huusin.

Avasin oven ja tunsin kuinka eilinen jyskytti takaraivossa. Tuli sittenkin juotua aivan liikaa, taas kerran. Avasin oven ja siellä oli Tuomo.

- Tuomo, mitä helvettiä sie tähän aikaan täällä teet?

- Nyt lähdetään Prismaan. Tuomo sanoi tuohtuneena.

- Prismaan? Minkä helvetin takia?

- Janina Frostell esittelee alusasuja siellä.

- Tuomo, oletko sie juovuksissa?

- No, itse asiassa olen. En ole vielä ehtinyt selvittää eilisestä ja aamulla tuli paranneltua, mutta se on sivuseikka.

- Sie olet kännissä. Sen lisäksi sie tulet herättämään mut ja jauhat ihme paskaa Janina Frostellista. Tää ei tee hyvää meidän ystävätyölle. Sanoin vihaisesti.

Tuomo otti esiin Poijun, joka on paikallinen ilmaisjakelulehti - jopa ihan hyvä sellainen. Huomasin keskiaukeamalla olevan jutun ja mainoksen siitä, että Janina Frostell tosiaanakin oli Kotkassa. Tarkemmin sanottuna Sutelassa, jossa on Prismatavaratalo.

- Jumalauta, sie olit oikeassa! Vittu, nyt myö mennään! Sanoin.

- Miehän sanoin. Sun pitäisi pikkuhiljaa ruveta uskomaan mua sokeasti. Se olisi meidän molempien etujen mukaista. Tuomo sanoi, enkä ollut varma sanoiko hän niin tosissaan vai leikillään.

- Odota hetki. Mie teen itselleni ensin krapularyypyn ja sitten lähdetään. Olethan sie autolla? Kysyin.

- Olen. Hei Kari, tee mullekin paukku. Alkaa taas olo vähän heiketä.

Katsoin hetken Tuomoa. En ollut varma oliko hän taaskaan tosissaan, mutta Tuomo teki kädellään sekoitusliikkeen, joka tarkoitti sitä, että hän halusi paukun, vaikka olikin autolla liikenteessä. No, mikä minä olen kaveria moralisoimaan. Aikuinen ihminen kyllä tietää mitä tekee.

Otimme yhdet paukut ja menimme Tuomon Nissaniin, jolla suunnistimme kohti Prismaa. Tuomo oli juovuksissa, vaikkei hänestä sitä huomannutkaan, mutta minusta sen huomasi. Kasvoni olivat aivan turvoksissa.

En piitannut siitä, että Tuomo ajoi juovuksissa, koska kohta näkisin Janina Frostelin pikkuhousuisillaan.

Janina oli sekä minun, Tuomon, Erkin, Joukon ja puolen Suomen miehien tumpputilastojen ykkönen ja kohta saisin nähdä hänet livenä. Janinasta muistui eilisestä mieleen Sari. Mitä ihmettä oli oikein tapahtunut?

- Muuten, yritinkö mie eilen iskeä isorintaista mimmiä, jonka nimi oli Sari?
- Joo, se oli Liisan kaveri. Tuomo vastasi.
- Mie en varmaan päässyt puikottamaan sitä? Kysyin ja Tuomo meni oudon vaisuksi.
- Musta tuntuu, että on parempi, kun sie unohdat koko jutun. Tuomo sanoi.
- En mie halua unohtaa, vaan mie haluan muistaa mitä eilen tapahtui.
- Jos sie et muista, niin usko ystävä rakas, se on parempi niin.
- Ei, mie haluan tietää ja ystävästäsi sun on pakko kertoa mitä eilen tapahtui.
- No, olet sie aivan varma? Se on vähän noloa.
- Mun on saatava tietää mitä tapahtui ja miksi mie en onnistunut saamaan Saria. Mulla on sellainen hämärä muistikuva, että se kävi jossain vaiheessa kuumana muhun.
- Niin kävi. Se oli kiitollinen, että sie löysit sen korvakorun ja halusi palkita sinut.
- Mitä sitten tapahtui? Kuulostaa tähän asti ihan hyvältä.
- Tyttöillä oli huoneet Karhussa ja te menitte Sarin huoneeseen ja...
- Ja mitä? Et sie voi lopettaa tohon.
- Olet sie nyt aivan varma, että haluat tietää?
- Mie haluan tietää, oli se sitten mitä tahansa. Sanoin.
- No, Sari tuli vähän myöhemmin huoneestaan ulos ja sanoi, että hän on kyllästynyt humalaisiin impotentteihin, jotka sammuvat kesken kaiken.

Tuomon kertoma iski tajuntaani. Niin tosiaan oli käynyt. Sari oli käynyt kuumana

minuun ja olimme menneet hänen huoneeseensa. Hän oli riisunut itsensä ja minä olin tehnyt samoin. Päätin laittaa alkoholin syyksi sen, että homma ei ollut sujunut niin kuin sen olisi pitänyt sujua.

Muistin illan tapahtumat nyt tasan tarkasti. Vaikka Sari oli kuinka imuttanut ja tumputtanut minua, ei pikkuveli ollut herännyt ja sitten kaikki mustuukin. Paitsi, että olin joskus aamuyöllä herännyt hotellihuoneesta, jossa olin yksin ja olin lähtenyt horjumaan käytäviä pitkin, josta minut oli heitetty ulos.

Sen jälkeen olin horjunut kämpilleni ja vetänyt pari paukkua, jotka takasivat sen, että olin lähes unohtanut koko episodin, kunnes minun oli ollut ihan pakko saada se takaisin mieleeni. Tuomo oli ollut oikeassa - en olisi halunnut muistaa sitä.

- Vittu! Nyt mie muistan kaiken.

- Älä välitä. Sellaista sattuu.

- Joo, se oli alkoholin syytä. Muuten, mie muistan hämärästi heränneeni yksin Sarin huoneesta. Tiedät sie minne se mimmi katosi?

- Se iski itselleen naisen.

- Iski naisen? Kysyin hämmentyneenä.

- Niin. Se sano, että sie olit kuulemma viimeinen tuhkamuna hänen sängyssään. Lisäksi se sano olevansa tosi kyllästynyt koko miessukupuoleen ja että nyt riitti.

- Sari oli siis lesbo?

- No, ei ihan niinkään. Sari etsi itseään ja hän heilui kahden vaiheilla.

- Ja?

- Ja sie olit niitti.

- Sie siis väität, että mie tein heteronaisesta lesbon?

- No, sanotaan näin, että Sari heilui heterouden kukkulalla...

- Ja mie työnsin hänet sieltä alas, niinkö?

- Hei, noin sanoit sie, enkä mie.

- No, mites sulla meni, saitko?

- Totta kai, eikä tehnyt edes tiukkaa, vaikka olinkin ihan kännissä.

- Sie joit enemmän kuin mie. Sie et pidä siitä muijasta, jota sie panet. Sie masennat mua.

- Joo, mulla on sellainen tapa. Tuomo sanoi ja naurahti.

Hyvin alkoi lauantai. Olisi ollut mahdollista päästä panolle, mutta olin tyrinyt juomalla liikaa viinaa. Siitä versiosta pidin kiinni, sillä missään nimessä en ollut impotentti. Ja koska en ollut kyennyt, olin tehnyt heteronaisesta lesbon. Tämän pahemmaksi lauantai ei voisi enää muuttua.

Tuomo ajoi yllättävän hyvin Prisman pihaan - ilman, että olisi tullut mitään hämminkiä. En ymmärtänyt miten ihmeessä Tuomo osasi juoda niin, ettei seuraavana päivänä huomannut mitenkään, että hän oli krapulassa tai kännissä.

Tuomon naama ei punoittanut, hänen henkensä ei haissut viinalle, mutta kylläkin Mint-pastilleille. Hänestä ei mitenkään huomannut, että hän oli alkoholin vaikutuksen alainen. Tuomo itsekään ei pitänyt siitä, että hänellä oli alkoholia veressään.

Menimme Prismaan ja se oli aivan täynnä ihmisiä - nuoria miehiä - jotka tungeksivat ja tuuppivat minkä ehtivät, että saisivat nähdä edes vilauksen Janina Frostellista. Tuomo yritti myös mennä lähemmäksi. Mitä enemmän olin kuumassa ja väentungoksessa, sitä enemmän tunsin, että oloni heikkeni.

Aloin voida todella huonosti ja otin etäisyyttä ihmismassaan. Minua oksetti. Huomasin jonkun tiputtaneet hatun lattialle ja nostin sen ylös. Se oli vanhan kunnon Gestapo-hatun näköinen ja ihmettelin, että kuka kumma piti tällaista hattua vielä tällä vuosituhannella.

Olo paheni ja minun oli pakko oksentaa jonnekin. Menin nopeasti sivummalle, aina sovituskoppiin asti ja oksensin hattuun. Sitten alkoi kauhea vihellys ja marketin juontaja kertoi kovaääniseen, että Janina Frostell oli lavalla.

Lähdin heti katsomaan tuota ihanaa ilmestystä - unohtaen tietysti, että minulla oli hattu käsissäni, joka oli täynnä oksennusta. Ennen kuin Näin Janina Frostelin lavalla, huomasin, että edessäni oli vanhempi herrasmies, joka näytti hivenen tutulta.

- Tuo on minun hattuni, nuori mies. Hän sanoi.

Mies otti hatun molemmilla käsillään ja tajusin kyseisen herran olevan Kotkan kaupunginjohtaja. Sekunnin sadasosassa tajusin mitä hatussa oli, mutta en ehtinyt ottaa hattua takaisin tai varoittaa miestä.

Kaupunginjohtaja veti hatun päähänsä ja kaikki oksennus, joka oli hatussa alkoi valua pitkin hänen kasvojaan. Kaikki kääntyivät katsomaan kaupunginjohtajaa ja pian he yhdistivät minut kyseiseen hämminkiin.

Tuli hiljaista ja jopa Janina Frostell katsoi meihin päin. Huomasin Tuomon kauempana katsovan minua vihaisesti. Pian tunsin kuinka kaksi vartijaa tarttui minuun molemmista

olkapäistä.

Vartijat heittivät minut pihalle. Hetken mietittyäni mitä oli tapahtunut, nousin maasta ja menin Tuomon auton lähetyville odottamaan häntä. Tuomo saapui vartin päästä ja hän oli vihaisen näköinen.

- Pystyisitkö sie yhtään käyttäytymään typerämmin? Tuomo sanoi.

- Kyllä kai, jos yrittäisin. Nyt en edes yrittänyt. Vastasin.

- Joukon ja Erkin mie ymmärrän, jos ne tekisi noin. Ne on luusereita, mutta, että sie...

- Hei, myö ollaan Kotkassa.

- Mitä siitä? En ymmärrä asiayhteyttä.

- Kotka on häviäjien kaupunki. Ei me olla sen parempia kuin Erkki tai Jouko ja sitäpaitsi se, että mie sain nolata Kotkan kaupunginjohtajan julkisesti on yksi mun elämäni kohokohtia. Sanoin.

- Hyppää autoon. Sie puhut ihan sekavia. Sie puhut käsittämättömiä, koska sulta alkaa viina haihtua kehosta. Tuomo sanoi.

- Olet oikeassa, kuten aina. Ryyppy tekisi tosiaankin hyvää.

- Niin tekisi. Tuomo sanoi.

Tuomo käynnisti auton ja lähti peruuttamaan. Kuului metallin kirskunaa ja Nissan otti kontaktin vieressä olleeseen Mersuun. Tuomo jatkoi peruuttamista.

- Hupsista. Tuomo sanoi.

- Aiotko sie jäädä odottelemaan omistajaa vai aiotko laittaa yhteystiedot? Kysyin.

- En. Jos kaverilla on varaa ostaa Mersu, on sillä varaa se korjauttaakin. Tuomo sanoi.

- Sinähän sen päätät. Sanoin, eikä minuakaan voinut vähempää kiinnostaa 50 tonnin euron arvoisen Mersun omistaja.

- Toivottavasti se oli kaupunginjohtajan. Sanoin.

24. LUKU - YKSIN KOTONA

Kotiin päästyäni Punaisesta Härästä, otin ensimmäiseksi oluen, jonka jälkeen laitoin temppelini auki. Pistin pyörimään jakson Buffy Vampyyrintappajaa DVD:ltä. Sarja oli tullut myös televisiosta, mutta minulle se ei ollut kelvannut. Omat Buffyni olin hankkinut postimyynnillä Filmifriikistä.

Marketeista näitä versioita oli turha hakea. Buffy oli mielikuvitustyöstäni paras. Kuten sanottu, todellisuus on paskaa, joten sitä pitää paeta viinaan ja elokuvaan. Tämä päti myös naisiin.

Ne harvat kerrat, kun olin seurustellut, olin jo silloin tajunnut, että ainoa toimiva naissuhde minulla on äitiini ja sekin onnistui vain sen takia, että äidillä oli täydellinen kontrolli minuun.

Muut naissuhteeni olivat olleet täyttä kaaottista paskaa, kuten High Fidelityssä. Ensimmäinen tosirakkauteni oli ollut Julia - aikana, jolloin olin ollut alle kymmenen ikäinen ja tallustellut esikoulussa.

Julian kanssa koin ensisuudelmani ja ensimmäisen kerran sydämeni murtui, kun Julia muutti pois Kotkasta, mikä sinänsä on ihan nerokas ratkaisu. Kuten sanottu, olin koulukiusattu ja niinpä koulun tytöt halveksivat minua ja pyörivät vain niiden poikien kanssa, jotka kiusasivat minua.

Nämä tytöt luulivat, että minä uneksin heistä, vaikka he halveksivat minua. He eivät ymmärtäneet, että heidän halveksuntana herätti minussa halveksuntaa heitä kohtaan. He olivat kana-aivoisia luuskia, jotka oli luotu vain panemiseen - olkoonkin, että ulkonäöllisesti he olivat haluttavia.

Nykyään nämä koulun näteimmät tytöt olivat katkeria ämmiä, jotka tulivat liian nuorina äideiksi ja joita heidän aviomiehensä löivät. He tuhosivat aivan liian nopeasti ulkonäkönsä, joka oli heidän ainoa valttinsa maailmassa.

He eivät tajunneet, että hyvännäköiset nuoret tytöt ovat uudistuva luonnonvara. Joka vuosi uusi sato on edellistä parempi ja joka vuosi uusi sato imee paremmin kuin edellinen.

Kun aloin tajuamaan, että jormalla voi tehdä muutakin kuin kusta ja seisokillekin voi tehdä jotain, en ikinä ajatellut runkatessani koulun tyttöjä, vaan yllätys yllätys, tältäkin saralta unelmatytöt saapuivat televisionmaailmasta.

Ensimmäinen virallinen tyttöystäväni taisi olla Mira, joka saapui elämäni ammattikoulun opiskelujen lomassa, eikä minulla ole Mirasta pahaa sanottavaa. Menetin poikuuteni tämän neitosen kanssa ja meillä oli hauskaa puoli vuotta, jonka jälkeen suhde kaatui, kun yksissä amiksen bileissä innostuin paljon rumemman ja lihavamman naisen kanssa makkaran piilottamiseen.

Mira sai minut rysän päältä kiinni. Mira oli kauniimpi ja viisaampi kuin kukaan aikaisemmista tapaamistani tytöistä ja hänen jälkeensääkään ei parempaa tullut.

Voin rehellisesti sanoa, että suhde kaatui siihen, että olin sika, enkä kunnioittanut Miraa sillä arvokkuudella mitä tämä jumalatar olisi ansainnut.

Puolustukseksi voin vain sanoa, että olin sika, koska olen mies ja me miehet olemme sikoja. Se on meillä luonnossa, eikä luonnetta ihan noin vain muuteta. Miran jälkeen oli vuorossa vieläkin lyhyempi seurustelu Marjaanan kanssa.

Alku oli lupaava ja kaikki näytti menevän hyvin, kunnes Marjaana alkoi puhua perheestä, avioliitosta, meidän molempien urakehityksestä, asuntolainasta ja siitä, että minun pitäisi ryhdistäytyä. Minun pitäisi siis aikuistua. Se siitä sitten.

Paras naissuhteeni taitaa kuitenkin olla Inga. Kotkassahan on sijainnut legendaarinen punainen talo, joka juridisesti oli motelli, mutta käytännössä bordelli. Yksillä meripäivillä pidin Ingan kanssa hauskaa puoli tuntia, joka maksoi minulle 300 markkaa silloin, kun markat olivat olemassa, eikä kaikkea hinnoiteltu euroissa.

Se oli ehkä yksi rehellisimmistä suhteista, mitä minulla on ollut naisten kanssa. Inga sanoi mitä halusi ja kertoi, mitä sillä saisi - ei selittelyjä, ei saarnoja, ei turhia unelmia, vaan pelkkää panemista. Ja kun oikein olen rehellinen itselleni, niin se taitaa olla ainoa asia, mitä minä tällä hetkellä naisista haen.

Toisinaan en kuitenkaan voi olla ajattelematta Miraa ja sitä, että meillä olisi ollut perhe, punainen talo, 10 vuotta vanha Nissan ja muutama kymppitonni asuntovelkaa, jonka eteen tekisimme kovasti töitä. No, minun elämäni tuskin tulee menemään, kuten Disneyn elokuvissa. Sitä paitsi en usko onnellisiin loppuihin. Ne eivät kuulu todellisuuteen.

Ajatukseni katkesivat, kun ovikello soi. Siellä oli Jouko, joka tuntui olevan kovassa kännissä ja kello tuli vasta puoli yksi. Jouko oli ollut Sam'sissa piikkiin asti ja lähtenyt sen jälkeen Mesikämmeneen. Tuomo ja Kari olivat kuulemma heivanneet hänet, kun olivat menneet Karhuun.

Jouko kertoi, että minun oli syytä varautua ongelmiin eilisten tapahtumien takia, kun ovikello soi ja Tuomo ja Kari saapuivat meille. Oma eilinen oli kadonnut jonnekin, mutta halusin tietää miten pojilla oli mennyt.

- No, mites eilinen meni, Tuomo? Kysyin.

- Ihan okei ja noin.

- Saitteks työ?

- Herrasmiehet eivät näistä asioista kerro, kuten tiedät. Tuomo sanoi. Kari tuntui olevan

oudon vaisu.

- Joo, mutta yksikään meistä kusipäistä ei oo herrasmies, kuten tiedät. Sanoin

- Vittu, antaa jo olla. Aina kysytään, että saitteko. Ihan niin kuin maailmassa ei olisi mitään muuta kuin paneminen. Kari sanoi.

- Rauhoitu, hyvä mies. Ei tarvitse kiihtyä. Sanoin. Kari tosiaan tuntui tosi oudolta.

- No, sen jälkeen, kun sie olit lähtenyt oli, Joukon tähtihetki ja sen jälkeen kellään meistä ei ollut mitään mahdollisuuksia vastakkaisen sukupuolen kanssa Sam'sissa.

- Mitä mie muka tein? Jouko kysyi.

- Kusit housuihisi.

Olin jo heittää kaverin ulos, kun Jouko kertoi, että hän oli aamulla vaihtanut uudet housut, mutta kiisti Tuomon väitteet. Joukon ja Tuomon välillä näytti tulevan sanasotaa siitä mitä oli oikein tapahtunut. Jouko väitti, ettei ollut kussut housuihinsa, koska ei muistanut, että olisi niin tehnyt.

- Jos mie olisin kussut housuihini, niin kai mie muistaisin sen. Jouko sanoi.

- Sie joit niitten kakaroitten kokista. Tuomo sanoi.

- Ja miten se liittyy siihen, etten mie muista eilistä?

- Sen kokiksen seassa oli takuulla särkylääkkeitä. Se oli sekoitusta.

Jouko hyväksyi sen tosiasian, että olisi hyvinkin voinut kusta housuunsa ja olla muistamatta sitä. Joukosta ei koskaan tiennyt kuinka hölmöjä asioita hän loppujen lopuksi pystyisi tekemään.

Hän oli jopa kerran käynyt kusemassa Kotkan kaupungintalon eteen ja oli vieläkin teosta ylpeä ja minusta oli syytäkin olla. Suomessa on mielipiteen ilmaisun vapaus ja virtsaaminen kaupungintalon oven taakse on mielipide, jos mikä. Kari katsoi maahan ja oli normaalia vaisumpi.

- Kari, onkos sulle jotain sattunut?

- Ei mitään. Ihan normaalia krapulaa vain. Kari sanoi.

- Ja työ kumpikaan ette siis eilen saaneet? Kysyin epäuskoisena. Tuomo ja Kari pudistelivat päätään, mutta en uskonut, että he kertoivat kaikkea eilisestä.

- Voi vittu. Jouko sanoi ja näin hänen lukevan Poijua.

- No, mikäs nyt on? Kysyin.

- Janita Frostell on Prismassa.

- Ehditäänkö myö sinne vielä?

- Ei, näytös loppui yhdeltätoista.

- Voi helvetti! Olisi ollut niin mukava nähdä Janita Frostell alusvaatteisillaan. Tuomo sanoi.

- No, ei voi mitään, ehkä joskus toiste. Kari sanoi.

Kari ja Tuomo vaikuttivat oudoilta. Tuli sellainen kutina, että jätkät olivat heivanneet meidät Joukon kanssa Prisman reissusta. Se ei olisi ensimmäinen kerta. Eikä olisi ensimmäinen kerta sekään, kun Tuomo ajaisi autoa krapulassa tai ylipäättään alkoholin vaikutuksen alaisena.

Jätkät istuivat sohvalle ja aloimme katsoa Jerry Bruckheimerin Pearl Harboria, joka oli pelkkää räiskettä ja ryminää, jota tarvittiin toiseen kännäyspäivään. Vedin olutta ja yritin keskittyä elokuvaan, kun Jouko sai huomioni herpaantumaan.

- Siulle voi olla tulossa ongelmia tänä iltana.

- Miten niin?

- Muistat sie ne räpäpäleet, jotka me säikytettiin pahanpäiväisesti?

- Heh, joo.

- No, yksi niistä oli Pentti Niksolan pikkuveli.

Kylmät väreet alkoivat kulkea pitkin selkääni. Kyseessä oli yksi Kotkan sekopäisemmistä miehistä. Tokihan Kotkasta löytyi hulluja ja hurjia miehiä muutenkin, kuten Mika Muranen, joka teurasti nipun ihmisiä., mutta Muranen oli linnassa, kun taas Pentti Niksola oli vapaalla. Minun täytyi varmistaa, että kyseessä oli se mies, jonka luulinkin olevan kyseessä.

- Onks se sekopää, joka hakkasi tyttöystävänsä ja sen jälkeen tytön työnantajan teholle, kun luuli, että niillä oli jotain vipinää? Työnantaja istuu nykyään rullatuolissa ja Niksola joutui istumaan vuoden, eikö niin? Nykyään se hakkaa kenet tahansa kenen naama ei miellytä ja pyörii paikallisten saatananpalvojien kanssa?

- Sama mies. Jouko vastasi.

- No, vielä Niksolasta ei ole harmia, joten enpä mene paniikkiin. Sanoin.
- Siuna menisin.
- Mistä sie muuten tiedät tän?
- Kuten sanottu mie menin Mesikämmeneen eilen.
- Pääsit sie sisään? Tuomo kysyi.
- Miua ei ole vielä kertaakaan kielletty tulemasta Mesikämmeneen. Toki miut on sieltä useasti heitetty pois, mutta se on jo aivan eri asia.
- Ei nyt puhuta siitä missä kunnossa Mesikämmeneen päästään, vaan miten sie tiedät, että Niksola on suuttunut meille sen pikkuveljen ahdistelusta.
- Johonkin pöytään soitettiin ja siellä oleva kaveri alkoi riuhua ja meuhkata niin paljon, että portsaritkin ja muu henkilökunta oli paniikissa.
- Ja?
- Mie kysyin tutulta myyjältä, että kuka toi kaveri on, joka väittää tappavansa, kun saa selville ne idiootit, jotka olivat aikaisemmin illalla ahdistelleet hänen veljeään Karhulan sillan tuntumassa.
- Arvatenkin se oli Pentti Niksola? Tuomo sanoi.
- Aivan. Jouko vastasi. Menin hiljaiseksi.

Tajusin mitä oli tullut tehtyä edellisenä iltana. Olin ärsyttänyt Kotkan vaarallisinta sosiopaattia - kaveria, jolle ei ryytiillä ja joka liikkuu erittäin epämääräisessä seurassa.

En tiedä oliko alueella varsinaisia saatananpalvojia. En edes halunnut tietää. Mutta huhut Niksolasta ja hänen muutamasta satanistikaverista olin kuullut. Olin myös kuullut siitä kuinka he uhrasivat kissoja huumeiden kyllästämissä uhribileissä, joissa myös harrastettiin seksiä alaikäisten tyttöjen kanssa.

En halunnut kuitenkaan pilata lauantaista turhilla huolilla, sillä päivä oli alkanut loistavasti. Joimme vielä oluet ja niiden jälkeen päätimme lähteä saunaan, koska oli saunavuoroni.

Saunassa heittäydyin filosofiseksi. Se johtui ehkä suurista määristä alkoholia, jota olin juonut ja ainoa, jonka kanssa pystyi puhumaan filosofiasta vakavasti oli Tuomo.

- Tuomo, mikä on elämän tarkoitus? Kysyin.

- Onpas vitun filosofinen kysymys. Mitenkäs se tuli nyt yskaks mieleen?
- Sori, en tiedä syytä, mutta haluaisin vain kuulla sun vastauksen.

Nyt Kari innostui keskusteluun mukaan.

- Vastauksen mihin?

- Siihen, että onko tässä iänikuisessa kierteessä mitään järkeä. Aina vaan säälistävää rimpuilua ilman päämäärää, joka päättyy viikonlopun dokaukseen. Nyt Joukokin innostui.

- Totta kai on.

- Joo, kiitos vaan, Jouko. Mie kyllä haluaisin ihan oikean vastauksen tähän.

- Ja miulla sitä ei ole vai? Jouko kysyi hivenen loukkaantuneena.

- Ei, sie olet tyytyväinen nykyiseen elämäsi. Mie en ole. Vastasi.

- No, voitpa olla oikeassa.

- No okei, mie voin yrittää siis mikä on elämämme tarkoitus? Tuomo sanoi.

- Aivan.

Tuomo yritti selittää kantansa maailmaan ja maailmankaikkeuteen. Tuomosta elämän tarkoitus oli löytää balanssi itsensä, toisten ihmisten ja maailman kanssa. Yrittää sopeutua koko ajan muuttuvaan maailmaan ja tehdä niin kuin hyväksi katsoi rikkomatta kuitenkaan rikoslakia, jonka seurauksena vapaus voisi hyvinkin nopeasti rajoittua tiiliskiven sisään. Vankila ole mukava paikka, minä tiedän sen, sillä olen katsonut Kylmää rinkiä.

Minusta siinä menetettäisiin vapaus, koska kompromisseja jouduttaisiin tekemään paljon. Minusta balanssiin oli mahdotonta päästä, koska oli liian paljon ihmisiä, joilla oli erinäköinen katsonta maailmanmenoon ja joka ainut runkkari halusi sinut heidän puolelleen ja jos edes juttelit vastapuolen kanssa, olit Juudas.

Minusta balanssiin pääsi niin, että onnistuisi kunnon keikassa, josta rahaa irtoaisi niin paljon, että elämänmuutos olisi mahdollista ja Karhulan voisi karistaa lopullisesti jaloistaan. Tiesin, että meillä kaikilla oli tämä filosofia takaraivossa.

Tuomo katsoi vuodatustani niin, että ymmärsin, että emme koskaan voisi päästä samalle aaltopituudelle syvällisissä keskusteluissa. Ymmärsimme toistemme kannan, mutta ne olivat aivan liian kaukana toisistaan.

Oli vain ajan kysymys, kunnes Tuomo löytäisi naisen ja alkaisi etsiä balanssia tämän

kanssa. Samalla hän alkaisi ottaa etäisyyttä entisiin ystäviinsä. Olin ihan varma siitä, sillä tunsihan ystäväni hyvin.

Jos Tuomo löytäisi ihan kenet tahansa naisen, hän alkaisi seurustella tämän kanssa ja perustaisi perheen. Enkä usko, että hän tulisi koskaan lähtemään Stora Ensoltakaan pois, vaan olisi siellä eläkeikään asti.

Jouko ei ollut tajunnut keskustelustamme mitään, koska hän vain joi olutta. Se oli hänen elämänsä tarkoitus. Kari ei sen sijaan halunnut ottaa asiaan kantaa, mutta hän oli Tuomon kanssa samoilla linjoilla.

En halunnut pilata lauantaitunnelmaa enempää ja päätin poistua saunasta suihkun puolelle ja sen jälkeen painuin kämpille. Kaverit jäivät saunaan. Taloyhtiö oli moittinut minua kyseisestä toimintatavasta, mutta en välittänyt siitä paskaakaan, vaan painuin asuntooni ja ensimmäiseksi varastin kavereiltani viinaa, kuten hyvän paskiaisen tapoihin kuuluukin.

Kaverit olivat saunassa ja minä olin yksin. Kuuntelin uutiset, jotka kertoivat Helsingin pörssin kehityksestä menneen viikon aikana ja niistä ihmisistä, jotka olivat osanneet laittaa rahoiksi.

Aloin ajatella todella isoja rahamääriä ja sitä kuinka mukavaa olisi, jos olisi miljardööri. Minä olen aina pitänyt miljardööreistä. En nyt puhu suomalaisista pelleilijöistä, kuten Erkosta, Enhrooteista tai edes Siilasmaasta, vaan siis tosi rikkaista tyypeistä, jotka eivät naapureilleni sano yhtään mitään, eivätkä he edes usko, että kyseisiin rahamääriin on mahdollista päästä.

Puhun yli miljardista dollarista. Puhun Rupert Murdochista, joka omistaa puolet maailman lehdistä, Bill Gatesista, joka kontrolloi Microsoftia, Richard Bransonista, jonka yhtiö Virgin on miljardiluokan peluri lentoliikenteessä ja parillakymmenellä muulla toimialalla.

Puhun todella isoista rahoista, joita en voi nähdä muualla kuin elokuvissa. Kun oma omaisuus on muutamia tuhansia markkoja ja elämä sääliä kitkuttelua päivästä toiseen, jossa ei ole mitään järkeä, tällöin on kiva ajatella maailmaa, joka on täysin erilainen kuin oma maailma ja se tuntuu vielä olevan paljon kauniimpi kuin oma elämä.

Vaikka äiti sanookin, että raha ei tuo onnellisuutta, niin minusta se tuo. Ei ole järkevää olla vapaa, jos ei ole rahaa, koska ihminen ilman rahaa ei voi olla vapaa.

Pystyisin hyvin samaistumaan rikkaan kusipään osaan, jos se kohdalleni tulisi. Asunnot Nykissä, Lontoossa, Helsingissä ja Tokiossa ja niiden lisäksi loma-asunnot Espanjasta, Aspenista, Bahamalta ja Lapista. Tietenkin ostaisin oman saaren Kotkasta näyttääkseni kotkalaisille kuka on kuka.

Yksityislentokoneet, limusiinit, parhaat ravintolat ja ruuat kuuluisivat myös kuvioihin.

Sekä tietenkin 17-vuotiaat mallitytöt, jotka vaihtuvat joka vuosi tai vaikkapa puolivuositain. Idea on se, että tyttö pysyy aina 17-vuotiaana mallina, vaikka naamataulu vaihtuu.

Jos joku ihminen olisi kohdellut minua kaltoin ja minua on kohdeltu kaltoin, kohtelisin niitä kusipäitä samalla tavalla. Ostaisin niiltä työpaikat alta, tuhoaisin niiden avioliitot järjestämällä vihamiehelleni huoran ja kun tohina käy kovaksi, paikan päälle yksityisetsivän, joka lähettää todella sairaan ja perverssin videonauhan vihamieheni vaimolle.

Kun avioero tulee, antaisin hyvää hyvyttäni rahaa vihamieheni vaimolle, jotta tämä saisi mahdollisimman hyvän asianajajan. En ymmärrä minkä takia anteeksiannosta puhutaan niin paljon, koska minusta siinä ei ole järkeä. Eihän yhteiskuntakaan perustu siihen, että väärintekijöille annetaan anteeksi.

Hetken vielä fantasioituani siitä kuinka mallityttö imisi minua Aspenin huvilalla samaan aikaan, kun polttaisin takassa Van Goghin töitä, havahduin siihen, että oveni takaa kuului tuttua puhetta.

Jätkät tulivat saunasta ja päätimme ottaa muutaman oluen, ennen kuin lähtisimme kohti Karhulaa. Pistin DVD:ltä pyörimään Anna palaa nimisen teinikomedian, jossa hyvännäköiset cheerleaderit hytkyivät konemusiikin tahdissa.

Elokuvassa ei ollut juonta, mutta minusta se on hyvä juoni, jos teinitytöt pomppivat ylös ja alas tiukoissa ja niukoissa vaatteissa. Leffan jälkeen vedimme kaikki vodkapaukut.

- Mulla on muuten pari pulloa pirtua. Kari sanoi.
- Mistä sie olet sitä saanut? Kysyin.
- No, sanotaanko näin, että työn antamaa bonusta.
- Miksi sie et ottanut mukaan? Jouko kysyi.
- Se on vähän julmaa tavaraa. Vois homma karata käsistä. Kari vastasi.
- No, miksi sie otit sen puheeksi, jos et kerran aio jakaa sitä meidän kanssa? Minä tivasin.
- En tiedä. Se vaan lipsahti.
- No, nyt sun on ainakin joskus tarjottava sitä meille. Sanoin.
- No, ensi kerralla sitten.
- Katsokin, että sitä on perjantaina mukana. Sanoin.

25 - LUKU APINOIDEN PLANEETTA

Leffa loppui ja päätimme lähteä Karhulaan. Tällä kertaa matkamme meni paremmin kuin viimeksi. Nyt emme varastaneet reissun aikana keneltäkään, emmekä järjestäneet organisoitua tappelua.

Painuimme ensiksi Sam'siin, mutta ovella tuli Joukolle ongelmia. Joukon nähdessään baarimikko tuli nopeasti hänen eteensä.

- Sulla ei ole tänne mitään asiaa, sanotaan nyt kuukauteen. Baarimikko sanoi.
- Miksi ei? Mitä mie muka oon tehnyt? Jouko vastasi.
- Täällä on tapana, että kun kusettaa, niin mennään vessaan, eikä kusta housuun.
- Entäs myö muut? Pitääkö meidänkin kääntyä? Tuomo kysyi.
- Ei, mulla ole mitään teitä vastaan.
- Hei jätkät, jos yksi ei pääse, niin muutkaan ei mene. Jouko vikisi.
- Mutta kun mie pidän tästä paikasta. Tuomo sanoi.
- Joo ei oteta kuin yhdet. Mene sinä Jouko Mesikämmeneen odottamaan, niin myö tullaan perässä. Kari sanoi.
- Erkki, älä sie nyt ainakaan hylkää miua. Jouko sanoi.
- Mutta kun mie pidän tsekkioleusta ja sitä ei saa Mesikämmenestä. Ei ainakaan hanasta. Vastasin.
- Työ siis jätätte miut?
- Mee vaan Mesikämmeneen. Myö tullaan perässä. Sanoin.

Jouko kääntyi masentuneena ovelta ja nousi raput ylös. Näkisin hänet myöhemmin Mesikämmenessä. Istuimme vakiopöytäämme ja pian edessämme oli kolpakolliset olutta - tuota jaloa jumalten nektaria.

- Karhuun, eikös niin? Tuomo kysyi.
- Sinne on sisäänpääsymaksu. Ei oikein huvittaisi sitä maksaa. Sanoin.
- No, minnes sitten?
- Mesikämmeneen. Minä sanoin.

- No, ei vitussa mennä sinne. Se on täynnä liian humalaisia ja vihaisia miehiä. Tuomo sanoi.

- Vai niin. Minä sanoin.

- Niin. Tuomo sanoi.

Tuomon kanssa meillä meni napit vastakkain ja oli parempi, että me hajautuisimme. Eli Tuomo ja Kari Karhuun ja me Joukon kanssa Mesikämmeneen. Ei ollut harvinaista, että kännissä tuli kaveripiirin kanssa pientä kinaa aivan turhista asioista, mutta tiesin, ettei tällaisesta nokkapokasta vielä ystävyys ole katkolla.

Tuomo ja Kari lähtivät Karhu-ravintolaan ja minä painuin Mesikämmeneen, jonne ei tarvinnut kuin antaa yksi euro portsarille. Väkeä oli kohtuullisen paljon, lähinnä keski-ikäisiä ihmisiä omina pöytäseurueinaan ja suhteellisen juovuksissa. Ei siis mitään uutta pohjantähden alla.

Menin baaritiskille ja tilasin nelostuopin. Aloin katsoa josko Joukoa näkyisi. Pian näinkin hänet. Hän istui pöydässä jonkun hyvännäköisen naisen kanssa. Katsoin Joukoon päin ja huomasin, että Jouko katsoi tuimasti ja antoi ymmärtää, ettei minun kannattaisi tulla samaan pöytään.

Menin viereiseen pöytään ja aloin kuunnella miten Jouko yritti iskeä hänelle tuttua tyttöä.

- Niin onhan tuota jo jonkun aikaa tullut oltua työttömänä. Jouko sanoi.

- Älä välitä, kyllä sinunkin asiasi vielä korjautuvat.

- Kyllä varmaan. Muuten Tiina, seurusteletko sie nykyään?

- En, mun entinen poikaystävä oli mulkku, joka petti mua, eikä suhde nyt vähän aikaan kiinnosta. Miten niin?

- No mie ajattelin, että saaks sulta pimppaa?

Seuraavaksi kuulin läsähdysten, kun mitä ilmeisemmin Tiinan avokämmen osui Joukoa naamaan. Tunsin suurta mielihyvää siitä, että hyvä ystäväni oli epäonnistunut iskuyrityksessään. Jos minä en saa, en suo sitä onnea muillekaan. En edes ystäville.

Mesikämmissä minua alkoi yhtäkkiä suututtamaan ilman syytä ja halusin kotiin. En edes tiedä miksi. Kaikki alkoi tuntua turhalta ja vastenmieliseltä. Näin sivusilmällä Joukon menneen baaritiskille ja näin hänen etsivän katseellaan minua.

Humalani oli siinä vaiheessa, etten sietänyt edes ystäviäni, en halunnut Joukoa seuraani enää.

Halusin olla yksin, koska kukaan maanpäällä ei pystyisi tajuamaan niitä ajatuksia ja suuria kuvioita, joita päässäni juuri nyt liikkui. Jouko lähti lasikädessä etsimään minua ja kun tuli sauma poistua niin, ettei Jouko huomannut, päätin häipyä. Juuri ennen poistumista katsoin Joukon suuntaan ja hän oli mennyt istumaan pöytänsä.

Pöydässä istui muitakin ihmisiä ja kun kohdistin katseen, huomasin että pöydässä istui Jari, ikivanha dokauskaverini. Olin varma, että kaveri oli tipahtanut vielä alemmaksi kuin minä, vaikka kaverilla näyttikin olevan siisti vaatetus.

Tosin en ymmärtänyt miksi Jouko kätteli Jaria, joka eleistä päätellen pyysi Joukoa istumaan pöytänsä. Ei, en halunnut nähdä sen enempää Jaria kuin Joukoakaan. Painuin portsarin kautta portaita pitkin alas ja päätin häipyä kotiin.

Olin sen verran filosofisella tuulella, että päätin miettiä filosofisia kysymyksiä. Joten paluu pitkin samaa reittiä, jota olimme tulleet Karhulaan, oli tylsä idea. Päätin mennä Sokos-marketin ohi - sen jossa on Alko ja jonka jälkeen tulee Anttila ja Citymarket, jotka ohitettuamme olemme vanhan myllyn luona, josta on enää poron kusema kotiin.

Olin jo lähellä Anttilaa, kun huomasin edessäni isomman joukon ihmisiä, jossa oli myös nuorempia kavereita.

Äkkiä kuulin huudon:

- Toi on yksi niistä kusipäistä.

Pian huomasin, että minua lähestyi miltei pari metrinen nahkapääksi ajeltu karpaasi, joka - kuten Suomen Hiihtoliiton hiihtäjät - taisi käyttää kiellettyjä mömmöjä.

Kyseessä oli Pentti Niksola, 100 % kotkalainen hörhö. Hän näytti olevan täysin sekaisin ja vihainen. Olihan hänellä syy ollakin vihainen, sillä olin edellisenä iltana kohdellut kaltoin hänen veljeään. Niksola juoksi minua kohti ja muukin ryhmä alkoi siirtyä minua kohti.

Ajattelin lähteä karkuun, mutta minne olisin juossut? Ilmeisesti alkoholi ei antanut minun joutua paniikkiin, vaikka jos minulta kysytään, niin olen ehdottomasti luonteeltani pelkuri ja vieläpä ylpeä sellainen.

Mieluummin elävä rotta kuin kuollut leijona. Niksola lähestyi minua kovaa vauhtia, enkä tiennyt mitä tehdä. Niinpä aivoni ja refleksini toimivat nopeasti.

- Hei, eiks myö voitais tää sopia rahalla? Huusin ja pysyin paikallani.

Olin kaivanut lompakkoni esiin ja päättänyt käyttäytyä, kuten kunnon pelkurin kuuluukin ja tähän Niksolakin oli luottanut. Hän lähestyi minua yhä ja oli varma, ettei minusta ole vastusta. Niksola oli minusta enää vain noin metrin päässä ja hän lähestyi minua nyt kävellen, kun en ollut osoittautunut pakenemisen merkkejä.

Heitin lompakon niin kovaa Niksolaan päin kuin jaksoin. Niksola tipahti polvilleen, hän ei ollut voinut uskoa vastarintaa minun kaltaiseltani ihmiseltä ja näin ollen yllätyksen suoma etu oli ollut minun puolellani.

Niksolan yrittäessä nousta ylös, minä menin hänen lähelleen ja löin häntä kasvoihin, jolloin Niksolan nenä aukesi. Olin lyönyt Kotkan tunnetuimman sekopään polvilleen. Se vain ei riittänyt.

Niksola ei ollut yksin ja vaikka olin saanut Niksolan maahan, oli minut piirittänyt kuusi täysin mustissaan olevaa nuorta miestä, joilla oli helvetin pitkät mustat tukat.

Näiden nuorukaisten takana oli puolestaan täysin mustissaan olevia 12-14 vuotiaita tyttöjä. Tytöt huusivat poikaystävilleen, että minut piti repiä kappaleiksi ja niin he olisivat tehneetkin, mikäli Niksola ei olisi noussut ylös.

- Kukaan ei koske tohon runkkariin! Se on varattu mulle!

Ennen kuin huomasinkaan, olin Ford Taunuksessa vuosimallia 74 ja nämä täysin mustissaan olevat miehet istuivat molemmin puolin minua auton takapenkillä. Auto kääntyi sivupolulle, joita Anttilan takana on runsaasti. Se on seutua, jossa pikkurikolliset elävät öisin ja vanhat mummot käyvät sauvakävelyllä päivisin.

Minun epäonnekseni oli yö ja tiesin, että huonolla tuurilla joutuisin Ilta-Sanomien kanteen tyyliin: RUUMIS LÖYTÖNYT TAAS KOTKASTA.

Hyvällä tuurilla menisi vain muutama kylkiluu mutta se jäisi nähtäväksi. Jos löisin vetoa ja minähän lyön, en olisi lyönyt omasta puolestani kovinkaan montaa euroa. Tuskin edes yhtä ainoaa. Auto pysähtyi ja minut heitettiin kirjaimellisesti ulos.

Välittömästi nämä mustat saatanat ympäröivät minut ja huomasin katselevani pikkukakaraa, jota olin pelotellut edellisenä iltana ja pian tämän iso veli saapui paikalle. Nuoret tytöt näyttivät saavan hyvän näytöksen. Niksola lähestyi minua.

- Pelottaako?

- Mitäs vittu luulet? Vastasin.

- No, jos ei pelota, niin ainakin pitäisi.

Niksolan veli oli kuullut minusta ja tiesi, että olin paikallinen häviäjä joka rakasti elokuvia. Niksola meni auton takaluukulle jossa hänen puheidensa mukaan oli yli 1000 CD-levyä, jotka oli varastettu Kotkasta paikallisesta divarista.

Tuntien divarin pitäjän, tunsin suurta vahingoniloa ja toivoin, että Niksolan murto kaataisi koko liikkeen. Niksola tuli ja näytti soundrakin kantta. Se oli Stanley Kubrickin

klassikon Kellopeliappelsiinin soundtrack.

- Pidät sie Kellopeliappelsiinista? Niksola kysyi.

- En, mie rakastan sitä, niin kuin kaikkia Stanley'n pätkiä. Vastasin.

- Niin mäkin.

Tiesin mitä nyt tulisi tapahtumaan. Niksola pisti CD-levyn pyörimään autonsa stereoista ja se alkoi soittaa I'm singing in the rainia. Elokuvasahan antisankari Alex laulaa kyseistä piisiä hakatessaan talon isäntää samalla, kun riisuutuu raiskatakseen talon rouvan.

Musiikki alkoi soida ja pian pojat alkoivat laulaa sitä tosin epävireisellä lauluäänellä, enkä ollut varma olivatko sanatkaan edes oikein.

- I'm singing in the rain, I'm happy again.

Pääni ja kroppani tärisivät kymmenistä potkuista joita tulvi pitkin kehoani. Tämän päivän tappelut ovat raukkamaista toisen ihmisen kaatamista ja monottamista. Nykyaikana ei edes tapella kunnolla.

Tilanne oli paha ja halusin pois kyseistä tilanteesta. Jumala tuskin voisi tulla auttamaan minua vaikka rukoilisinkin. Vaikka en pidä itseäni uskovaisena, rukoilin armoa ja sen jälkeen ajattelin käyttää Zen-voimaa. Kipua ei voi olla, jos kieltää kivun. Alkoholi oli turruttanut aistini ja tuntemukseni, joten keho suodatti pahimmat kivut itsestään pois.

Ajattelin, että mikä olisi sellainen asia, joka antaisi mieleni poistua tästä tilanteesta, jossa kroppani on joutunut möyhennettäväksi ja keksin sen. Aloin miettiä, että mitä hyvää on Karhulassa ja Kotkassa.

Haukun ja vihaan tätä paikkaa paljon, mutta olen ollut täällä niin kauan, että jotain hyväähän täälläkin pitää olla. Olen aina pitänyt merestä. Se on aina rauhoittanut mieltäni. Myös punainen talo - paikallinen bordelli - oli ollut hyvä olla olemassa sekä turistikohteena, että avuttomia poikamiehiä varten. Niihin muuten lasken myös itseni.

Kotkasta on myös olemassa hyvät liikenneyhteydet pois Kotkasta. Ja kyllä Karhulalaiset tytöt ovat ihan ookoo vaikka häviävätkin Haminalaisille. Aloin tuntea mieli hyvää ja tuntui kuin olisin valaistunut tai ainakin kaikki ympärillä tuntui muuttuvan täysin valkeaksi, aivan kuten Matrixissa.

Äkkiä kuulin huutoja, että se on kuollut ja sen jälkeen kuulin kuinka auto käynnistyi ja häipyi paikalta. En tiennyt olinko hengissä vai en ja jos olin, en tiennyt eläisinkö loppuelämäni pyörätuolissa vai en. Samalla puhelin soi. Koetin taskuani ja ihme kyllä kännykkäni tuntui yhä toimivan, vaikka olimmekin jääneet yhdessä jyrän alle aivan kirjaimellisesti. Puhelimen toisessa päässä oli Jouko.

- Sua ei näy Mesikämmenessä. Missä sie olet? Jouko kysyi.
- Mie olen täällä jossakin Anttilan takana, tiedätkö täällä muuntajan ja koirien koulutusalueen lähistöllä.
- Mitä siulle on oikein tapahtunut?
- Tapasin tässä Pentti Niksolan.
- Missä kunnossa sie olet?
- En tiää.
- Pystytsä kävelemään vai tarviiks soittaa ambulanssi?
- En mie tiää.
- Hei, myö yritetään etsiä siut, mutta ehkä pitäisi soittaa ambulanssi.
- Ei, kokeillaan nyt ensin oman porukan voimin. Sain sanottua.

Jouko lopetti puhelun ja toivoin, että hän löytäisi minut. En edes tiedä ketä Jouko tarkoitti meillä, toivottavasti Tuomoa ja Karia. Olin hengissä, mutta en tiennyt oliko se hyvä asia vai ei.

En tiennyt voisinko jatkaa elämääni pyörätuolissa tai invalisoituneena. Toisaalta äiti oli sanonut, että ruikutin enemmän kuin täysin invalisoituneet ihmiset ja joskus, kun näin heitä, minusta tuntui, että heillä oli enemmän elämän iloa kuin minulla.

Aivoni alkoivat antaa käskyjä ruumiille. Aluksi hienovaraisia motorisia käskyjä: koukistuvatko sormet, pääsetkö polvillesi, ovatko silmät vielä kuopissaan...

Olin päässyt polvilleni, mutta oloni oli surkea, eikä minulla olisi mitään mahdollisuuksia päästä kävellen kotiin, toivottavasti ei tulisi edes tarvis.

Kuulin auton äänen ja menin pusikkoon piiloon. Täytyi myös varautua siihen, että Niksolan joukkio saapuisi takaisin. Auto ajoi alueelle. En tunnistanut autoa, mutta kun se oli pysähtynyt tunnistin Joukon ja yllättäen Jarin.

Jari oli ollut neljän tähden sekopää mutta kaveri oli muuttunut, hän oli laihtunut ja turvotus kasvoista oli kadonnut. Eikä hän tuntunut olevan humalassa ja toivottavasti ei ollut, koska hän oli ollut kuskina.

Jouko huuteli nimeäni ja sain vaivoin vastatuksi. Jouko ja Jari katsoivat minua, kun kömmin pensaikosta ja tiesin syyn heidän tuijotukselleen.

- Vittu näkisitpä ittes. Jouko sanoi.

- Enpä välittäis. Vastasin.

- Tarviiko sut viedä sairaalaan? Jari kysyi.

- Enpä usko. Viekää mut kotiin, niin katsotaan aamulla miltä kunto näyttää.

Jari ja Jouko kantoivat minut autoon, Jari laittoi takapenkille muovit päälle. Kiitin Jaria kovasti hänen avustaan. Matkalla ehdimme rupertella ja kertoa kuulumiset. Jari oli lopettanut dokaamisen ja muut hölmöilyt joita hän piti nuoruuden hairahduksina.

Hän oli tullut uskoon, perustanut yhtiön ja perheen. Hänellä meni hyvin, hänellä oli myös kokoomuksen puoluekirja. Hän oli ollut Mesikämmenessä vain siitä syystä, että oli joutunut vaimonsa ystävän polttariporukan kuskiksi. En tiennyt, että hän edes tunsi Joukoa, mutta keskusteluissa selvisi, että he olivat olleet samalla luokalla.

Heti sen jälkeen kun Jari oli lähtenyt Helilän yläasteelta, hän oli mennyt siihen kouluun, jossa Jouko oli ollut ja Joukon olin tavannut vasta amiksessa, jolloin Jari oli lähtenyt Tampereelle.

-Maailma on pieni paikka ja ihmiset tuppaavat törmäämään toisiinsa mitä oudoimmissa paikoissa ja tilanteissa. Tuumin itsekseni takapenkillä jossa vuodin verta.

Jouko ei ollut tietoinen siitä, että kun olin puhunut Jarista, oli kysymys ollut hänen vanhasta luokkakaveristaan. Hän oli aina luullut, että Jari oli joku muu Jari. Onneksi Jouko ei kuitenkaan kertonut miten olin puhunut Jarista.

Tietysti olin iloinen, että Jari oli päässyt uraputkelle ja että hänellä oli perhe. Oli vain uskomatonta, että kaikista sekopäistä jotka olin tavannut, oli Jari ollut pahin ja nyt hänellä näytti menevän paremmin kuin kenelläkään tuntemallani ihmisellä. Ihmettelin sitä kovin.

- En mie tiedä heti kun mie pääsin Karhulasta pois, ei kiinnostanut enää remuta ja rällästää. Jari sanoi.

Auto ajoi pihaan ja sen jälkeen Jari ja Jouko veivät minut asunnolleni ja aiheuttivat naapureille harmaita hiuksia viedessään minut sisään. Olin yltäpäältä veressä ja joku naapurin juoruämmä olisi halunnut soittaa poliisit paikalle, mutta ei niitä soitettu.

Tiesin nimittäin, että kyseinen rouva pihtasi mieheltään muttei aamupostinkantajalta ja jos hän olisi puuttunut minun asioihini minä olisin puuttunut hänen perhe-elämäänsä.

Viimeinen tieto lauantaista oli se, että kun minut oli heitetty sänkyyn, kuulin ulko-oven kolahtavan kiinni.

26. LUKU - LOST BOYS

Aamu saapui ja joka ikistä kehoni kohtaa koski ja kolotti ja vieläpä yhtä aikaa. Minulta meni aikaa ja vaivaa päästä toiletin puolelle. Sinne päästyäni aloin oksentaa ja oksentamisesta päästyäni jatkoin oksentamista. Katsoin pyttyyn. Olin oksentanut verta.

Ilmeisesti minun täytyisi tänään käydä terveyskeskuksessa. Poliisille en ilmoitusta tekisi, vaan toivoisin, että Pentti Niksolan ja minun välini olisivat tällä kuitattu. Vessasta menin keittiöön, josta otin oluen.

Sain verhot avattua ja huomasin naapurini katsovan minua kiikareilla. No, tänään hän saisi todisteita siitä, että minä tapasin Kotkan alamaailmaa.

Pääsin olohuoneeseen ja sain laitettua Steven Seagalin Patriootin koneeseen, jonka jälkeen rojahdin tuolille istumaan. Tämä oli ehdottomasti paskamaisin viikonloppureissu, joka minulle oli koskaan tapahtunut.

Kuinkahan kauan menisi, ennen kuin minäkin pääsisin samanlaiseen tyhmään 8-16 elämään, kuten ystävälleni Jarille oli käynyt?

En voinut muuta kuin sanoa itsekseni ääneen:
- Vittu tätä elämää!

2000-luku oli vähän aikaa sitten alkanut ja uudella vuosituhannella oltiin jo ihan vähän aikaa oltu, eikä mikään ollut muuttunut paremmaksi - ainakaan oman elämän kohdalta. Tulisinkohan minä näkemään koskaan vuotta 2007? No, onneksi sinne oli vielä matkaa.

KIRJAILIJAN KIITOKSET

Kirjailija haluaa kiittää seuraavia tahoja ja henkilöitä saamastaan avusta, innostuksesta ja inspiroinnista.

Sami
Reijo Peltonen
Arto:n Meda 2 -luokka
Arto Rytönen
Ari Rytönen
Osmo Avikainen
Niina, Petri ja Mona
Karhulan kirjasto

Kiitos Karhulalle: Me ei nähtävästi päästä toisistamme eroon, joten meidän täytyy vain oppia tulemaan toimeen toistemme kanssa.